وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة (القرآن)

إعلان الجهاد

اعلان الجہاد

مصنف

امام المجاہد فقیہ العصر الشیخ

فک اللہ اسرہ

ابویزید عبدالقاہر الخراسانی

فهرست د کتاب

موضوعات	صفحه

★★★★★

بسم الله الرحمن الرحيم

.ان الحمد لله نحمده ونستعينه ونستغفره ونعوذ بالله من شرور أنفسنا ومن سيئات أعمالنا، من يهده الله فلا مضل له ومن يضلل فلا هادی له، وأشهد أن لا إلا الله وحده لا شريك له، وأشهد أن محمداً عبده ورسوله.

. مسلمان چه نن وخت کښې د امت مسلمه زړه دردونکی احوال ووینی نو که صحیح العقیده مسلمان وی باید چه د زړه نه ئې وینی توئې شی د سترګو اوښکې به ئې ونه دریږی، د کومو حالاتو سره چه اهلِ اسلام مخ دی. شریعت محمدی ضائع شوې دې، حلال او حرام څوک نه پیژنی، مسلمانانو کښې خوف او بې ایمانی، کسالت او بزدلی مخ په جوش روانه ده.

هغه مسلمان چه دده د نوم نه به هر کافر په ویره کښې وو، لیکن نن بې حیاء او وحشی کافر انګریزان او نور کافران دوئ ته د جنګ دعوت ورکوی، خپل کفری قوانین پرې نافذوی، اخلاق، عادات او کلتورئې ورنه د خپو لاندې کړو، ملکونه او جائدادونه ئې لوټ کړل، زنانه ئې وشرمولې، عزت، آبرو او ناموس ئې ولوټلو.

لکن باوجود ددې چه کافران د دُنیا په ټولو اسلامی ملکونو

قابض دی، هیخ یو مسلمان چه هغه د جهاد میدان ته راووځی نشته، مګر ډیر کم مجاهدین دی چه هغوئ خپل سرونه د الله په لار کښې ورکړیدی، په غرونو، دشتو کښې د کفارو او د هغوئ د ګوډاګی طاغوتی حکومتونو او تش په نامه مسلمان جاسوس دلاسه پټ دی جهاد کوی. د زړه دردونکو حالاتو په تماشا سره چه عوام خو پریده علماء هم ښکاره د جهاد میدان ته نه راځی.

بلکه بعضې شیخ القرآن والحدیث مُلیان وائی: دا جهاد فرض کفایه دے، بعضے وائی: دا صرف د افغانستان او یا عراق والو باندے فرض دے او بس. بعضے وائی: أمیر نشته. بعضے وائی: مهمات نشته. بعضے وائی: د هجرت ځائے نشته. بعضے جهاد صرف بسترے ګرزول، چهلے، سه روزے او خود ساخته تبلیغ ته وائی او د قرآن آیتونه چه کوم د قتال په باره کښې راغلی دی او یا احادیث نبوی چه دجهاد په باره کښې راغلی، ټول ئے په دغه بدعی تبلیغ چسپان کړل، او د آیتونو او حادیثو تحریف کوی او دا ټول دین ګنړی چه دا دین محمدی ته ډیر لوئے نقصان دے، بلکه د جهاد نه مطلق منکرین دی، چه په اصل کښې دامریکایانو او کفارو لپاره لاره هموارَوی او اسلام ئے کفارو ته صرف د سه روزے په نامه ښکاره کړو او بس، او قتال (جنګ) ته سپك ګوری، بلکه په کافرو باندے خفه کیږی هم، خذلهم الله.

او بعضے خلق ځانته عاشقانِ رسول وائی لیکن دوئ هم د جهاد لاره سمه نه ګڼړی۔ لیکن صرف يو څو خبرے ئے خپل مرام ګرزولی دی او هم دغه دين ګڼړی۔ ليکن دا ټولے خبرے هسے يوه بهانه ده چه جهاد پريدی چه روسته مونږ د جهاد د فرضيت دلائل ذکر کوو، چه اوس جهاد فرض عين دے د شهادتينو نه روسته، بلکه نر، ښځه، ماشوم، عالم، جاهل، وسلے والا، غير وسلے والا به د انګريزانو، امريکايانو او د هغوئ د داخلی پاکستانی او افغانی کفارو او اعوانو سره جهاد کوی۔ مونږ د دينی غيرت او وجيبے په خاطر دا کتاب وليکلو چه غافل خلق ترينه خبر شی چه دغه مونځونه او ټول عبادات اوس الله ته مقبول نه دی تر څو چه جهاد ونه کړی، چه ترڅوئے وس او طاقت وی۔

د جهاد تعريف:

جهاد په لغت کښے وسع او طاقت ته وائی چه هر شئ کښے وی دغه طاقت صرف کول۔

شرعی جهاد:

د دښمن (کافر) سره جنګ کول د خپل طاقت مطابق قولی وی که فعلی، مالی وی که غير مالی۔

د جهاد د فرضیت باره کس آیتونه :

۱ - الله تعالیٰ فرمائی : ﴿ کتب علیکم القتال وهو کره لکم وعسیٰ ان تکرهوا شیئا وهو خیر لکم وعسیٰ ان تحبوا شیئا وهو شر لکم والله یعلم وأنتم لا تعلمون ﴾.
(البقره : ٢١٦).

ترجمه : فرض کړے شوے دے په تاسو باندے جنګ کول او هغه بد ښکاری ستاسو په طبیعت کښے او کیدے شی چه بد به ښکاری تاسو ته یو شئ (طبعا) او هغه به غوره وی تاسو لره، او کیدے شی چه ښه به ګڼرئ تاسو یو شئ لره او هغه به بد وی تاسو لره، او الله پوهیږی او تاسو نه پوهیږئ.

۲ - الله جل شانه فرمائی :
﴿ وقاتلوا فی سبیل الله واعلموا ان الله سمیع علیم ﴾.
(البقره : ٢٤٤).

ترجمه : او جنګ وکړئ په لار د الله کښے او پوهه شئ چه یقینا الله تعالیٰ هر څه آوری او په هر څه پوهه دے.

۳ - الله تعالیٰ فرمائی :
﴿ فاقتلوا المشرکین حیث وجدتموهم وخذوهم واحصروهم واقعدوا لهم کل مرصد ﴾. (التوبه : ٥).

ترجمه : پس وژنئ مشرکان (انګریزان او امریکایان) کوم ځائے چه مومئ تاسو هغوئ لره، او نیسئ دوئ لره او راګیروئ

دوئ لره او کینئ دوئ ته په هره مورچه ـ
٤ ـ الله جل شانه فرمائی :
﴿ قاتلوا الذی لایؤمنون بالله ولا باليوم الآخر ولا يحرمون ما حرم الله ورسوله ولا يدينون دين الحق من الذين أوتوا الكتاب حتى يعطوا الجزية عن يد وهم صاغرون ﴾ـ
(التوبه : ۲۹)ـ
ترجمه : جنگ کوئ د هغه کسانو سره چه ایمان نه لری په الله او نه په ورځ د قیامت او حرام نه گنړی هغه شے چه حرام کړے دے الله او رسول د هغهٔ، او تابعداری نه کوی دوئ د حق دین، چه دا هغه کسان دی چه ورکړے شوے دے کتاب دوئ ته، تردے چه ورکړی جزیه په خپل لاس سره او دوئ به ذلیلان وی ـ
تنبیه : د جهاد په فرضیت کنبے بے شماره آیتونه دی چه مذکوره کفایت کوی ـ

احادیث ـ د جهاد د فرضیت باره کښ :

١ ـ حدیث : ابو هریره رضی الله عنه فرمائی : رسول الله ﷺ فرمائی :
(أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا : لا اله الا الله فاذا قالوها عصموا منى دمائهم وأموالهم الا بحقها وحسابهم على الله)ـ
(حدیث متواتر، صحیح البخاری ٦٩٢٤، ومسلم کتاب

الايمان ٣٣، سنن النسائی ٥/١٤، ٧/٧٧، ولفظه لأحمد فی المسند ٢/٥٢٨، والترمذی ابواب الایمان ٤/١١٧، ابوداود كتاب الجهاد ٤/١٠١، ابن ماجه ١٢٩٥).

ترجمه: ماته امر کړے شویدے چه زه جنګ وکړم د خلقو (کفارو) سره تردے چه دوئ لا اله الا الله ووائی (او ددے په مقتضئ باندے عمل کوی) کله چه دوئ دا کلمه ووائی نو دوئ خپلے وینے اومالونه مانه بچ کړل مګر په حق ددے کلمے (چه حدود شرعیه لکه قصاص وغیره دی) او حساب د دوئ د الله په ذمه دے۔

٢ - **حدیث**: ابو هریره رضی الله عنه فرمائی: رسول الله ﷺ فرمائی:

(الجهاد واجب عليكم مع كل أمير برا كان او فاجرا، والصلاة واجبة عليكم خلف كل مسلم برا كان او فاجرا، وان عمل الكبائر).

[أخرجه الدارقطنی ٢/٥٦، رقم ١٧٤٠، ابوداود، ٣/٤٠، السنن الكبرى ٣/١٢١، راجع نصب الراية ٢/٦، واسناده ضعيف ولكنه يؤيده الأحاديث الصحيحة].

٣ - **حدیث**: عن بشير بن الخصاصية رضی الله عنه قال: أتيت رسول الله ﷺ لأبايعه على الاسلام فاشترط علی، تشهد أن لا اله الا الله، وأن محمدا عبده ورسوله، وتصلی الخمس وتصوم رمضان وتؤدی الزكاة وتحج البيت وتجاهد فی سبيل الله قلت:

يا رسول الله، أما اثنتان فلا أطيقهما أما الزكاة فما لي الا عشر ذود هن ريئلي أهلي وحمولتهم وأما الجهاد فيزعمون أن من ولي فقد باء بغضب من الله فأخاف أن حضرني قتال كرهت الموت وخشعت نفسي قال: قبض رسول الله ﷺ يده ثم حركها ثم قال: لا صدقة ولا جهاد فبم تدخل الجنة؟ ثم قلت: يا رسول الله! أبايعك فبايعني عليهن كلهن.

(السنن الكبرى ۹/ ۳۰، الحاكم في المستدرك ۲/ ۸۰، وصححه ووافقه الذهبي)۔

ترجمه بشير بن خصاصيه رضی الله عنه فرمائی: زه رسول الله ﷺ ته راغلم دے دپاره چه په اسلام باندے ورسره بيعت وکړم، نو رسول الله ﷺ په ما باندے دا شرط ولګولو چه کلمهٔ توحيد به وائے، پنځه وخته مونځونه به اداء کوے، د رمضان روژے به نيسے، زکات به ورکوے، د بيت الله حج به کوے، او د الله په لار کښے به جهاد کوے۔ ما عرض اوکړو: يا رسول الله! هرچه دوه کارونه دی نو د هغے طاقت زه نه لرم۔ هرچه زکات دے نو زما صرف لس اوښان دی چه هغه ځما د خپل اهل وعيال د باروړلو او شودو (پيئو) دپاره دی۔ او هرچه جهاد دے نو صحابه کرامؓ دا وائی چه څوك د ميدان جنګ نه وتښتيدلو نو يقينا دے د الله په غضب اخته شو۔ او زه ويريږم که قتال (جنګ) حاضر شی نو مرګ به بد وګنړم او زړه کښے به وويريږم (او تيښته به وکړم) نو رسول الله ﷺ خپل لاس

راښکلو او بیائے اوخوزولو او وے فرمائیل : چه زکات او جهاد نه وی نو بیا په څه باندے تهٔ جنت ته داخلیږے ؟ ما عرض اوکړو : اے د الله رسوله ! تاسره بیعت کوم نو هغه راسره بیعت په مذکوره ټولو شیانو (په شمول د زکات او جهاد) کړو۔

٤ - **حدیث** : انس رضی الله عنه نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی :

(جاهدوا المشرکین بأموالکم وأنفسکم وألسنتکم) (ابوداود ٢٢/٣) واسناده علی شرط مسلم، والنسائی ٧/٦، وأحمد ١٢٤/٣، والدارمی ٢١٣/٢، وابن حبان باب الجهاد ٣٩٠، موارد والحاکم ٨١/٢)۔

ترجمه : رسول الله ﷺ فرمائی : مشرکانو (امریکایانو او انګریزانو) سره په مالونو او نفسونو او ژبو سره جهاد کوئ۔

وضاحت : دا حدیث دلیل دے چه انګریزانو او امریکایانو سره جهاد کول په مالونو سره چه د مجاهدینو لپاره وسله اخیستل، د هغوئ د لارے کرایه برداشت کول، هغوئ ته ألبسه (جامے) اخیستل ، کارتوس وغیره تیارول - دا ټول مالی جهاد دے۔ او دا هم فرض دے۔ دارنګ د دوئ سره په ژبه د هغوئ قبح (بدی) بیانول۔ د هغوئ د شکست خبرے کول، د هغوئ د نظام او قانون بدی بیانول - ټول جهاد دے۔ اوپه نفسونو چه د هغوئ سره لاس په لاس جګړه کښے حصه أخستل بهترین جهاد دے او دا هم فرض دے۔

۵ – **حدیث** : حذیفه – رضی الله عنه – نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی : اسلام آته (۸) حصے دے، مونځ یوه حصه ده، شهادتین (یا اسلام) دا بله حصه ده، زکات بله حصه ده، حج بله حصه ده، د رمضان روژه بله حصه ده، امر بالمعروف بله حصه ده، او نهی عن المنکر بله حصه ده، هغه سړے خراب او تاوانی شو چه په اسلام کښے په دغه حصو کښے یوه حصه نه لری۔

(مصنف ابن أبی شیبة : ۳۰۲/۵، عبد الرزاق ۱۷۳/۵، واسناده صحیح)۔

وضاحت : دا حدیث دلیل دے چه جهاد ځانله د اسلام حصه ده۔ چه چا کښے جهاد نه وی یا ئے نه کوی نو هغه کښے د اسلام حصه نشته، امر بالمعروف او نهی عن المنکر کوم چه د قرآن او حدیث مطابق دی هغه کول پکار دی۔ خود ساخته تبلیغ – لکه چه نن صبا د جهاد په ضد یهود او نصاراؤ رائج کړیدے – دا مراد نهٔ دے۔

تنبیه : نور آیتونه او احادیث هم د جهاد د فرضیت په باره کښے شته دے خو د اختصار د وجے نه په دغه کفایت کوو۔

د جهاد قِسمونه

او نن صبا کوم جهاد فرض دے ؟

مخکښې ددې نه چه د جهاد حکم بیان کړو، اول د فرض عین او فرض کفایه پیژندل پکار دی۔

۱ - **فرض کفایه** : فرض کفایه دیته وائی چه :

(اذا قام به من فیه کفایة سقط الحرج والاثم عن الباقین، فان ترکه الجمیع أثموا). (مشارع الأشواق ۱/۹۸)۔

ترجمه: چه کله څوك په دغه حکم چه د شارع د خوا شویدے عمل وکړی نو د نورو نه د هغے ګناه او حرج ساقط شو، خو که ټولو پریخودلو نو بیا ټول ګنهګار دی۔

۲ - **فرض عین** : دیته وائی چه د بل شخص په کولو دغه حکم د شخص نه نه ساقطیږی بلکه هر شخص به په خپله دغه امر په ځائے کوی لکه مونځ، روژه وغیره فرائض۔

جهاد دوه قسمه دے :

۱ - جهاد الطلب

۲ - جهاد الدفع

۱ - جهاد الطلب

(دکفارو سره جنګ کول د هغوئ په ملکونو کښې)

جهاد الطلب دادے چه د کفارو په ملك باندے په کال کښې یو

وارې مجاهدينِ اسلام حمله كوي، ددې دپاره چه كافران د مسلمانانو زوروُنے ته جوړ نشي، او دا جهاد فرض كفايه دې چه مسلمانان به كم از كم د خپلو سرحداتو نه په كفارو باندې حمله كوي، چه دښمن ويروي، نو په امام باندې دا لازم دي چه دار حرب ته مجاهدين ددې حملے دپاره وليږي، دابه په هر كال كښې يو وار يا دوه وارې وي، او په مسلمانانو ددې كار اهتمام كول پكار دي، كه وې نه كړو او يا مجاهدينو دا كار ونه كړو. نو دوئ ټول ګنهګار دي۔

نو ددې وجے نه علماء د اصول وائي چه: جهاد يو دعوتِ قهريه دې چه دهغے عمل كول واجب دي په قدر د طاقت، تردې چه پاتے نشي مګر مسلم او يا كفار خو جزيه دار او ذمي به وي۔

(ابن عابدين ٣/٣٨، تحفة المحتاج على المنهاج ٩/٢١٣)۔

خلاصه : دا چه دا قسم جهاد فرض كفايه دې چه د بعضو مجاهدينو په جهاد سره د نورو خلقو ذمه فارغيږي۔

٢ - جهاد الدفع :

(د كفارو بندول د مسلمانانو د ملكونو نه)

دا جهاد فرضِ عين دې، بلكه په ټولو فرائضو كښې دا اول دې۔ او دا قِسم جهاد په لاندې حالاتو كښې متعين دې :

اول حالت : كله چه كفار (انګريزان او امريكايان وغيره) د مسلمانانو يو ملك يا ښار ته ننوځي۔

دويم حالت : كله چه كافران او مسلمانان سره جنګ

شروع کړی او مقابله راشی۔

دریم حالت : کله چه کفار د مسلمانانو نه بعضے مسلمانان قیدیان کړی۔

اول حالت : د کفارو داخلیدل د مسلمانانو ملک ته

په دے حالت کښے د سلفو او خلفو (مخکنو او روستنو) علماؤ او د څلور واړه مذاهبو فقهاءِ أربعه او ټول محدثین او مفسرین په هره زمانه کښے متفق دی – چه جهاد په داسے حالت کښے فرض عین دے په هر فرد د مسلمانانو باندے۔ چه ځوی به په غیر د اجازے د پلار نه او ښځه به په غیر د اجازے د خاوند نه او قرضدار به بغیر د دائن د اجازے نه وځی۔ که چیرته داسے حالاتو مسلمانان سستیا وکړی او یا کیناستل بغیر د جهاد نه، نو دوئ فرض عین پریښودلو۔

شیخ الأسلام ابن تیمیة وائی :

وأما قتال الدفع فهو أشد أنواع الدفع الصائل عن الحرمة والدين واجب اجماعاً فالعدو الصائل الذى يفسد الدين والدنيا لا شئ أوجب بعد الايمان من دفعه، فلا يشترط له شرط كالزاد والراحلة بل يدفع بحسب الامكان، و قد نص على ذلك العلماء أصحابنا وغيرهم. آه .

(الأختيارات العلمية ٤/٦٠٨، ملحق بالفتاوى الكبرى).

ترجمه : هرچه دفاعی جنګ دے نو دا ډیر سخت دے، ځکه

د هغـه دښـمن دفاع کول کوم چه حمله کونکے دے په عزت او نـامـوس او ديـن بـانـدے دا اجـمـاع ده، نو هغـه دښمن (کـافر، انګريزان او امريکايان) چه دين او دنيا فاسدوی، دوئ سره جهاد کـول د ايـمان نه روسته بل لوئے شے ترينه واجب نشتـه، نو ددے قسـم جهـاد دپاره بيـا توښه دلارے شرط نه ده بلکه د خپل وس مطابق به ئے دفاع کوی، او په دے علماؤ قول کړيدے۔

د څلور مذاهبو اقوال
چه نن وخت کسے جهاد فرض عين دے :

۱ - مذهب حنفيه :

علامه ابن عابدين شامی وائی :

وفرض عين ان هجم العدو على ثغر من ثغور الاسلام فيصير فرض عين كالصلاة والصوم لا يسعهم تركه.

ترجمه : کله چه کافران (انګريزان او امريکايان) د اسلام په يو سرحد د سرحدونو حمله وکړی نو جهاد بيا فرض عين دے، لکه مونځ روژه چه مسلمانانو دپاره ئے پريښودل جائز نه دی.

(حاشيه ابن عابدين ۲۳۸/۲، بدائع الصنائع ۷۲/۷، البحر الرائق ۱۹۱/۵).

وضاحت : سرحدات خو پريږده چه ټوله اسلامی نړئ د وحشی او زناکار امريکايانو او انګريزانو د تسلط لاندے راغلے ده، آيا اوس به هم جهاد فرض عين نه وی ؟

۲ - مذهب مالکيه :

و يتعين الجهاد بفجئ العدو على كل أحد وان امرأة أ، عبداً اوصبياً ويخرجون ولو منعهم الولي والزوج ورب الدين.

(حاشية الدسوقی ۱۷٤/۲).

ترجمه : او فرض عين دے جهاد کول د کافرانو سره که دوئ

په مسلمانانو باندے ناڅاپه حمله وکړی، اګرکه ښځه وی، غلام وی، ماشوم وی، چه دا ټول به جهاد ته ووځی اګرکه دوئ خپل ولی یا خاوند او یا دائن (قرض ورکونکی) منع کوی (خو بیابه هم دوئ د اجازے نه بغیر وځی او جهاد به کوی)۔

۳ - مذهب شافعیه :

علامه الرملی وائی :

فان دخلوا بلدة لنا وصار بیننا وبینهم دون مسافة قصر فیلزم أهلها الدفع حتی من لا جهاد علیهم من فقیر وولد وعبد ومدین وأمرأة. (نهایة المحتاج ۵۸/۸).

ترجمه : که کفار ځمونږ ښهرونو ته داخل شو او ځمونږ او دوئ ترمنځ د قصر د مسافے نه لږه مسافه وه نو لازم دی په اهل د دغه ښار دفاع کول تر دے چه جهاد لازم وی په هغه چاچه جهاد پرے لازم نه وو، لکه فقیر ماشوم، غلام، قرضدارے او ښځه۔

وضاحت : د قصر مسافت خو لاپریږده چه ټول ملکونه ئے نیولی دی،افغانستان، پاکستان، عراق وغیره کښے ئے حکومتونه جوړ کړل او دائے ټول د سینے لاندے کړه، آیا اوس هم جهاد نور اسباب غواړی ؟

٤ - مذهب حنبلیه :

شیخ الاسلام ابن تیمیهؒ وائی :

اذا دخل العدو بلاد الاسلام فلا ریب انه یجب دفعه علی

الأقرب فالأقرب اذ بلاد الاسلام كلها بمنزلة البلدة الواحدة وانه يجب النفير اليه بلا اذن والد ولا غريم ونصوص أحمد صريحة بهذا.

(الاختيارات العلمية من الفتاوى الكبرى ٤/٦٠٨).

ترجمه: کله چه دښمن (کفار) د مسلمانانو اسلامی ښارته داخل شی نو شك نشته چه دفع کول د دغه کافرو واجب دی په نزدے خلقو باندے، یا چه څو مره نزدے وی دغه خلقو ته نور خلق (مسلمانان) ځکه د اسلام ښهرونه ټول په منزله د یو ښهر دی. او یقینا واجب (فرض) دے دغه جهاد ته وتل بغیر د اجازے د پلار نه او قرضدار به هم وځی، د امام احمد اقوال په دے باره کښے صریح دی.

خلاصه ما تقدم:

د څلور مذهبونو د فقهاؤ د اقوالو نه معلومه شوه چه نن صبا وخت کښے انګریزانو او امریکایانو د دُنیا ټول اسلامی ملکونه نیولی دی او دوئ پرے قابض دی. د دغه څلورو مذهبونو په اقوالو سره جهاد فرض عین دے چه نر، ښځه، غلام، ماشوم به ټول دے جهاد کښے حصه اخلی د خپل وس مطابق ځکه: ﴿لا یکلف الله نفسا الا وسعها﴾ او دے ته نفیر عام وائی، یعنی ټول مسلمانان عذر والا او بے عذره به ټول جهاد ته ځی

د نفير عام دلائل :

نن صبا وخت کښې عام پاځون دے جهاد ته، او دا پاځون فرض عين دے چه دلائل ئے په لاندے ډول دی :

١ - **دليل** : الله جل شانه فرمائی :

﴿ انفروا خفافا وثقالاً وجاهدوا بأموالکم وأنفسکم فی سبيل الله ذلکم خير لکم ان کنتم تعلمون ﴾۔ التوبه ٤١ ۔

ترجمه : ووځئ جهاد ته سپك او درانه او جهاد وکړئ په مالونو خپلو او نفسونو خپلو سره په لار د الله کښے، دا ډيره فائده ده تاسو ته که تاسو پوهيږئ۔

وضاحت : آيت کښے امر دے په فرضيت د قتال په هر حالت کښے، خفافا او ثقالا، د مفسرينو په دے کښے تقريبا لس (١٠) اقوال دی، خفافا لږے وسلے والا، (ثقالا) ډيرے وسلے والا (خفافا) فقيران او (ثقالا) مالدار، (خفافا) بے عياله بے ښځے (ثقالا) عيالدار، (خفافا) روغ بدن والا، (ثقالا) بيماران په لږه بيمارئ سره۔

مخکښے آيت د سورت توبه نمبر (٣٩) کښے ئے د نفير عام د نه وتلو عذاب ذکر کړيدے۔ الله تعالیٰ فرمائی :

﴿ الا تنفروا يعذبکم عذابا اليما ويستبدل قوما غيرکم ولا تضروه شيئا والله علی کل شئ قدير ﴾۔ (التوبه : ٣٩)۔

ترجمه : اوکه نه وځئ تاسو جهاد ته نو عذاب به درکړی الله عذاب دردناك او ستاسو بدله کښے به راولی بل قوم غير

ستاسو نه، او ضرر نشئ ورکولے تاسو الله ته هیڅ ضرر، او الله
په هر څیز باندے قدرت لرونکے دے۔

وضاحت : آیت کښے ویره ده په عذاب او هلاکت سره په
سبب د پریخودلو د جهاد، که دغه پریخودل په دغه بهانه وی
چه مونږ خو کارو باریان یو یا علماء یُو دا هم یو کار دیے،
تدریس کوو، ترجمے د قرآن کوو، شیخ الحدیث یم، یا نور عوام
دی، آیت کښے دا ټول عذرونه ختم دی، اوجهاد ته تلل فرض
عین دی۔ اوکه اوس څوك د موجوده افغانی کافرو یا
پاکستانی انګریزی کافرو سره او یا انګریزانو او امریکایانو
سره جهاد ته لاړ نشی، ددے آیت د لاندے به راځی۔

شیخ الاسلام ابن تیمیهؒ وائی : پس هر کله چه دښمن
(کفارو) اراده وکړه په هجوم او حمله کولو سره په مسلمانانو
باندے نو بیا دفاعی جهاد فرض ګرځی په ټولو مسلمانانو
باندے۔ ځکه الله تعالیٰ فرمائی :

﴿وان استنصروکم فی الدین فعلیکم النصر﴾۔

یعنی که دغه مسلمانان (کوم چه حمله پرے شویده) تاسو
نه امداد وغواړی نو په تاسو ئے امداد لازم دیے، لکه چه رسول
الله ﷺ امر کړیدے په امداد د مسلمانانو باندے، برابره خبره ده
چه دغه سړے جهاد ته تیاروی اوکه نه، لیکم بقدر طاقت په هر
شخص باندے په نفس سره او په مال سره، ډیر وی اوکه لږ،
پیاده وی اوکه سواره، لکه چه مسلمانان (صحابه کرامؓ) په

غزوه خندق کښې هر کله چه دښمن قصد وکړو د حملې کولو نو الله جل شانه هيڅ يو کس ته اجازه د نه کولو ورنه کړه.
(مجموع الفتاوى ۳۵۸/۲۸).

امام زهري وائي : سعيد بن المسيب جهاد ته لاړو او يوه سترګه ئې ړنده هم وه، چاورته ووئيل ته خو مريض ئې، هغه ووئيل : الله جل شانه طلب کړيدے د جهاد ته د وتلو د سپکو او درونو، که جنګ (جهاد) ونه کړم نو د مسلمانانو جماعت خو به ډير کړم او د هغوئ د سامان حفاظت به کوم.
(تفسير قرطبي ۱۵۰/۸).

فائده : افسوس صد افسوس ! چه نن امريکايان او انګريزان مسلمانانو ته خپل پتونونه تهپوی او مونږ ښه په ځلور ځانګه روغ رمټ يو، خپل کاروبار کوو، په اربونو مسلمانان دی ليکن بيا هم دا أهم عمل رانه پاتې دے، د الله جل شانه په دربار کښې به څه عذر پيش کوو ؟ والله المستعان.

۲ - **دليل** : الله تعالىٰ فرمائي :
﴿ قاتلوا المشركين كافة كما يقاتلونكم كافة واعلموا أن الله مع المتقين ﴾. (التوبه ۳٦).

ترجمه : او وژنئ مشرکان ټول يو ځائے لکه چه دوئ تاسو يو ځائے وژني او پوهه شئ يقينا الله ملګرے دے د متقيانو سره.

امام ابن العربي وائي : کافه معنیٰ ده :
محيطين بهم من كل جانب وحالة.

(الجامع لأحكام القرآن ١٥٠/٨)۔
يعنى د دوئ نه راچاپيره شئ د هر طرف نه او په هر حال كښې۔
٣ - **دليل** : الله فرمائى :
﴿ وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة ويكون الدين كله لله ﴾۔
(الأنفال : ٣٩)۔
ترجمه : او وژنئ دا كافران (انګريزان، امريكايان) تردے چه شرك او د مسلمانانو زوريدل پاتے نشى۔ او شى دين خالص ټول الله لره۔
فتنه دلته شرك دے لكه چه ابن عباس رضى الله عنه وائى۔ او په وخت د حمله كولو د انګريزانو او امريكايانو كښې په مسلمانانو باندے اود هغوئ په ملكونو باندے، دوئ كښې شرك، يهوديت، نصرانيت، زنا او بے دينى ترويج كوى، ددے لپاره دا د هر مسلمان فرض دى چه د خپلے عقيدے حفاظت وكړى، نو جهاد پرے واجب دے چه د دين، عقيدے، نفس او د مال حفاظت وشى، چه جهاد نه وى دا ټول د خطر سره مخ دى، لكه چه نن په افغانستان پاكستان كښې اكثر خلق يهود يا د يهودو ايجنټان شو چه دا د عدم جهاد وجه ده۔ والى الله المشتكى۔
٤ - **دليل** : رسول الله ﷺ فرمائى :
لا هجرة بعد الفتح ولكن جهاد ونية فاذا استنفرتم فانفروا۔

(صحیح البخاری ٥٤)۔

ترجمه: نشته هجرت د مکے نه مدینے ته پس د فتح د مکے نه لیکن جهاد او نیت دے (یعنی جهاد به همیشه وی)۔ او کله چه تاسو نه طلب د وتلو د جهاد وشی نو جهاد ته ووځئ۔

امام ابن حجر عسقلانی لیکی: هر هغه شخص چه د مسلمانانو په کمزورئ باندے پوهه شو چه دوئ د کفارو له خوا مستضعفین دی او دے په دے باندے هم پوهه شو چه مسلمانان به کفار لاندے کړی، او دے شخص د دغه مسلمانانو امداد کولے شو نو جهاد ته وتل لازم دی، چه د دغه مسلمانانو امداد وکړی ۔ (فتح الباری ٦/ ۳۰)۔

٥ - **دلیل**: هر دین چه د الله جل شانه د طرف نه راغلے دے نو د پنځه شیانو د حفاظت لپاره:

۱ - دِین

۲ - نفس

۳- عزت او آبرو

٤ - عقل

٥ - مال

یعنی ددے د دغه پنځه شیانو حفاظت به کیدلے شی۔ که په دے پنځه شیانو کښے یو شے هم په حفاظت کښے نه وو، نو ددے د حفاظت لپاره جهاد او قتال پکار دے، ددے وجے نه اسلام د حمله آور نه د دفاع جازه ورکړه چه یو غل ستا مال اخلی نو ته

به ورسره مقابله کوي، قتال به ورسره کوي، حتی چه حدیث ګواه دے چه رسول الله ﷺ ته یو صحابی وویل: که دغه غل د مانه مال اخلی څه وکړم؟

هغه ورته وویل: چه (قاتله) یعنی جنګ ورسره وکړه، بیائے وویل: که زه ئے مړ کړم؟ نو رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل: چه ته به جنت ته ځے اوکه هغه مړ شو نو هغه به جهنم ته ځی۔

نو په مال یا په نفس باندے دتیرے کونکے د جمهورو علماؤ په نزد ددے دفع لازم ده، اګرکه غل یا حمله آور مسلمان هم وی، باید چه قتل شی، لکه حدیث کښے راځی:

★ هغه څوك چه د مال په دفاع کښے قتل کړے شو، هغه شهید دے۔

★ هغه څوك چه د خپل ځان په دفاع کښے قتل کړے شو هغه شهید دے۔

★ هغه څوك چه د دین په دفاع کښے کړے شو هغه شهید دے۔

★ هغه څوك چه د خپل اهل وعیال په دفاع کښے قتل کړے شو هغه شهید دے۔

(صحیح البخاری ۲٤٥۲، مسلم ۱٦۱۰، احمد ۱٦٥۲، صحیح الترمذی ۱۱٤۸، دارمی ۲٦۰٦، جمع الفوائد ٤۷۹/۲، رقم ٦۱٤٤)۔

علامه جصاص وائی : په دې کښې مونږ هيڅ خلاف نه پیژنو چه يو سړے په يو سړی توره را وباسی دپاره د قتلولو بغير د حق نه نو په مسلمانانو باندے د دغه قاتل قتلول لازم دی۔ (احکام القرآن ۲٤۰/۲/۱)۔

هر کله چه يو حمله کونکے يا غل به په اور کښې وی که قتل شی اگرکه مسلمان هم وی، دا حکم د حمله کونکے مسلمان دے۔

نو هر کله چه حمله کونکے وحشی انگریز يا امریکائی زناکار وی، او په مسلمانانو حمله وکړی او د هغوئ ملك ونیسی چه د هغوئ د دين، عزت، آبرو، مال او د کورنيو بے عزتی کوی، خلك، نارينه، زنانه په چوکونو کښې بے عزته کوی، بيا هم د دے دفع کول او د دوئ سره جهاد فرض نه دے؟

٦ - **دليل** : که کفار بعضے مسلمانان جيل ته بوزی او هغوئ بنديان کړی، او دغه مسلمانان د ډال په شان استعمالوی، د ځان سره ئے يو ځائے ساتی ددے لپاره چه مسلمانان په دوئ حمله ونه کړی، نو په دے صورت کښې بيا هم په مسلمانانو جهاد لازم او فرض دے د دغه کفارو سره اگرکه دغه بنديان مسلمانان هم قتل کيږی۔

شيخ الاسلام ابن تيميهؒ وائی :

که د کفارو په جماعت کښې مسلمانان وی او ښه نيك او صالحين وی، غوره خلك وی او د کفارو سره جهاد ممكن نه

وو مګر په قتلولو د دغه مسلمانانو سره نو دوئ به قتلولے شی اګرکه دغه مسلمانان هم قتل کیدے شی۔ ځکه د دین امامان ټول په دے متفق دی که کفارو د مسلمانانو د بندیانو نه ډال جوړ کړے وو او د ډال په ځائے ئے استعمالولو نو مجاهدینو ته دا جائز دی چه ټول د مخے قتل کړی۔

او بل ځائے وائی : سنت او اجماع دواړه په دے متفق دی چه حمله کونکے مسلمان چه دده حمله د قتل نه بغیر نه دفع کیدله نو دے به قتلولے شی اګرکه دده مال یو دینار وی۔ ځکه حدیث کښے راځی چه : څوك د مال په دفاع کښے قتل شو نو هغه شهید دے۔

(مجموع الفتاوی ۵۳۷/۲۸)۔

وضاحت :

هر کله چه د مسلمانانو قتل په داسے وخت کښے چه کافران د هغوئ نه د ډال کار اخلی جائز دے، نو آیا اوس چه انګریزانو او امریکایانو چه کوم وطن فروشان، مرتد، خلقیان، پرچمیان، افغان ملتیان او بعضے پخوانی مرتد مجاهدین د ځان سره ګرځوی نو آیا د هغوئ قتل جائز نه دے ؟

سره ددے چه دوئ د هغوئ په کفر راضی دی، او وائی چه دا ځمونږ د ملك آبادئ ته راغلی دی۔ لعنت شه په داسے اقوالو چه ستاسو د خولے نه خیژی۔

۷ – **دلیل** : الله تعالیٰ فرمائی :

﴿وان طائفتان من المؤمنين اقتتلوا فأصلحوا بينهما فان بغت احداهما على الأخرى فقاتلوا التی تبغی حتی تفئ الی أمر الله فان فائت فاصلحوا بينهما بالعدل واقسطوا ان الله يحب المقسطين﴾. (الحجرات : ۹).

ترجمه : اوكه چرے دوه ډلے د مؤمنانو نه جنګ وكړی نو روغه وكړئ د دوئ په مينځ كښے، نو كه چيرے زياتے وكړی يوه ډله په بله باندے نو جنګ وكړئ تاسو د هغه ډلے سره چه زياتے ئے كړيدے، تردے چه راوګرځی د الله فيصلے ته، نو كه چيرے را وګرځی نو روغه وكړئ د دوئ په مينځ كښے په انصاف سره او انصاف كوئ يقينا الله مينه كوی د انصاف كونكو سره.

استدلال : هر كله چه الله جل شانه په مونږ باندے د يوے باغی طائفے سره چه مسلمانان هم وی دوئ سره د جنګ كولو حكم وفرمائيلو د وجے ددے نه چه مسلمانان متحد شی او د دوئ مالونه، عزت او آبرو په حفاظت شی، نو آيا هغه ظالم كافر چه د اسلامی ملك خاوره ئے نيولے ده، ښځے شرموی، د قرآن بے عزتی كوی، داسے كافر سره لا جهاد فرض نه دے، بلكه دا خو لازم او فرض دے.

۸ - **دليل** : الله فرمائی :

﴿انما جزاء الذين يحاربون الله ورسوله ويسعون فی الأرض فسادا ان يقتلوا أو يصلبوا او تقطع أيديهم وأرجلهم من خلف او ينفوا من الأرض ذلك لهم خزی فی الحياة

الدنیا ولهم فی الآخرة عذاب عظیم﴾۔ (المائده : ۳۳)

ترجمه : یقینا سزا د هغه کسانو چه جنگ کوی د الله او د رسول د هغه سره اوکوشش کوی په دُنیا کښې د فساد کولو چه قتل کړے شی دوئ یا په سولئ کړے شی یا پرے کړے شی لاسونه خپے د دوئ ادل بدل یا اوشړلے شی د مخ د زمکے نه، دا دوئ لره شرمول دی په دنیا کښې او دوئ لره په آخرت کښې عذاب لوئے دے۔

استدلال : مذکوره حکم د هغه کسانو دے چه مسلمانانو سره جنګ کوی، مسلمانان ویروی او په زمکه کښې مسلمانان تنګوی، فساد پیدا کوی، مالونه او عزت او آبروئے اخلی، لکه چه رسول الله ﷺ په عُرنیینو باندے وکړل چه هغوئ ئے قتل کړل، هرکله چه دا حال د مسلمان ډاکو دے په شریعت کښې، نو آیا یو کافر ظالم، زناکار، بے حیاء انګریز او امریکائی چه مسلمان ملک ئے په زوره نیولے دے، د خلکو دین عزت آبرو په ښکاره خرابوی، نو آیا اوس په مسلمانانو باندے جهاد فرضِ عین نه دے ؟

تر څو پورے چه لاندے مطلب مسلمان ته حاصل شوے نه وی جهاد فرض عین دے :

مخکښې ددے دلائل تیر شول چه جهاد فرض عین دے، لیکن اوس هغه اسباب چه د هغے د حصول پورے جهاد فرض عین دے ذکر کیږی :

اول مطلب او مقصد :

په دنیا کښې چه د کفارو طاقت او شوکت، رُعب او دبدبه موجوده وی او کفار د اسلام د بیخ کندئ دپاره کوشش کوی، مسلمان د هغوئ د ویرے او فتنے نه په امن نه وی چه کوم ځائے کښې کافر مسلمان شی هغه ته تکلیف ورکوی، نو ددے سبب د وجے نه د کفارو سره جهاد کول فرض عین دی، تر څو چه د اسلام راوړولو په لار کښې هیڅ خنډ او رُکاوټ پاتے نشی۔

دلیل : الله جل شانه فرمائی :

﴿ وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة ويكون الدين لله فان انتهوا فلا عدوان الا على الظالمين ﴾۔ (البقره : ۱۹۳)۔

ترجمه : د کفارو سره جنګ کوئ تردے چه فتنه (د مسلمان زوروِل، شرك، ویره د کفارو) پاتے نشی، او دین خالص الله لره شی نو که دوئ منع شول نو زیاتے نشته مګر په ظالمانو باندے۔

استدلال : دا آیت صریح دلیل دے چه کله شرك او کفر د کفارو وی یا د کافرو د خوانه د مسلمانانو زوروِل یا خوف وخطر وی نو ددے شیانو د ختمیدلو پورے به جهاد جاری وی۔

سوال : دادے چه آیا یو ددے شیانو اوس ختم شوے دے ؟

نو هر کله چه ټول دغه اسباب باقی دی، نو جهاد فرض عین دے۔

دويم مقصد : د اسلام غلبه :

تر څو چه په دنيا کښې اسلام غالب شوے نه وی او په هر ځائے کښې د الله جل شانه قانون نافذ شوے نه وی او طاغوتی، جمهوری، کفری او يهودی نظامونه ختم شوی نه وی، د کفارو او د هغوی د ملګرو سره چه د طاغوتی او جمهوری نظام نافذونکی دی جهاد فرض عين دے۔

استدلال : مخکښې آيت کښې دا ذکر شو چه تر هغے جهاد فرض دے چه دين او قانون يوائے الله دپاره شی۔ نو مذکوره آيت دليل دے چه قانون به د الله جل شانه وی، طاغوتی، جمهوری، امريکائی يا انګريزی به نه وی۔ نو چه څوك د جمهوری يا طاغوتی نظام دپاره منډے وهی او د الله جل شانه نازل کرده قانون شاته غورزوی - کافر او د اسلام نه وتلی دی او جهاد ورسره فرض دے۔

او رسول الله ﷺ فرمائی :

(أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا : لا اله الا الله فاذا قالوها عصموا منى دمائهم وأموالهم الا بحقها وحسابهم على الله).

(حديث متواتر، صحيح البخارى ٦٩٢٤، ومسلم كتاب الايمان ٣٣، سنن النسائى ٥/١٤، ٧٧/٧، ولفظه لأحمد فى المسند ٥٢٨/٢، والترمذى ابواب الايمان ١١٧/٤، ابوداود كتاب الجهاد ١٠١/٤، ابن ماجة ١٢٩٥)۔

ترجمه : ماته امر کړے شويدے چه زه جنګ وکړم د خلقو

(کفارو) سره تر دے چه دوئ لا اله الا الله ووائی (او ددے په مقتضیٰ باندے عمل کوی) کله چه دوئ دا کلمه ووائی نو دوئ خپلے وینے او مالونه مانه بچ کړل مګر په حق ددے کلمے (چه حدود شرعیه لکه قصاص وغیره دی) او حساب د دوئ د الله په ذمه دے۔

استدلال : مذکوره آیت او حدیث ښکاره دلائل دی ددے چه : ترڅو چه شرك او مشرکین موجود وی جهاد به فرض وی چه کله شرك او مشرکین ختم شول نو بیا به جهاد فرض نه وی۔

دریم سبب د جهاد کولو :

د کفارو نه جزیه اخیستل :

ترڅو چه د ټولے دنیا کافران اسلام رانه وړی نو دوئ به داسے ذلیل کیدلے شی چه دوئ به جزیه (ټیکس) مسلمانانو ته ورکوی او چه جزیه اداء نه کړی اونه اسلام راوړی نو بیا د دوئ سره جهاد فرضِ عین دے۔

الله عز وجل فرمائی :

﴿قاتلوا الذی لایؤمنون بالله ولا بالیوم الآخر ولا یحرمون ما حرم الله ورسوله ولا یدینون دین الحق من الذین أوتوا الکتاب حتی یعطوا الجزیة عن ید وهم صاغرون﴾۔

(التوبه : ۲۹)۔

ترجمه : جنګ کوئ د هغه کسانو سره چه ایمان نه لری په

الله او نه په ورځ د قيامت او حرام نه ګڼرۍ هغه شے چه حرام کړے دے الله او رسول د هغهٔ، او تابعداري نه کوي دوئ د حق دين، چه دا هغه کسان دي چه ورکړے شوے دے کتاب دوئ ته، تردے چه ورکړي جزيه په خپل لاس سره او دوئ به ذليلان وي.

مذکوره آيت ددے دليل دے چه که کفار ايمان رانه وړي او يا جزيه ورنه کړي نو بيا ورسره جهاد فرض عين دے، خو افسوس چه نن معامله برعکس ده، امريکايان او انګريزان د مسلمانانو په تيلو اوخزانو او نورو لوئے لوئے کارخانو باندے مسلط دي او مسلمانان هغوئ ته جزيه ورکوي. چه دا ټول د جهاد د پريخودلو نتيجه ده. والی الله المشتکیٰ.

څلورم سبب : د کمزورو مسلمانانو امداد کول :

ترڅو پورے چه په عالم اسلام کښے په يو مسلمان باندے د کفارو لخوا ظلم زياتے کيږي نو د هغه د نجات او امداد کولو دپاره جهاد فرض عين دے.

دليل : الله جل شانه فرمائی :

﴿ومالکم لا تقاتلون فی سبيل الله والمستضعفين من الرجال والنساء والولدان الذين يقولون ربنا اخرجنا من هذه القرية الظالم اهلها واجعل لنا من لدنک وليا واجعل لنا من لدنک نصيرا﴾. (النساء : ۷۵).

ترجمه : څه عذر دے ستاسو چه جهاد نه کوئ په لار د الله تعالیٰ کښے او دپاره د خلاصولو د کمزورو نارينه او زنانهٔ او

واړه بچي هغه چه وائی اے ربه څمونږ ! اوباسے مونږ ددے کلی نه چه ظالمان دی اوسیدونکی ددے او مقرر کړے مونږ لره د خپل طرف نه دوست (بچ کونکے) او مقرر کړے مونږ لره د خپل طرف نه امدادی۔

استدلال : آیت دلیل دے چه ترڅو چه هغه مسلمانان چه کمزوری دی او د کفارو په لاس کښې دی یا زنانه او ماشومان دی او د کفارو د تسلط لاندے دی د هغے د خلاصولو دپاره جهاد کول فرض عین دی، ترڅو چه هغوئ د کفارو سره وی جهاد به جاری وی۔ اوس مونږ ګورو چه څومره مسلمانان نارینه، زنانه، ماشومان بلکه علماء او نیکان خلق د کفارو سره د هغوئ د تسلط لاندے دی، آیا اوس به هم جهاد فرض عین نه وی ؟

پنځم سبب :

د مسلمانانو د شهیدانو بدله اخیستل :

ترڅو چه د یو شهید بدل اخیستل پاتے وی نو جهاد کول په هر مسلمان باندے فرض عین دی، البته که مسلمان بل مسلمان شهید کړی نو ددینی اخوت د وجے نه دیت او معافی هم راغلے۔ لیکن دا معامله بیا د کافر سره نه ده ، بلکه هغه به پرے قتلیدلے شی او که کافر مسلمان شی نو بیا معاف شی۔

دلیل : الله تعالیٰ فرمائی :

﴿ یا أیها الذین آمنوا کتب علیکم القصاص فی القتلیٰ ﴾۔

البقره : ۱۷۸ ۔

ترجمه: اے ایمان والو! فرض کړے شوے دے په تاسو باندے بدله اخیستل په باره د مقتولینو کښے۔

وضاحت: په سنه (٦) هـ کښے چه کله رسول الله ﷺ د عُمرے د اداء کولو دپاره مکے ته تشریف یوړو، چه د رسول الله ﷺ د جنګ اراده نه وه نو د مکے مشرکینو دے منع کړو، بیا ئے هم د جنګ اراده نه وه، نو رسول الله ﷺ عثمان رضی الله عنه خپل سفیر مقرر کړو او مکے ته ئے ولیږلو، نو مکے والو دے واپس پرے نښودلو نو مسلمانانو وویل چه عثمان رضی الله عنه مشرکینو قتل کړے دے نو رسول الله ﷺ ته دا خبره ورسیدله، نو هغه وفرمائیل: چه اوس مونږ د دغه مشرکینو سره بغیر د جنګ نه مکے ته نه ځو. نو رسول الله ﷺ د (١٤٠٠) څوارلس سوه صحابه کرامو - رضی الله عنهم - نه دجهاد بیعت واخستلو کفارِ مکه چه کله دا واوریدل نو عثمان رضی الله عنه ئے واپس پریخودلو۔

(مختصر سیرة الرسول وسیرة ابن هشام).

استدلال: دا واقعه دده صریح دلیل دے چه د رسول الله ﷺ د صحابه کرامو رض دغه بیعت اخستل د عثمان رضی الله عنه د قصاص اخیستلو دپاره وو. او الله د دغه بیعت بنه والے او رضا داسے بیان کړه:

﴿لقد رضی الله عن المؤمنین اذ یبایعونک تحت الشجرة﴾. (الفتح: ١٨).

ترجمه: یقینا الله د مؤمنانو نه راضي دے کوم وخت چه دوئ تا سره بیعت کولو د هغه وُنے لاندے۔

په (۸) سنه هجري کښے نبي ﷺ حارث بن عمیر ازدي۔ رضي الله عنه – ته یو خط ورکړو د بصرے د حاکم دپاره، نو په لاره کښے شرحبیل بن عمرو غساني چه د قیصر د طرف نه د شام د بلقاء والي (گورنر) وو۔ نو حارث بن عمیر رضي الله عنه ئے اونیولو اوشهید ئے کړو۔ رسول الله ﷺ ته د هغے خبر راغے نو رسول الله ﷺ ته سخته صدمه ورسیدله نو رسول الله ﷺ درے زره (۳۰۰۰) لښکر تیار کړو، چه دومره لوئے لښکر د غزوهٔ خندق نه سیوا په بل جهاد کښے تیار شوے نه وو۔ او زید بن حارثهؓ ئے د هغے امیر مقرر کړو، او ده ته ئے امر وکړو چه کوم ځائے حارث بن عمیر ازدي – رضي الله عنه – شهید کړے شویدے هلته ورشئ او دغه خلکو ته اول د اسلام دعوت ورکړئ، که دعوت ئے قبول کړو، نو ښه ده، او که نه نو بیا د الله جل شانه نه امداد وغواړئ او د هغوئ سره جهاد وکړئ۔ دا هغه جهاد وو چه په جنګ موته سره مشهور دے چه درے زره (۳۰۰۰) مسلمانان د دوه لاکهه (۲۰۰۰۰۰) کفارو مقابلے ته راووتل او مسلمانانو جنګ شروع کړو، تر دے چه درے امیران د مسلمانانو پرله پسے شهیدان شول او د دے نه روسته سیف الله (خالد بن ولید) رضي الله عنه د دغه مجاهدینو د قوماندے وظیفه په غاړه واخیستله او الله جل شانه ده ته فتح ورکړه۔

(الرحيم المختوم).

مذکوره دواړه واقعے ددے شواهد دی چه هرکله د یو صحابی - رضی الله عنه - د قتل په وجه رسول الله ﷺ دومره مجاهدین جهاد ته لیږی، نو آیا :

اے مُلیانو صاحبانو !

اے د تنظیمونو مشرانو !

اے په مدرسه کښے ناستو طالبانو !

اے تاجرانو او سوداګرانو !

اے تبلیغیانو !

اے د دین ټیکدارانو !

څومره مجاهدین په عراق افغانستان اوګوانتانامو کښے شهیدان کیږی ؟ څومره علماء د القاعده په تور باندے شهیدان کیږی ؟ نو آیا اوس به هم جهاد فرض نه وی ؟ !!!

او د دوئ قصاص او بدله اخیستل به په مونږ فرض نه وی ؟

شپږم سبب :

د کفارو د معاهدے د ماتولو په وجه د هغوئ سره جهاد فرض دے :

که کافر د مسلمان سره یوه معاهده وکړی او دغه کافر معاهده ماته کړی نو ددے دپاره هم جهاد فرض دے۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿وان نكثوا ايمانهم من بعد عهدهم وطعنوا فى دينكم

فقاتلوا ائمة الكفر انهم لا ايمان لهم لعلهم ينتهون ﴾۔

(التوبه : ١٢)۔

ترجمه : كه مات كړه دوئ قسمونه خپل پس د كلك والی د هغے نه او طعن ئے وكړو په دين ستاسو كښے پس جنګ كوئ د مشرانو د كفر سره يقينا نشته دوئ لره هيڅ قسمونه د دوئ، دے دپاره چه دوئ منع شی دكفر نه۔

استدلال : آيت كښے دوه اسباب د جهاد ذكر دی، اول د لوظ ماتول، دويم د دين پورے طعن كول۔ اودا دواړه اوس په امريكايانو او انګريزانو كښے موجود دی۔ ځكه ہے لوظه دی، او دين پورے طعن كوی، كله وائی اسلام ښځو ته حقوق نه وركوی، كله وائی : اسلام ظلم كوی چه دغل نه لاس پرے كوی، اولوئے طعن ئے دادے چه قرآن يو فسادی كتاب ګڼړی، ددے وجے نه ئے په بيتُ الخلاء كښے ځو ځله غورزولے دے۔

اے د اسلام دعويدارو !

تر كومه به تاسو د غفلت په خوب ويده ياستئ، الله جل شانه ته به څه جواب وركوئ، قرآن به ستاسو د لاسه الله جل شانه ته څومره شكايت كوی، اسلام به څومره ستاسو د خوانه الله جل شانه ته شكايت كوی !!

او آيت دليل دے په دے چه د كفر د مشرانو وژل يكار دی، او چاچه كفر مُلك ته داخل كړے دے كه هغه مجاهدين ځان ته وائی يا مسلمانان ، د هغوئ قتلول په مونږ باندے د الله جل

شانه د طرف نه فرض دی. ددې فرض نه ځان خلاصول دپاره راشئ چه د طاغوتی نظام او انګریزی نظام د رهبرانو او د دوئ د پلویانو او ددوئ د صفت کولکو صنادیدو او د دوئ د انتظامیه د ختمولو دپاره د دوئ سره د الله جل شانه د رضا دپاره جهاد شروع کړو چه دین خالص الله جل شانه لره شی.

﴿قاتلوهم يعذبهم الله بأيديكم ويخزهم وينصركم عليهم ويشف صدور قوم مؤمنين ويذهب غيظ قلوبهم ويتوب الله على من يشاء والله عليم حكيم﴾.

(التوبه: ١٤ – ١٥).

ترجمه: جنګ کوئ د دوئ سره نو عذاب به ورکړی دوئ ته الله ستاسو په لاسونو سره او وبه شرموی دوئ لره او امداد به وکړی ستاسو سره په مقابله د دوئ کښې او شفاء به ورکړی سینو د قوم مؤمنانو ته، او لرې به کړی غصه د زړونو د کافرانو او مهربانی به وکړی الله جل شانه په هغه چا باندې چه وغواړی (په توفیق د ایمان سره) او الله جل شانه پوهه او حکمتونو والا دې.

مذکوره آیت کښې الله جل شانه د کفارو سره او د هغوئ د پلویانو سره د جهاد شپږ بشارتونه ذکر کړی دی:

(١) اول داچه: تاسو به کفارو ته عذاب الهی جوړېږئ.

(٢) دویم داچه: دوئ به الله جل شانه وشرموی.

(٣) دریم داچه: تاسو ته به الله جل شانه نصرت درکړی.

(٤) څلورم داچه: د مؤمنانو زړونو به یخ شي.- (هسې نه لکه بستر بند تل باغیان چه کله کافر مُردار شي نو وائي دا ولې بې کلمې لاړو) په کفارو به زړه یخوی هله به مؤمن جوړیږي.-

(٥) پنځم داچه: د کفارو د زړونو غصې به ختمې شي.-

(٦) شپږم داچه: بعضې به په کښې ایمان راوړي.-

رسول الله ﷺ په سنه (٦) هـ کښې د مکې د قریشو سره د لسو کالو صُلح وکړه اوبعضې شرطونه رسول الله ﷺ د هغوئ هم ومنل چه مسلمانان پرې ناخوښه هم وو. خو چه کله په سنه (٨) هـ کښې قریشو د رسول الله ﷺ خلاف د بنو خزاعه قبیلې سره په فوځي کاروائي کښې حصه واخیستله او د صلح دغه معاهده ئې ماته کړه، نو رسول الله ﷺ لس زره (١٠٠٠٠) جانبازان تیار کړه او په مکه مکرمه باندې ئې حمله وکړه او مکه فتحه شوه، دا هم ښکاره دلیل دې چه لوظ ماتونکو کفارو سره جهاد فرض عین دې، دا حمله آور او وحشي انګریز چه ښه په چرچه او غرور سره نن افغانانو ته خپله سینه د جنګ دپاره وهي، لیکن افغانان او نور مسلمانان اوس هم ویده پراته دي.-

اووم سبب:

د ځان د دفاع په خاطر جهاد هم فرض عین دے:

کله چه په کوم ځائے کښې کفار په مسلمانانو حمله وکړي نو د هغوئ د دفاع دپاره جهاد فرض عین دے.-

الله جل شانه فرمائی :

﴿ وقاتلوا فی سبیل الله الذین یقاتلونکم ولا تعتدوا ان الله لا یحب المعتدین ﴾- (البقره : ١٩٠)-

ترجمه : او قتال کوئ د الله جل شانه په لار کښې هغه کسانو سره چه تاسو سره قتال کوی، او زیاتے مه کوئ یقینا الله جل شانه نه خوښوی زیاتے کونکی-

وضاحت : غزوه خندق کښې چه کله کفارو په مدینے د حملے اراده وکړه، نو رسول الله ﷺ ټولو مسلمانانو ته د جهاد حکم وکړو- د تبوك په مقام کښې چه کفار دیره وو، نو رسول الله ﷺ ټولو سرزمین عرب خلقو ته خواست وکړو چه بهر ووځی، او د دښمن دفاع وکړی- دا دلیل دے چه کله کفار حمله آوروی نو بیا په ټولو مسلمانانو باندے جهاد فرض دے لکه چه ددے دلائل په نفیر عام کښې تیر شول-

اتم سبب :

د کفارو نه د مسلمانانو ځایونه او ملکونه د دوباره نیولو دپاره جهاد فرض عین دے :

که چیرته کفارو د مسلمانانو کوم ځائے قبضه کړے وی نو د هغوئ ویستل په هر مسلمان باندے فرض دی، او جهاد ورسره هم لازم دے-

الله جل شانه فرمائی :

﴿ واقتلوهم حیث ثقفتموهم واخرجوهم من حیث

أخرجوكم ﴾ـ (البقره: ۱۹۱)ـ

ترجمه: او وژنئ دوئ لره هر ځائے چه وموميئ دوئ او وباسئ دوئ د هغه ځائے نه چه تاسوئے د هغے نه ويستلی ئے۔

سورت بقره کښے چه د طالوت په قيادت کښے چه د بنی اسرائيلو کوم جهاد ذکر دے دغه جهاد هم د هغه علاقو د خلاصولو دپاره وو، کوم چه کفارو نيولے وے۔ الله جل شانه د دغه مجاهدينو قول داسے بيانوی:

﴿ وما لنا ان لا نقاتل فی سبيل الله وقد أخرجنا من ديارنا وأبنائنا ﴾ـ

ترجمه: څه شوی دی مونږ لره چه مونږ به جنګ نه کوو د الله جل شانه په لار کښے او په تحقيق مونږ ويستلے شوی يو د کورونو خپلو نه او د بچو خپلو نه۔

الله جل شانه بيا سره ددے چه د مسلمانانو مجاهدينو تعداد ډير کم وو په کفارو باندے ئے غلبه ورکړه۔

خلاصه اسباب جهاد :

مذکوره اسباب چه کوم ذکر شول آیا په دے کښے کوم یو مسلمان حاصل کړے دے ؟ مذکوره اسباب چه مونږ ذکر کړل علی الترتیب مونږ سامعینو ته د هغے خلاصه ذکر کوو :

۱ - ترڅو چه شرك، یهودیت، نصرانیت او دهریت ختم شوے نه وی یا د مسلمان زورول ختم شوی نه وی نو جهاد فرض عین دے۔ نو آیا اوس د یهودیت، نصرانیت او د انګریزانو قانون ختم شوے دے ؟

آیا د انګریزانو دلاسه د مسلمانانو زورول په افغانستان عراق او اسلامی دنیا کښے ختم شوی دی ؟

یا هغه ملکونه چه د عیسایانو او امریکایائی وحشی کافرو د تسلط لاندے دی، په هغے کښے په مسلمانانو زیاتے، تشدد او ظلم ختم شوے دے ؟ چه مونږ جهاد پریږدو ؟

۲ - ترڅو چه اسلام غالب او کفر مغلوب شوے نه وی تر هغے به جهاد جاری وی۔

آیا کفر او فتنه باقی شته او که نه ؟

عالم کفر په اسلام غالب دے او که عالم اسلام په کفر ؟

اوس هم دا سبب پوره شوے دے ؟

آیا په نام نهاد اسلامی ملکونو کښے اوس هم د هغوئ نظام نه چلیږی ؟ د هغوئ تش په نامه مسلمان حکمرانان چه د

هغوی په شان کافر دی بر سرِ اقتدار دی او که نه؟
معاشی نظام مقننین (قانون جوړونکی) د ملکونو کفار دی او که نه؟ اوس هم جهاد نه دے فرض؟

۳ – د کفارو چه کوم کفری حکومتونه دی ترڅو چه هغه ختم شوی نه وی تر هغے به جهاد جاری وی، آیا کفری طاغوتی نظامونه، د پاکستان کفری نظام، د افغانستان امریکائی نظام او دا نور تش په نامه اسلامی او په اصل کښے طاغوتی او کفری نظام چه ترڅو ختم نه وی په هر مسلمان ددے حکومتونو سره جهاد کول اسلامی فریضه ده.

٤ – که د دنیا په هر کوټ کښے په مسلمان باندے ظلم او تشدد د کفارو لخوا کیږی لکه عراق، کشمیر، فلپائن، چیچنیا، د شوروی (روس) څوارلس جمهوریتونه، د چین مسلمان ریاستونه، بوسنیا، پاکستان، افغانستان، سعودی عرب، شام، یمن، مصر او ایران په شان ملکونو کښے مسلمانان د القاعده دهشت ګردو په نوم یا د ترهګر یا د بنیاد پرستو او شرپسندو په نوم نیول کیږی، اعدامیږی یا کفارو ته حواله کیږی، ترڅو چه د دغه ملکونو ائمة الکفر، فوځ، انتظامیه، قانون د مسلمان مجاهدینو په لاس ختم شوے نه وی جهاد به جاری وی، او دا په هر مؤمن مجاهد باندے د دغه حکومتونو ختمول فرض عین دی، ځکه:

﴿فقاتلوا ائمة الکفر﴾ ـ او ﴿وقاتلوهم حتی لا تکون

فتنه ﴿﴾

٥ – آیا مونږ د موجوده یا د اسلامی قانون د ختمیدلو نه را پدیخوا د هغه مجاهدینو چه د کفارو یا د هغوئ د طاغوتی نظام د خوا شهیدان شوی دی بدله اخیستے ده ؟

څو مره مسلمانان په پاکستان او افغانستان کښے دے کافرو حکومتونو د امریکائی او انګریزی بادارانو په اشاره شهیدان او یا هغوئ ته حواله کړل، آیا د دوئ بدله اخیستل په مونږ لازم نه دی ؟ آیا د عراق، افغانستان، پاکستان او ګوانتاناموپه جیلونو کښے چه کومے زنانه بے ستره بے پردے د امریکایانو د تسلط لاندے دی :

آیا تاسو اے مُلیانو !

اے بستر بند تبلیغیانو !

تاسو غیرت نه لرئ ؟

د دوئ د راخلاصولو دپاره **سه روزه** پکار ده که جهاد ؟

اے مُلیانو، مدرسینو، واعظینو آیا دابه د جهاد په واسطه دغه بدله اخیستل کیږی او که د درس او تدریس او وعظ په واسطه ؟ قضاوت په تاسو ؟؟

٦ – کفارو څومره معاهدے ماتے کړی آیا جهاد لا فرض نه دے چه یو نبه مثال ئے د بیت المقدس قبضه کول، د بابری مسجد ورانول او په هغے مندر جوړول او په کابل کښے بعضے مدرسے او جماعتونه ورانول، آیا دا د جهاد اسباب دی او که نه ؟

٧ - کفارو چه په اسلامي نړۍ حمله کړې ده په برما کښې په مسلمانانو باندې حمله کفارو کړې ده او هغه ئې ګير کړي دي، بوسنيا کښې سربيانو مسلمانان بې کوره کړل، کشمير کښې هندو په مسلمانانو حمله آور دې، افغانستان، عراق کښې امريکا او انګريزان حمله آور دي. پاکستان کښې د پاکستان فوځ د امريکائۍ فوځيانو وظيفه اجراء کوي چه په مسلمانانو حملې کوي، ښه مثال ئې د (وانا) او (جنوبي وزيرستان) په مجاهدينو حمله ده، او په ملاکنډ کښې په اسلامي حکومت غوښتونکو نفاذ شريعت والا باندې توپونه او ميزائل ورول دا د دوئ د کفر لوئې ثبوت دې.

چيچنيا کښې روس حمله آور دې - په فلسطين او بيت المقدس کښې د امريکا غنډه ګرد اسرائيل حمله آور دي. فلپائن کښې عيسايان د امريکا په اشاره مسلمانان تنګوي، وهي ئې او بې حيا کوي ئې.

اې مُليانو، مفتيانو، تبليغيانو، ټولو د جهاد نه ناستو مسلمانانو!

د خپلو بچو په دفاع کښې خو د هيڅ شي نه ډډه نه کوئ، د هغې دپاره جنګ کوئ که ستاسو يو سپې يا يو چرګ څوك مړ کړي نو د کلونو کلونو فتنې او جنګ کولو دپاره ورته د پښتو په لحاظ تيار ياستئ، نه خو بيا د مُفتي فتوئ طلب کوئ، نه د مُلا صاحب نه تپوس کوئ، خو چه کله د جهاد فرض عين

خبره راشی، نو بیا فتویٰ طلب کوئ- کله وائی : امیر نشته، کله وائی : مونږ جوړ نه یو، کله وائی : مسئله په دعوت حل کیږی- کله وائی : مونږ دچا ومنو- ځنګه د شخصی دښمنئ په وخت کښے د هیچا نه منئ خو داسے په جهاد کښے هم د هیچا مه منه سیوا د الله جل شانه او د هغه د رسول ﷺ د فرامینو چه څومره په واضح طور سره د جهاد د فرضیت اعلان کوی-

۸ - کفارو د مسلمانانو ملکونه نیولی دی، آیا ددے خلاصول په مونږ باندے فرض نه دی ؟

اندلس (سپین) چه اته سوه (۸۰۰) کاله پرے د مسلمانانو حکومت وو اوس عیسایانو مکمل ختم کړے او خپل صلیبی حکومت ئے پرے قائم کړے- د دغه ملك آزادول زمونږ ذمه داری ده او که نه ؟

ټول هندوستان په شمول د کشمیر، حیدر آباد، افغانستان، پاکستان، نیپال، عراق، مصر، یمن، فلسطین، د شوروی څوارلس جمهوریتونه، بلغاریه، قبرص، حبشه، سلی، روسی ترکستان، چینی ترکستان د کاشغر پورے، د پیرس نه (۹۰) کلومیټر لرے فرانسیسی علاقه او د سوئیزر لینډ ځنګلونه او غرونه د مسلمانانو مجاهدینو مرکزونه وو، اوس دغه مذکوره ټولے علاقے د کفارو، یهودو، نصاراؤ، امریکایانو او روسانو په لاس کښے دی، آیا ددے خلاصول په مونږ لازم نه دی ؟

لکه څرنګه چه دغه تول نه دی حاصل شوی نو جهاد فرضِ عین دے۔

د جهاد پریخودلو سخت عذابونه :

۱ – **دلیل** : الله جل شانه فرمائی :

﴿قل ان کان آبائکم وابنائکم واخوانکم وازواجکم وعشیرتکم واموال اقترفتموها وتجارة تخشون کسادها ومساکن ترضونها احب الیکم من الله ورسوله وجهاد فی سبیله فتربصوا حتی یأتی الله بامره والله لا یهدی القوم الفاسقین﴾۔ (التوبه : ۲٤)۔

ترجمه : اووایه که وی پلاران ستاسو او ځامن ستاسو او ورونه ستاسو او ښځے ستاسو او قبیلے ستاسو او هغه مالونه چه ګټلی دی تاسو او تجارت چه یریږئ تاسو د کوتهه کیدلو د هغے نه او هغه کورونه چه خوښوئ ئے تاسو، ډیر خواږۀ دی تاسو ته د الله جل شانه نه او د هغه د رسول نه او د جهاد نه په لار د هغه کښے پس انتظار وکړئ تردے چه رابه ولی الله جل شانه فیصله خپله او الله جل شانه توفیق نه ورکوی قوم نافرمانه ته۔

امام ابن النحاس الدمشقی وائی :

فی هذه الآیة الشریفة من التهدید والتحذیر والتخویف لمن

ترك الجهاد رغبة عنه وسكونا الى ما هو فيه من الأهل والمال ما فيه كفاية، فاعتبروا يا اولی الأبصار).

(مشارع الأشواق الى مصارع العشاق : ١/١٠٤).

ترجمه : په دے آيت کښے سخته دهمکی اويره او تخويف دے هغه چاته چه جهاد پريږدی او دے آرام حاصل کړی خپل اهل او مال ته چه په دے آيت کښے دومره وعيد بس دے، عبرت حاصل کړئ اے د عقل والو !

٢ - **دليل** : الله جل شانه فرمائی :

﴿ يا أيها الذين آمنوا مالكم اذا قيل لكم انفروا فی سبيل الله اثاقلتم الى الأرض أرضيتم بالحياة الدنيا من الآخرة فما متاع الحياة الدنيا فی الآخرة الا قليل الا تنفروا يعذبكم عذابا اليما ويستبدل قوما غيركم ولا تضروه شيئا والله على كل شئ قدير ﴾ - (التوبه : ٣٨، ٣٩)-

ترجمه : اے ايمان والو ! څه عذر دے تاسو لره کله چه ووئيلے شی تاسو ته چه اوځئ په لار د الله جل شانه کښے نو درانه شئ تاسو زمکے ته (دنيا ته) آيا خوښ کړے دے تاسو دنيوی ژوند په بدله د آخرت کښے، پس نه دے سامان د ژوند دنيوی په مقابله د آخرت کښے مګر لږ دے۔ که نه وځئ تاسو (دے جهاد ته) عذاب به درکړی تاسو ته (الله جل شانه) عذاب دردناك اوستاسو په بدله کښے به راولی بل قوم او ضرر نشئ ورکولے تاسو الله جل شانه ته هيڅ ضرر او الله جل شانه په هرڅه

باندے قدرت لري۔

امام قرطبیؒ وائی : هـذا توبيخ على ترك الجهاد وعتاب على التقاعد عن المبادرة الى الخروج.

(الجامع لأحكام القرآن ١٤٠/٨، مشارع الأشواق ١٠٤/١)

ترجمـه : دا آیت سخته رټنه ده په پریخودلو د جهاد باندے اوملامتیا ده په ناسته د جهاد نه۔

٣ – **دليل** : الله جل شانه فرمائی :

﴿ فـرح المخلفون بمقعدهم خلاف رسول الله و كرهوا ان يـجاهدوا بأموالهم و أنفسهم فى سبيل الله وقالوا لا تنفروا فى الـحر قـل نـار جهـنـم أشد حرا لو كانوا يفقهون فليضحكوا قليلا وليبكوا كثيرا جزاء بما كانوا يكسبون فان رجعک الله الـى طـائـفة منهم فاستاذنوک للخروج فقل لن تخرجوا معى ابـدا ولـن تـقـاتـلـوا مـعى عدوا انكم رضيتم بالقعود اول مرة فاقعدوا مع الخالفين ﴾۔ (التوبه : ٨١– ٨٣)۔

تـرجـمـه : خـوشـحـالـه دی پاتے کړے شوی (د جهاد نـه) پـه کیناستلو خپلو باندے دجهاد نه خلاف د رسول الله ﷺ نه، او بـد ګـنړی دوئ چـه جهـاد وکړی پـه مـالونو خپلو سره او پـه نـفـسـونـو خـپـلـو سره په لار د الله جل شانه کښے، او وائی دوئ نـورو خلکو ته مه اوځئ په ګرمئ کښے د جهاد دپاره، اووایه اور د جهـنـم ډیـر سخت ګرم دے که دوئ پو هیدے (نو داسے به ئے نه کـولـے) پـس اودے خـاندی دوئ لږه زمـانـه او او دے ژاړی ډیره

زمانه بدله ورکیدے شی په سبب د هغه عملونو چه دوئ ئے کوی. پس که واپس راوستے ته الله جل شانه یوے ډلے ته د دوئ نه، پس اجازت وغواړی دوئ تاسو نه دپاره د وتلو (جهاد دپاره) پس ورته ووایه هرگز مه اوځئ ځما سره هیچرے او هیڅ کله جنگ مه کوئ زما ملگرتیا کښے د دښمن سره یقینا رضا شوی یئ تاسو په کیناستلو اول ځل پس کینئ سره د پاتے کیدونکو نه.

امام ابن النحاس وائی :

فانظر رحمك الله الی هذا الوعید الشدید والخزی العظیم والوبال الألیم لمن تخلف عن الجهاد وتقاعد عنه وکره الانفاق فیه.

(مشارع الأشواق ١/١٠٥).

ترجمه : اوگوره – الله جل شانه دے په تا رحم اوکړی – دے سخت وعید، لوئے شرمندگئ او دردناکے گناه ته هغه چا ته چه جهاد پریږدی او د جهاد نه کینی او د هغے په لار کښے خرچه نه کوی.

اوس هم ډیر نام نهاد مسلمانان جهاد پورے خاندی، لیکن بیا به ډیر وژاړی خو ژړا به ورته نفع ورنکړی او خرچه هم نه کوی. افسوس خو دادے چه جهاد کښے ئے دوه روپئ زړه نه کیږی اونه یو مجاهد سره امداد کوی، لیکن خود ساخته تبلیغ دپاره بیا په لکهونو روپئ لگوی او وائی چه دا د الله جل

شانه لاره ده۔

كذلك سولت لهم الشيطان هذا الفعل ولا حول ولا قوة الا بالله۔

٤ – **دليل** : عن ابن عمر رضى الله عنه قال : قال رسول الله ﷺ : اذا تبايعتم بالعينة واخذتم اذناب البقر ورضيتم بالزرع وتركتم الجهاد سلط الله عليكم ذلاً لا ينزعه حتى ترجعوا الى دينكم.

(سنن أبوداود ٣/ ٧٤٠، احمد ٧/ ٣٣، رقم ٤٨٢٥، وقال احمد شاكر : اسناده صحيح وقال ابن النحاس : سنده حسن، مشارع الأشواق ١/ ١٠٥، السنن الكبرى ٥/ ٣١٦، وابو نعيم فى الحلية ١/ ٣١٣)۔

ترجمه : عبد الله بن عمر رضى الله عنه فرمائى : رسول الله وفرمائيل : كله چه تاسو عينه كاروبار شروع كړئ او د غويانو لكئ او نيسئ او زميندارى (دهقانئ) باندے راضى شوئ او جهاد پريږدئ نو الله جل شانه به په تاسو ذلت مقرر كړى او دابه تاسو نه هغه وخته پورے نه لرى كوى ترڅو چه تاسو خپل دين (جهاد) ته بيرته را واپس نه شئ۔

وضاحت : بيع عينه كښے ډير اقوال دى، يو دادے چه يو سړے د يو سړى نه يو شے واخلى په معلوم قيمت باندے د معلومے نيتے پورے، بيا ترينه په لاس واخلى په كم د هغے قيمت نه په كوم باندے چه ئے نسيه خرڅ كړے وو۔

او د غـویـانو لکـۍ نیولو دا معنیٰ چه د هقانیٔ په وجه سړے جهاد پریږدی، لکه چه نن صبا زمونږ دهقانان او زمینداران د جهاد نه خبر هم نه دی۔

او حدیث دلیـل دے چه جهـاد پریـخودل اجتماعی ذلت او شرمندګی ده۔

امـام ابـن الـنـحـاس ؒ وائی : خلك چه جهـاد پریږدی او په زمیـنداریٔ بانـدے مشـغـول شی الله جل شانه به پرے دښمن مسـلـط کړی ددے وجے نه چه دویٔ به د جهاد پاره تیارے نه وی کړے او ځان ئے جهاد ته نه وی تیار کړے نو د دویٔ دپاره دغه ذلت او خـواری ډیره لائقه ده۔ تر هغے پورے به دویٔ په دے ذلت کښې اختـه وی تـرڅو چه دویٔ واپس شوی نه وی هغه شیٔ ته چه په دویٔ واجب دے چـه جهاد دے د کـفـارو سره او د دین امداد ونـه کړی او د مسلمانانو نصرت ونه کړی او د کفر د اذلال او اسلام او کلمة الله د اعـلاء دپاره د کفارو سره جهاد مالی، نفسی، لسانی ونه کړی۔

بیا علامه ابن النحاس ؒ دمشقی وائی :

ودل قـولـه ﷺ : حتـی ترجعوا الی دینکم علی أن ترك الجهاد والاعـراض عـنه والسکون الی الدنیا خروج عن الدین ومفارقة له وکفی به ذنباً واثما مبینا. (مشارع الأشواق ۱/ ۱۰۷)۔

تـرجـمـه : دلالـت کـوی دا قـول د رسـول الله ﷺ (ترڅو چه تاسو واپس نشـیٔ خپـل دیـن ته) په دے خبرے چه پریښودل د

جهاد او د هغے نه اعراض کول او دنیا ته میلان او په هغے باندے اعتماد کول دا وتل دی د دین نه او د دین نه جداوالے دے او دا پوره گناه او ښکاره جرم دے۔

٥ ـ **دلیل**: عن انس بن مالك رضی الله عنه قال: قال رسول الله ﷺ: من غزا غزوة فی سبیل الله فقد أدی الی الله جمیع طاعته فمن شاء فلیؤمن ومن یشاء فلیکفر انا اعتدنا للظالمین نارا. قال: قیل: یا رسول الله وبعد هذا الحدیث سمعنا منك من یدع الجهاد ویقعد؟ قال: من لعنه الله وغضب علیه وأعدّ له عذابا عظیما قوم یکونون فی آخر الزمان لا یرون الجهاد وقد اتخذ ربی عنده عهدا لا یخلفه ایما عبد لقیه وهو یریٰ ذلك أن یعذبه عذابا لا یعذبه أحدا من العالمین.

(ابن عساکر فی باب التغلیظ فی ترك الجهاد. کذا فی مشارق الأشواق ١/١٠٧).

ترجمه: انس رضی الله عنه وائی: رسول الله ﷺ وفرمائیل: چاچه د الله جل شانه په لار کښے جهاد وکړو نو هغه الله جل شانه ته ټول اطاعت وسپارلو، اوس چه څوك غواړی مؤمن دے جوړ شی او څوك چه غواړی کفر دے وکړی، بیشکه مونږ د ظالمانو دپاره د دوزخ اور تیار کړے دے۔ په دے ارشاد باندے چا عرض وکړو: یا رسول الله! کوم حدیث چه مونږ واوریدلو ددے نه پس څوك کور کښے د جهاد پریښودلو دپاره کیناستے شی۔ رسول الله ﷺ وفرمائیل: آو هغه څوك

چه الله جل شانه لعنتي کړې وي او غضب ئې پرې کړې وي او هغه دپاره ئې عذابِ عظیم تیار کړې وي دابه آخري زمانه کښې څه خلك وي چه جهاد به نه مني خو بیشکه ځما رب پخه وعده کړیده چه داسې عقیدې والا سړې چه د الله جل شانه په دربار کښې پیش کړې شي نو داسې عذاب به ورته ورکړي چه دده نه سیوا به ئې هیچا ته نه وي ورکړې۔

٦ - **دلیل** : ابو بکر صدیق - رضی الله عنه - د رسول الله ﷺ د وفات نه پس خطبه ولوستله او داسې ئې ووئیل :

ما ترك قوم الجهاد فی سبیل الله الا ذلهم الله وما ترك قوم الأمر بالمعروف والنهی عن المنكر الا عمهم الله بعقاب.

(بحواله شفاء الصدور مشارق الأشواق ١/١٠٧)۔

ترجمه : ابو بکر صدیق رضی الله عنه یو وارې خطبه لوستله نو د ژړا د وجې نه په سلګو شو او وې فرمائیل : اې خلقو ما یو کال مخکښې په همدې میاشت کښې همدې منبر باندې د رسول الله ﷺ نه دا فرمان واوریدلو : چه کوم قوم جهاد پریښودلو الله جل شانه هغوی ذلیله کوی، اوکوم قوم چه امر بالمعروف او نهی عن المنکر پریښودلو نو الله جل شانه به ئې په عمومي عذاب مبتلا کوی۔

بل روایت د طبرانی کښې راځي : کوم قوم چه جهاد پریښودلو نو الله جل شانه به پرې عُمري یعني دائمي عذاب مقرر کړي۔

(واسناده حسن كذا فی مشارع الأشواق ۱۰۷/۱)۔

فائده : د ابو بکر صدیق – رضی الله عنه – ددے حدیث نه معلومه شوه چه څوك جهاد پریږدی نو هغه به الله جل شانه ذلیله کوی، د رسول الله ﷺ ددے حدیث مصداق تاسو اے آوریدونکو او لوستونکو او ګورئ ! چه مسلمانان نن په ټوله دنیا کښے ذلیله دی۔ د افغانستان حکومتی کفار، پولیس او فوځ اوګورئ چه امریکا ته سر په سجده پراته دی۔ چه امریکا څه غواړی هغه پرے کوی۔ د پاکستان فوځ چه امریکا لا اشاره قدرے هم نه وی کړے دوئ لاس په نامه ورته ولاړ وی۔ دا څومره رسوائی ده ؟

بل روایت کښے راځی :

ولا یدع قوم الجهاد فی سبیل الله الا ضربهم الله بالفقر۔

یعنی چه کوم قوم جهاد پریږدی نو الله جل شانه به پرے غریبی او لوږه مقرره کړی۔

د مذکوره حدیث مصداق ټول مسلمانان دی چه جهاد ئے د کفارو سره پریښے۔ ټول ولږے او فقر راخیستی دی۔ که ظاهری مالدار دی خو زړه ئے فقیر دے۔ او غنی هغه دے چه زړه ئے غنی وی۔ لیکن د جهاد د پریښودلو په وجه نن مسلمانان د کفارو مزدوری کوی۔ د هغوئ سلامی وهی د هغوئ غلامی کوی۔ دا ټول فقر او غریبی د جهاد د پریښودلو نتیجه ده۔ والله المستعان۔

٧ - **دليل** : على رضى الله عنه فرمائى :

الجهاد فى الله باب من أبواب الجنة ومن ترك الجهاد فى سبيل الله ألبسه الله الذلة وشمله البلاء وديث بالصغار وسيم الخسف ومنع النصف.

(شفاء الصدور بحواله مشارع الأشواق ١/ ١١٠).

ترجمه : على - رضى الله عنه - فرمائى : د الله جل شانه دپاره جهاد كول د جنت د دروازو نه يوه دروازه ده، او چاچه جهاد فى سبيل الله پريښودلو نو الله جل شانه به ورته د ذلت لباس واغوندوى او مصيبتونه به پرے عام شى او ذليله كيدو سره به ظلم برداشت كوى او د انصاف نه به محروم وى.

٨ - **دليل** : عن زيد بن اسلم عن أبيه ان رسول الله ﷺ قال :

لا يزال الجهاد حلوا خضرا ما قطر القطر من السماء وسيأتى على الناس زمان يقول فيه قراء منهم : ليس هذا بزمان الجهاد فمن أدرك ذلك الزمان فنعم زمان الجهاد_ قالوا : يا رسول الله ! أو أحد يقول ذلك ؟ قال : نعم. من لعنه الله والملائكة والناس أجمعون . (شفاء الصدور بحواله مشارع الأشواق ١/ ١١٠).

ترجمه : ترخو پورے چه د آسمان نه باران وريږى نو دا جهاد به تر وتازه (جارى) وى او خوږ به وى. او په خلكو به يو داسے زمانه راشى چه د هغے وخت قاريان (مُليان) به وائى : چه دا زمانه د جهاد نه ده، نو چاچه دا زمانه دجهاد بياموندله نو دا به د جهاد بهترينه زمانه وى. صحابه كرامو عرض وكړو: يا

رسول الله ! آیا ځوك داخبره هم کولے شی ؟ رسول الله ﷺ وفرمائیل : آو، دا خبره هغه ځوك كوى په چاچه د الله جل شانه او د ملائکو او د ټولو انسانانو لعنت شوے وی۔

فائده : د رسول الله ﷺ ددے حدیث مصداق نن هغه تش په نوم مسلمانان دی چه بعضے وائی : دا زمانه د جهاد نه ده، آمیر نشته، بعضے وائی : مونږ جوړ نه یُو۔ بعضے وائی : چه امت تباه دے خلك مونځونه نه کوی جهاد به څنګه وکړی۔ بعضے وائی : مونږ درس او تدریس کوو چه کله وخت راشی نو بیا به د دین دپاره نور کوششونه کوو، او داسے نور خرافات چه ددے ټولو یو معنیٰ ده چه دا دَ جهاد زمانه نۀ ده۔

٩ - **دلیل** : عن أبی عمرو القرشی - رضی الله عنه - أن رسول الله ﷺ قال : ان الذنوب يحبس صاحبها عن الجهاد فی سبيل الله كما يحبس الغريم غريمه.

(شفاء الصدور بحواله مشارع الأشواق ١/ ١١٠)۔

ترجمه : رسول الله ﷺ فرمائی : یقینا ګناهونه اونافرمانئ انسان د جهاد نه داسے بندوی څنګه چه قرض خواه قرضدارے منع کوی۔

دا دلیل دے چه نن صبا چه کوم مسلمانانو جهاد پریښے دے لویه وجه ئے د دوئ ګناهونه دی چه الله جل شانه او د رسول الله ﷺ سراسر نافرمانی کیدے شی۔

١٠ - **دلیل** : ابو هریره - رضی الله عنه - فرمائی :

قال رسول الله ﷺ : من لقی الله بغیر اثر من جهاد لقی الله وفیه ثلمة. (الترمذی ۳/۱۰۷، ابواب الجهاد، وابن ماجه کتاب الجهاد ۲/۹۳۳، الحاکم ۲/۷۹)۔

ترجمه : رسول الله ﷺ فرمائی : څوك چه الله جل شانه ته په داسې حال کښې حاضر شی چه دجهاد کوم اثر پرې نه وی نو هغه به د الله جل شانه سره په داسې حال کښې ملاؤ شی چه په هغه کښې به نیمګړتیا او نقصان وی (دین کښې به ئې نقصان وی)۔

مذکوره حدیث سخت وعید دے چه انسان د الله جل شانه سره بغیر د جهاد کولو نه مخامخ شی، د عبرت مقام دے۔ علماؤ، طلباؤ، تجارو، شیخانو، سیاسی جماعتونو او د دینی جماعتونو ته چه د دوئ به څه حال وی ؟

۱۱ - دلیل : عن أبی هریرة - رضی الله عنه - قال : قال رسول الله ﷺ : من مات ولم یغز ولم یحدث به نفسه مات علی شعبة من النفاق۔ (مسلم کتاب الامارة باب ذم من مات ولم یغز الخ ۱۹۱، ۳/۱۵۱۷)۔

ترجمه : رسول الله ﷺ فرمائی : څوك چه مړ شو او نه ئې جهاد وکړو او نه ئې په زړه کښې د جهاد جذبه پیدا شوه نو دده مرګ به په یو قِسم نفاق باندې وی۔

فائده : داهم سخت وعید دے چه سړے جهاد ونه کړی او نه ئې زړۀ کښې داګرځی چه جهاد به کوم۔ تباهی او هلاکت دے

رسول الله! آيا ځوك داخبره هم كولے شي؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل: آو، دا خبره هغه ځوك كوي په چاچه د الله جل شانه او د ملائكو او د ټولو انسانانو لعنت شوے وي۔

فائده: د رسول الله ﷺ ددے حديث مصداق نن هغه تش په نوم مسلمانان دي چه بعضے وائي: دا زمانه د جهاد نه ده، آمير نشته، بعضے وائي: مونږ جوړ نه يُو۔ بعضے وائي: چه امت تباه دے خلك مونځونه نه كوي جهاد به څنګه وكړي۔ بعضے وائي: مونږ درس او تدريس كوو چه كله وخت راشي نو بيا به د دين دپاره نور كوششونه كوو، او داسے نور خرافات چه ددے ټولو يو معنىٰ ده چه دا دَ جهاد زمانه نۀ ده۔

٩ – **دليل**: عن أبي عمرو القرشي – رضي الله عنه – أن رسول الله ﷺ قال: ان الذنوب يحبس صاحبها عن الجهاد في سبيل الله كما يحبس الغريم غريمه.

(شفاء الصدور بحواله مشارع الأشواق ١/١١٠)۔

ترجمه: رسول الله ﷺ فرمائي: يقينا ګناهونه اونافرمانۍ انسان د جهاد نه داسے بندوي څنګه چه قرض خواه قرضدارے منع كوي۔

دا دليل دے چه نن صبا چه كوم مسلمانانو جهاد پرينبے دے لويه وجه ئے د دوئ ګناهونه دي چه الله جل شانه او د رسول الله ﷺ سراسر نافرماني كيدے شي۔

١٠ – **دليل**: ابو هريره – رضي الله عنه – فرمائي:

قال رسول الله ﷺ: من لقی الله بغير اثر من جهاد لقی الله وفيه ثلمة. (الترمذی ٣/١٠٧، ابواب الجهاد، وابن ماجه كتاب الجهاد ٢/٩٣٣، الحاكم ٢/٧٩)۔

ترجمه: رسول الله ﷺ فرمائی: څوك چه الله جل شانه ته په داسے حال كښے حاضر شی چه دجهاد كوم اثر پرے نه وی نو هغه به د الله جل شانه سره په داسے حال كښے ملاؤ شی چه په هغه كښے به نيمګړتيا او نقصان وی (دين كښے به ئے نقصان وی)۔

مذكوره حديث سخت وعيد دے چه انسان د الله جل شانه سره بغير د جهاد كولو نه مخامخ شی، د عبرت مقام دے۔ علماؤ، طلباؤ، تجارو، شيخانو، سياسی جماعتونو او د دينی جماعتونو ته چه د دوئ به څه حال وی؟

١١ - **دليل**: عن أبی هريرة - رضی الله عنه - قال: قال رسول الله ﷺ: من مات ولم يغز ولم يحدث به نفسه مات علی شعبة من النفاق۔ (مسلم كتاب الامارة باب ذم من مات ولم يغز الخ ١٩١، ٣/١٥١٧)۔

ترجمه: رسول الله ﷺ فرمائی: څوك چه مړ شو او نه ئے جهاد وكړو او نه ئے په زړه كښے د جهاد جذبه پيدا شوه نو دده مرګ به په يو قِسم نفاق باندے وی۔

فائده: دا هم سخت وعيد دے چه سړے جهاد ونه كړی او نه ئے زړۀ كښے داګرځی چه جهاد به كوم۔ تباهی او هلاكت دے

نـن غـافـل مسـلـمـانـانو لره او د تنظيمونو والا، سياسي كفري جماعتونو او نورتش په نامه مسلمانانو لره چه د جهاد نوم هم په خوله نه اخلي. آيا دا منافقت د دوئ په برخه دے اوكه نه ؟

١٢ – **دليل** : عن أبى أمامة – رضى الله عنه – عن النبى ﷺ قال : مـن لـم يـغـز او يـجـهـز غازياً او يخلف غازيا فى اهله بخير أصـابه الله بقارعة قبل يوم القيامة (ابوداود كتاب الجهاد ٣/٢٢، ابن ماجة ٢/٩٢٣، واسناده حسن، مشارع الأشواق ١/١١١).

تـرجـمـه : رسـول الله ﷺ فـرمـائى : كوم سړى چه جهاد ونه كړى او نه يو مجاهد ته د جهاد سامان وركړى اونه ئے د مجاهد د بال بچ نـګرانى وكړه نو د قيامت نه مخكښے به پرے الله جل شانه عذاب نازل كړى.

تنبيه : ددے حديث نه معلومه شوه چه هر مسلمان بانـدے لازم دى چه جهاد كښے څه نه څه حصه واخلى، اوكه محاذ ته د تللو طاقت نه لرى نو يو مجاهد ته دے د وسلے، بارود يا لارے كرايه وركړى، اوكه دا هم نشى كولے نو د مجاهد د كور او بـچو خدمت دے وكړى، اوكه دا يو كارئے هم ونه كړو نو د الله جل شانه عذاب او مصيبتونو ته دے ځان كلك كړى.

١٣ – **دليل** : عبـد الله بـن عبـاس – رضى الله عـنـه – فـرمائى : رسول الله ﷺ په يو لښكر د مجاهدينو باندے مشر او آميـر عبد الله بن رواحه رضي الله عنه مقرر كړو، چه دغه ورځ د جُمعے وه.

ابـن عبـاس – رضى الله عـنـه – فـرمـائى : ابن رواحه رضي الله عنه خپل

ملګری مخکښې جهاد ته ولیږل او دے پخپله پاتے شو چه زه به د جُمعے مونځ د رسول الله ﷺ سره وکړم، بیا به بیرته د مجاهدینو سره یو ځائے شوم۔ هر کله چه رسول الله ﷺ ده لره اولیدلو نو ورته ئے وفرمائیل: اے عبد الله بن رواحهؓ! څه شی منع کړے چه ته د خپلو ملګرو سره سَحر وختی تللے وے؟ هغه ووئیل: ما اراده وکړه چه تاسو سره به د جُمعے مونځ وکړم بیابه د هغوئ سره یو ځائے شم۔ رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل

لو انفقت ما فی الأرض جمیعا ما أدرکت غدوتهم.

(البداية والنهاية ٤/٢٤٢).

یعنی: اے ابن رواحهؓ! که ته هغه څه چه په زمکه باندے دی خرچ کړے نو د خپلو ملګرو هغه ثواب به هیڅ کله را لاندے نه کړے کوم چه په سَحر وخت کښے په وتلو باندے د دوئ شویدے۔

قابل غور خبره: ابن رواحهؓ چه هسے هم نه وو پاتے شوے بلکه د رسول الله ﷺ سره ئے د مونځ اراده کړے وه چه ځومره فضیلت لری او بیا ئے نیت هم د جهاد ته د تللو کړے وو، او بیا هم رسول الله ﷺ ورته ځومره ضمنی ملامتیا وویله!!

هغه نام نهاد مسلمانان چه په زړه کښے ئے د جهاد جذبه هم نه وی او نه ئے پیژنی نو د هغوئ به څه حال وی؟ والله المستعان۔

١٤ – عجیبه واقعه : مُرتد چاته وائی ؟

یحییٰ بن ابی عمرو وائی : عبد الله بن عمرو بن العاص – رضی الله عنه – ناست وو چه څه کسان د یمن په ده تیریدل، نو دغه یمنیانو ده ته ووئیل : چه اے عبد الله ! ته د دغه سړی باره کښې څه وائے چه اسلام راوړی او خپل اسلام ښائسته کړی او هجرت وکړی او خپل هجرت ښائسته کړی جهاد وکړی او جهاد ښائسته کړی، بیا واپس شی بیرته یمن ته او د مور پلار سره احسان کوی. نو عبد الله بن عمرو بن العاص – رضی الله عنه – ورته وفرمائیل : تاسو د دغه سړی باره کښې څه وائے ؟ هغوئ ووئیل : مونږ وایو دا مرتد دے په خپلو پوندو باندے، نو عبد الله بن عمرو – رضی الله عنه – ورته وفرمائیل : بلکه دا په جنت کښې دے، لیکن زه به تاسو خبر کړم د مرتد په تعریف چه مرتد څوك دے ؟ مرتد هغه څوك دے چه :

رجل اسلم فحسن اسلامه وهاجر فحسنت هجرته وجاهد فحسن جهاده ثم عمد الی أرض نبطی فاخذها منه بجزیتها ورزقها ثم أقبل علیها یعمرها وترك جهاده فذلك المرتد علی عقبیه. (الحلیة : ٢٩١).

یعنی مرتد هغه کس دے چه اسلام راوړی او اسلام ښائسته کړی (په نیکو اعمالو)، هجرت وکړی او هجرت ښائسته کړی، جهاد وکړی، جهاد ښائسته کړی، بیا قصد

وکړې د يو نبطي (شامي دهقان) زمکے ته او هغه آباده کړي او د هغے آبادئ کښے مشغول شي اوجهاد پريږدي نو دغه شخص مرتد دے په خپلو پوندو باندے۔

مذکوره حديث د عبد الله بن عمرو - رضی الله عنه - په دے دليل دے چه مرتد هغه شخص دے چه جهاد ئے کړے وی او بيا ئے پريږدی، او په د هقانئ او زمنيدارئ مشغول شی، ليکن د يمنيانو په نزد بيا مرتد هغه مجاهد دے چه جهاد ئے کړے وی ليکن بيا د مور او پلار د خدمت په وجه دغه جهاد پريږدی۔

د افسوس مقام دے چه اول خو مونږ جهاد نه کوو، او نه مو کړے دے، او بيا د خپلو کاروبارونو په وجه تول د جهاد نه پاتے يُو، آيا مونږ به مرتد نه يُو ؟ والی الله المشتکیٰ

خلاصه : دے باره کښے نور وعيدونه هم شته چه هم دومره کافی دی او مذکوره احاديث ښکاره ثبوت دے چه نن وخت کښے جهاد پريښودل ارتداد، منافقت او بے دينی ده، ځکه چه مونږ نن هيڅ عُذر نه لرو د جهاد نه کولو۔ سيوا ددے نه چه مونږ بزدله يو او دنيا مو غوره کړيده او آخرت مو هير دے۔ د الله جل شانه په دربار کښے به مونږ پيش کيږو او هغه به مونږ نه د امريکايانو او د انګريزانو سره د جهاد د نه کولو پوښتنه کوی، آيا مونږ به داسے عذرونه ولرو چه الله جل شانه ئے قبول کړی ؟

د جهاد او مجاهدینو فضائل

قرآن عظیم الشان او احادیث مبارکه کښې دجهاد فضائل دومره ډیر زیات راغلی دی چه دهغې نه یو ضخیم مجلد جوړیدلے شی. چه دلته ئے مونږ د تطویل د خوف د وجې ټول نه ذکر کوو، صرف یو څو اهم فضائل ذکر کوو:

١ - الله جل شانه فرمائی:

﴿لا يستوى القاعدون من المؤمنين غير اولى الضرر والمجاهدون في سبيل الله باموالهم وانفسهم فضل الله المجاهدين باموالهم وأنفسهم على القاعدين درجة، وكلا وعد الله الحسنىٰ وفضل الله المجاهدين على القاعدين اجرا عظيما﴾. (النساء: ٩٥).

ترجمه: برابر نه دی هغه مسلمانان چه بغیر د عذره په کورونو کښې ناست دی او هغه مسلمانان چه د الله جل شانه په لار کښې خپل مال او ځان سره جهاد کوی. الله جل شانه فضیلت ورکړے دے هغه مجاهدینو ته چه په مالونو او نفسونو سره جهاد کوی په ناستو خلکو باندے (چه په عذر سره ناست وی) یوه درجه او هر یو سره ئے وعده کړیده د ښیګړے او الله جل شانه فضیلت ورکړے دے مجاهدینو ته په ناستو خلکو باندے (چه بغیر د عذر نه ناست وی) په لوئے اجر سره.

۲ – الله عز وجل فرمائی:

﴿ومن یقاتل فی سبیل الله فیقتل او یغلب فسوف نؤتیه اجرا عظیما﴾۔ (النساء: ۷٤)۔

او هغه څوك چه جهاد کوی د الله تعالیٰ په لار کښې او بیا قتل کړے شو اویا غالب شو نو مونږ به ورکړو هغه لره لوئے ثواب۔

۳ – بل ځائے الله جل شانه فرمائی:

﴿الذین امنوا وهاجروا وجاهدوا فی سبیل الله بأموالهم وأنفسهم أعظم درجة عند الله وأولئک هم الفائزون یبشرهم ربهم برحمة منه ورضوان وجنت لهم فیها نعیم مقیم خالدین فیها أبدا ان الله عنده أجر عظیم﴾۔ (التوبه: ۲۰ – ۲۲)۔

ترجمه: چاچه ایمان راوړو او هجرت ئے وکړو او جهاد ئے د الله جل شانه په لار کښې وکړو په خپل مال او ځان سره دوئ دپاره د الله جل شانه په نزد لویه درجه ده او هم دوئ مراد ته رسیدونکی دی، زیرے ورکوی د دوئ رب دوئ ته د خپل طرف نه د خپلے مهربانئ او رضامندئ اود باغونو چه دوئ به په کښې همیشه آرام سره اوسی بیشکه الله جل شانه سره لوئے ثواب دے۔

٤ – الله عز وجل فرمائی:

﴿ان الله اشتری من المؤمنین انفسهم واموالهم بان لهم الجنة یقاتلون فی سبیل الله فیقتلون ویقتلون وعدا علیه حقا

فـی التـوراة والانـجيـل والقـرآن ومـن أوفـی بعهد من الله فـاستبشـروا ببيـعكـم الـذی بـايعتـم بـه وذلک هو الفوز العظيم﴾۔ (التوبه : ١١١)۔

تـرجـمـه : يـقيـنـا اخـلی الله تعالیٰ د مسلمانانو نه ځانونه او مـالـونـه د دویٔ (پـه بـدلـه ددے کښے) چه د دویٔ دپاره جنت دے، جهاد بـه کـوی په لار د الله جل شانه کښے بيا قتال کوی او دویٔ هم وژلے کيږی، وعده شويده په ذمه د هغه ريښتنے په تورات، انـجيـل او قرآن کښے، او څوك دے ډير زيات وعده پوره کونکے دے د الله نـه، پس خوشحاله شیٔ په هغه سودا باندے کومه چه تاسو د الله سره وکړه او همدا لويه کاميابی ده۔

٥ - الله جل شانه فرمائی :

﴿يـا أيهـا الـذيـن آمـنـوا هل أدلكم علی تجارة تنجيكم من عـذاب اليـم تـؤمـنـون بـالله ورسـولـه وتجاهدون فی سبيل الله بأموالكم وانفسكم ذلكم خيرلكم ان كنتم تعلمون يغفر لكم ذنـوبـكـم ويـدخلكم جنات تجری من تحتها الانهار ومسكن طيبة فی جنت عدن ذلک الفوز العظيم﴾۔ (الصف : ١٠)۔

ترجمه : اے ايمان والو ! آيا زه تاسو ته داسے تجارت ونه ښايم چه تـاسـو د يـو دردنـاك عـذاب نه بچ کړی، ايمان راوړیٔ په الله جل شـانـه او د هغه په رسول صلی الله عليه وسلم باندے اوجهاد وکړیٔ په لار د الله جـل شـانـه کښے په مالونو او نفسونو خپلو دا کار تاسو لره غـوره دے کـه تـاسـو پـو هيـږیٔ۔ بـخښـنـه بـه وکړی تاسو تـه د

گناهونو ستاسو او داخل به مو کړي جنتونو ته چه بهيږي به د هغې لاندې نهرونه او کورونه پاکيزه په هغه هميشه جنتونو کښې دا لويه کاميابي ده۔

تنبيه : آيتونه په دې باب کښې ډير زيات دي، ليکن په همدې باندې کفايت کوو۔

د جهاد فضائل - د احاديثو په رڼرا کښ :

١ - **حديث** : عبد الله بن مسعود - رضی الله عنه - فرمائی : ما د رسول الله ﷺ نه پوښتنه وکړه چه کوم يو عمل د اعمالو نه الله تعالیٰ ته زيات غوره دے ؟ نو وے فرمائيل : چه : (الصلاة على وقتها، ثم أی قال : بر الوالدين، قلت : ثم أی ؟ قال : الجهاد فی سبيل الله). (صحيح البخاری ٥٢٧، مسلم ٨٥، ترمذی واحمد ١/٤٠٩)۔

يعنی : بهترين عمل مونځ کول په خپل وخت کښې، بيا ما عرض وکړو : چه کوم عمل ددې پسے زيات غوره دے ؟ رسول الله ﷺ اوفرمائيل : د مور پلار سره نيکی کول، بيا ما عرض وکړو : ددې پسے بيا کوم يو عمل بهتر دے ؟ نو رسول الله ﷺ وفرمائيل : د الله په لار کښې جهاد کول ۔

٢ - **حديث** :

عن أبی قتادة - رضی الله عنه - قال : خطب رسول الله ﷺ

فذكر الجهاد، فلم يفضل عليه شيئاً الا المكتوبة.

(ابوداود الطيالسي ومشارع الاشواق ۱/۱۳۵).

ترجمه: ابو قتاده - رضی الله عنه - فرمائی: رسول الله ﷺ یوه ورځ خطبه لوستله نو جهاد ئې ذکر کړو نو د فرض مونځ نه علاوه ئې د هر عمل نه جهاد افضل وګرزولو.

۳ - **حديث**: معاذ بن جبل - رضی الله عنه - فرمائی: رسول الله ﷺ وفرمائيل:

والذي نفسي بيده! ما شحب وجه ولا اغبرت قدم في عمل يبتغي به درجات الجنة بعد الصلوة المفروضة كجهاد في سبيل الله ولا ثقل ميزان عبد كدابة تنفق في سبيل الله او يحمل عليها في سبيل الله.

(كتاب الجهاد لابن المبارك ۱/۷۷، احمد ۵/۲٤۵).

ترجمه: رسول الله ﷺ فرمائی: په هغه ذات مې دې قسم وی چه زما نفس د هغه په لاس کښې دې چه د فرض مونځ نه پس د جنت درجې حاصلولو کښې د جهاد نه زيات بل داسې هيڅ يو عمل نشته چه هغې کښې د بنده مخ بدل شی او مراوې شی او پائې خپې ګرد آلودې شی. او د بنده تلې لره چه کوم څيز درنوی نو هغه، هغه اس دې چه په هغې باندې خرچ کولې شی او يا پرې څوك سورولی کوی د الله په لار کښې.

٤ - **حديث**: ابن عمر - رضی الله عنه - به د مونځ نه پس جهاد في سبيل الله د ټولو عملونو نه غوره ګنړلو.

(السنن الكبرى ٩/٤٨).

مذكوره درے احاديث په دے دلالت كوي چه جهاد او مونځ جدا جدا اعمال دي، چه ديو بل په ځائے نشي نائب كيدلے لكه چه مونځ فرض دے دغسے جهاد هم فرض دے. خو افسوس چه مونځ خلك كوي او جهاد ئے نسيا منسيا كړے دے.

٥ - **حديث**: ابو هريره - رضي الله عنه - فرمائي: د رسول الله ﷺ نه تپوس وكړے شو چه:

أي الأعمال افضل؟ قال: ايمان بالله ورسوله، قيل: ثم ماذا؟ قال: الجهاد في سبيل الله. قيل: ثم ماذا؟ قال: حج مبرور.

(صحيح البخاري ٢٦، مسلم ٨٣).

ترجمه: په اعمالو كښے كوم يو عمل زيات غوره دے؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل: په الله جل شانه او د هغه په رسول ﷺ باندے ايمان لرل، عرض وكړے شو: بيا كوم يو عمل غوره دے؟ وے فرمائيل: د الله په لار كښے جهاد كول. بيا عرض وشو بيا ورپسے كوم يو عمل زيات غوره دے؟ وے فرمائيل: قبول شوے حج.

جهاد د مسجد د جورولو او حاجيانو ته د اوبو وركولو نه هم زيات بهتر دے:

٦ - **حديث**: نعمان بن بشير - رضي الله عنه - فرمائي: زه د رسول الله ﷺ د منبر خوا كښے ووم چه يو سړي ووئيل: چه ماته هيڅ پرواه نشته چه زه د اسلام قبلولو نه پس

حاجیانو تـه اوبه ورکولو نه علاوه هیڅ عمل ونه کړم. یو بل کس وویل : ماته هیڅ پرواه نشته چه زه د اسلام قبلولو نه پس د مسجد حرام د تعمیر نه علاوه زه بل عمل ونه کړم. دریم کس ووئیل : چه نه جهاد فی سبیل الله د دغے عملونو نه غوره دے کوم چه تاسو ذکر کړل. عمر فاروق – رضی الله عنه – دغه خلك ورټل چه د جُمعے په ورځ د رسول الله ﷺ د منبر په خوا کښے شور مه کوئ، د جُمعے مونځ نه پس به پخپله لاړ شم او د فتوے تپوس به اوکړم، ددے مسئلے د فیصلے دپاره په نبی ﷺ باندے دا آیت نازل شو : ﴿ اجعلتم سقاية الحاج وعمارة المسجد الحرام ﴾ الخ. (مسلم ١٨٧٩).

ترجمه : آیا تاسو حاجیانو باندے اوبه څکول او د مسجد جوړول د هغه کس برابر ګنړئ چه ایمان ئے راوړے دے په الله جل شانه او په ورځ د آخرت او د الله جل شانه په لار کښے جهاد کوی، دوئ برابر نه دی، د الله جل شانه په نزد، او الله جل شانه هدایت نه کوی ظالمانو ته.

جهاد د الله جل شانه په نیز د تولو نه غوره عمل دے :

٧ – **حدیث** : عبد الله بن سلام – رضی الله عنه – فرمائی قال قعدنا نفر من اصحاب رسول الله ﷺ فقلنا : لو نعلم أی الأعمال أحب الی الله عملناه، فانزل الله عز وجل : ﴿ سبح لله ما فی السموات وما فی الأرض وهو العزیز الحکیم ☆ یا أیها

الذين آمنوا لم تقولون ما لا تفعلون ☆ كبر مقتا عند الله أن تقولوا ما لا تفعلون ☆ ان الله يحب الذين يقاتلون فى سبيله صفا كأنهم بنيان مرصوص ﴾. (الصف: ١ - ٤).

فقرأها علينا رسول الله ﷺ.

(الترمذی ابواب التفسير ٨٥/٥، و سنده حسن والسنن الكبرى ١٥٩/٩، الحاكم ٦٩/٢، وصححه ووافقه الذهبی وابن المبارك فی الجهاد ٥٩/١).

ترجمه: مونږ يو جماعت - يعني د رسول الله ﷺ ملګري - په يو مجلس کښې کيناستلو اوخپلو کښې مو يو بل ته ووئيل: کاش مونږ ته معلومه شوې وې چه الله جل شانه ته کوم يو عمل په ټولو کښې زيات خوښ دے چه مونږ هغه اختيار کړے وے. دے باندے الله جل شانه سورت الصف نازل کړو چه هغے کښے دا آيت دے، يعني الله جل شانه هغه خلق خوښوی چه د هغه په لار کښے قطار جوړ کړی او جنګيږی ګويا چه د وُسپنے ديوال دے رسول الله ﷺ پوره سورت ولوستلو اومونږ ته ئے واورولو.

او بيهقی په يو روايت کښے ذکر کړی دی چه د نبی ﷺ په صحابه کرامو - رضی الله عنهم - کښے څه خلکو ووئيل: چه مونږ رسول الله ﷺ ته يو قاصد وليږلو چه نبی ﷺ نه معلومه کړی چه عملونو کښے د ټولو نه محبوب عمل د الله جل شانه په نيز څه دے؟ بيا راوی وائی چه زمونږ نه د هيبت

په وجه هيڅ څوك لاړ نه شو، البته رسول الله ﷺ دا خلك يو په يو راوبلل او ټول ئے راجمع كړل، بيا زمونږ باره كښې سورت الصف نازل شو. نو رسول الله ﷺ مونږ ته پوره سورت الصف ولوستلو.

مجاهد د ټولو خلكو نه بهتر شخص دے

۸ - **حديث** : ابو سعيد الخدرى - رضى الله عنه - فرمائى : رسول الله ﷺ ته يو سړے راغے او عرض ئے وكړو: كوم يو شخص د خلكو نه بهتر دے ؟ رسول الله ﷺ ورته وفرمائيل :

مؤمن يجاهد بنفسه وماله فى سبيل الله قال : ثم من ؟ قال : رجل معتزل فى شعب من الشعاب يعبد ربه ويدع الناس من شره.

(صحيح البخارى ٦٧٨٦، ٩٤٩٤، مسلم ١٨٨٨).

ترجمه : يعنى هغه مؤمن بهتر دے چه جهاد كوى په خپل نفس او مال سره د الله جل شانه په لار كښې، بيا ئے ترينه تپوس وكړو چه بيا كوم يو شخص بهتر دے ؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل : هغه شخص چه ځانته وى د خلكو نه په يو دَره كښې د دَرونه، چه د خپل رب عبادت كوى او خلك د خپل شر نه محفوظ ساتى.

جهاد کول د تولے دنیا او ما فیها نه بهتر دی :

۹ – **حدیث** : انس – رضی الله عنه – فرمائی : رسول الله ﷺ فرمائی :

لغدوة فی سبیل الله او روحة خیر من الدنیا وما فیها.

(البخاری ۱۱/٦، مسلم ۱۸۸).

ترجمه : یو سَحر وخت کښے وتل او یا یو بیګاه وخت کښے وتل د الله جل شانه په لار (جهاد) کښے دا د تولے دُنیا او مافیها نه غوره دی۔

سُبحان الله ! څومره عظیم اجر نن د مسلمانانو نه فوت شوے دے !

۱۰ – **حدیث** : فضاله بن عبید – رضی الله عنه – نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی :

کل میت یختم علی عمله الا المرابط فی سبیل الله فانه یمنی له عمله الی یوم القیامة ویؤمّن من فتنة القبر.

(ابوداود ۲۵۰۰، الترمذی ۱۶۲۱، وسنده حسن).

ترجمه : د هر مړی عمل ختمیږی مګر د هغه کس عمل چه د الله جل شانه په لار کښے څوکیداری کوی، یقینا د هغه عمل به تر قیامته پورے ډیریږی او د فتنے (عذاب) د قبر نه به په امن وی۔

۱۱ – **حدیث** : عثمان – رضی الله عنه – فرمائی :
رباط یوم فی سبیل الله خیر من ألف یوم فیما سواه من المنازل
(الترمذی ۱٦٦۷، النسائی ٦/٤٠).

ترجمه : د الله جل شانه په لار (جهاد) کښې څوکیداری کول یوه ورځ بهتر دی د زرو ورځو نه چه نورو منزلونو (مکانونو) کښې بیا دغه فضیلت نه ملاویږی۔

وضاحت : معلومه شوه چه د مرابط مونځ د مسجد حرام د مونځ نه یو په زره غوره دے۔

سُبحان الله ! نو گویا یو مونځ جهاد کښې په زر لکهه دے۔

جهاد کولو کس لگ وخت لگول او دیر ثواب :

۱۲ – **حدیث** : معاذ – رضی الله عنه – فرمائی : رسول الله ﷺ فرمائی :

من قاتل فی سبیل الله من رجل مسلم فواق ناقة وجبت له الجنة ومن جرح جرحاً فی سبیل الله او نکب نکبة فانها تجیٔ یوم القیامة کأغزر ما کانت لونها الزعفران وریحها کالمسك.
(ابوداود ۲٥٤۱، الترمذی ۱٦٥۷، النسائی ٦/۲٥، وسنده صحیح).

ترجمه : رسول الله ﷺ فرمائی : کوم مسلمان سړے چه د اوښے د دوه ځله لوشلو ترمینځه چه کوم وخت وی دومره هم جهاد وکړی، هغه دپاره جنت واجب دے، او چاته چه د الله جل

شانه په لار کښې څه زخم یا څه مصیبت ورسیږی نو هغه زخم یا مصیبت به په ورځ د قیامت کښې د هغې نه زیات ښه صورت کښې راشی د هغه زخم رنګ به زعفرانی اوخوشبو به ئې د مشکو په شان وی۔

د مجاهدینو دپاره سل (۱۰۰) درجې په جنت کښ

۱۳ – **حدیث**: ابو هریره – رضی الله عنه – فرمائی:

رسول الله ﷺ فرمائی:

ان فی الجنة مائة درجة اعدها الله للمجاهدین فی سبیل الله ما بین الدرجتین کما بین السماء والأرض.

(صحیح البخاری ٦/٩، ١٠)۔

ترجمه: یقینا په جنت کښې سل (۱۰۰) درجې دی چه الله جل شانه د مجاهدینو دپاره تیارې کړی دی او د هرې درجې نه تر بلې درجې پورې دومره اندازه ده لکه د آسمان او زمکې ترمینځه فاصله۔

د جهنم اور او د مجاهد د بدن ګرد اوغبار نشی یو ځائے کیدے:

۱٤ – **حدیث**: ابو هریره – رضی الله عنه – نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی:

لا یلج النار رجل بکی من خشیة الله حتی یعود اللبن فی الضرع، ولا یجتمع علی عبد غبار فی سبیل الله ودخان جهنم.

(الترمذی ١٦٣٣، النسائی ٦/١٢)۔

ترجمه: اور ته نه داخلیږي هغه سړے چه د الله جَل شانه د ویرے نه وژاړي، ترڅو چه شیدے (پئ) بیرته په غولانزه کښے ننوځي، اونه جمع کیږي په بنده باندے گرد او غبار په جهاد کښے او لوگے د جهنم۔

۱۵ - **حدیث**: ابن عباس - رضی الله عنه - فرمائی: ما د رسول الله ﷺ نه آوریدلی دی چه هغه وفرمائیل:

عینان لا تمسهما النار، عین بکت من خشية الله، وعين باتت تحرس في سبيل الله.

(الترمذي ۱٦۳۹، وسنده صحيح)۔

ترجمه: دوه سترگے دی چه اور به ورته ونه رسیږي، یوه هغه سترگه ده چه د الله د ویرے نه وژاړي، بله هغه سترگه چه شپه تیروی او څوکیداری کوی د الله جل شانه په لار کښے۔

لگ جهاد کول په مسجد حرام کښ د لیلة القدر په شپه د عبادت کولو نه غوره دی:

۱٦ - **حدیث**: ابو هریره - رضی الله عنه - فرمائی:

سمعتُ رسول الله ﷺ يقول: موقف ساعة في سبيل الله خير من ليلة القدر عند الحجر الأسود.

(صحيح ابن حبان رقم ٤٥٨٤)۔

ترجمه: رسول الله ﷺ فرمائی: د الله جل شانه په لار کښے یو ساعت ودریدل د لیله القدر د شپے د عبادت نه چه په مسجد حرام کښے د حجر اسود په خوا کښے وی بهتر دی۔

سبحان الله ! دليله القدر شپه او بيا مسجد حرام كښې ودريدل ددې برابر نه دی !

مجاهد تيارونكي په مال او وسله باندې هم مجاهد دې :

۱۷ - **حديث** : زيد بن خالد - رضی الله عنه - نه روايت دې چه رسول الله ﷺ فرمائی :

من جهّز غازيا فی سبيل الله فقد غزا، و من خلف غازيا فی أهله بخير فقد غزا. (صحيح البخاری ٦/٣٧، مسلم ٥/١٨٩، النسائی ٦/٤٦، الترمذی ١٦٢٨).

ترجمه : څوك چه د يو غازی دپاره د الله جل شانه په لار كښې د جنګ سامان تيار كړی هغه ګويا خپله جهاد وكړو، او څوك چه د يو غازی د كور والو خبر ګيری كوی نو هغه هم جهاد وكړو.

د قرض نه ځان ساتل

۱۸ - **حديث** : عبد الله بن عمرو بن العاص - رضی الله عنه - نه روايت دې چه رسول الله ﷺ فرمائی :

يغفر الله للشهيد كل ذنب الا الدين .

(مسلم ١٨٨٦، ١١١٩).

او په بل روايت كښې دی چه :

القتل فی سبيل الله يكفر كل شئ الا الدين.

ترجمه : الله جل شانه شهيد ته د هرې ګناه بخښنه كوی

سيوا د قرض نه، اوپه بل روايت كښې دي : د الله جل شانه په لار كښې قتل كيدل هره ګناه رژوي مګر قرض نه معاف كوي۔

د شهيد د شهادت درد لكه د ميرې چيچل :

۱۹ - **حديث** : ابو هريره - رضى الله عنه - نه روايت دے چه رسول الله ﷺ فرمائى :

ما يجد الشهيد من مس القتل الا كما يجد أحدكم من مس القرصة. (الترمذى ١٦٦٨، النسائى ٦/٣٦، ابن حبان ١٦١٣)۔

ترجمه : شهيد ته د قتل صرف دومره تكليف وى څومره چه تاسو كښې چاته د ماشى يا ميږى د چيچلو نه وى۔

په جهاد كښے مال لګول او د كروړونو ثواب

۲۰ - **حديث** : خريم بن فاتك - رضى الله عنه - فرمائى چه رسول الله ﷺ فرمائى :

من انفق نفقة فى سبيل الله كتب له سبعمائة ضعف.

(الترمذى ١٦٢٥، احمد ٤/٣٤٥، وصححه الحاكم ووافقه الذهبى)۔

ترجمه : چاچه خرچ كړه څه نفقه د الله جل شانه په لار (جهاد) كښې نو ده ته به اووه سوه (۷۰۰) چنده ثواب وليكلے شى۔

وضاحت : دا حديث دليل دے چه الله تعالىٰ مجاهد تيارونكو او مال خرچ كونكو ته بے شميره ثوابونه وركوى۔ ځكه د عربئ په اصطلاح كښې معلوم عدد د تكثير دپاره ذكر

کیږي۔

د شهادت فضیلت او د شهید شفاعت کول :

۲۱ – **حدیث** : مقدام بن معدی کرب – رضی الله عنه – د رسول الله ﷺ نه روایت کوی فرمائی :

للشهید عند الله ست خصال : یغفر فی اول دفعة من دمه ویرئ مقعده من الجنة ویجار من عذاب القبر ویأمن من الفزع الأکبر ویحلی حلة الایمان ویزوج من الحور العین ویشفع فی سبعین انسانا من اقاربه.

(صحیح سنن ابن ماجة للألبانی ۲۲۵۷)۔

ترجمه : شهید دپاره د الله تعالیٰ په نزد شپږ ثوابونه دی : د هغه د وینے رومبئ قطرے سره د هغه مغفرت کیږی، په جنت کښے ورته خپله ټیکاونړه (ځائے) ښودلے کیږی، د قبر د عذاب نه محفوظ کولے شی، او د لوئے ویرے نه به په امان وی، او هغه ته به د ایمان ګانړه واچولے شی، او هغه ته به د جنت د حورو نه حورے ورکړے شی، او د هغه د خپلو خپلوانو په حقله به د هغه شفاعت چه اویا (۷۰) کسان وی قبلیدلے شی۔

عجیب حدیث :

۲۲ – **حدیث** : انس – رضی الله عنه – نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی :

شهیدان درے قسمه دی : یو هغه دے چه پخپله او سره د مال نه د الله په لار کښے ووځی، چه اراده ئے د قتل د کفارو نه

وی او نه ځان وژل غواړي خو صرف د مجاهدینو د ډلے ډیر والے راولی، نو که چیرته دے خپله مړ شو او یا قتل کړے شو نو ټول ګناهونه بـه ئے معاف شی، د عذاب د قبر نه به وساتل شی، د لوئے ویرے د قیامت نه به په امن شی، او د جنت حورے به ورته ورکړے شی، او د کرامت جامے بـه ورتـه واچولے شی، او سر باندے به ئے د عزت او همیش والی تاج کیښودلے شی۔

دویم هغـه شهیـد دے چه سره د نفس او مال نه ووځی د الله جـل شانه په لار کښے، چه د ثواب نیت ئے وی اراده ئے د قتلولو د کـفارو وی، او ځان د قتـل نه ساتی، نو که دغه شخص مړ شو او یا شهید شو نو دده ملګرتوب به د ابراهیم خلیل الله – علیه السـلام – سره وی، او د الله جـل شانه په مخکښے به وی ﴿فی مقعد صدق عند ملیک مقتدر﴾.

دریـم : هـغـه شهید دے چه د الله جل شانه په لار کښے سره د نـفس او مال نه ووځی او اراده ئے د قتـل د کفارو وی او خپله هم ځان شهید کول غواړي، نو که دا مړ شو یا شهید شو نو دے به راشی په ورځ د قیامت او توره (کلاشنکوف) به ئے په اوږه ایښے وی او خلك به په خپلو زنګنونو پرمخے پراته وی، دے به وائی : مـونـږ ته ځائے کلاؤ کړئ یقینا مونږ خپل وینے او مالونه د الله جل شانه په لار کښے خرچ کړی دی۔

رسـول الله ﷺ فـرمـائی : قسم په هغه ذات چه زما نفس د هغـه پـه لاس کښے دے چه دغه خبره ابراهیم خلیل الرحمن یا

بل نبي د انبیاؤ ته وکړي نو هغه به هم د لارے نه یو طرف ته شي، د وجے د دوئ د حق نه چه واجب دے، تردے چه دوئ به راشي د نور ممبرونو ته لاندے د عرش نه، په هغے به کیني اوګوري به چه الله جل شانه څنګه فیصله کوي د خلکو مینځ کښے۔ دوئ به نه مومي د مرګ غم اونه د برزخ غم اونه به دوئ د هغه چغے نه په غم وي اونه به د حساب نه په غم وي او نه به د میزان او صراط نه په غم وي، سوال به نه ی د یو شئ مګر هغوئ ته به ورکولے شي، شفاعت به نه کوي په هیڅ یو شئ کښے، مګر هغه به قبلیدلے شي، او د جنت نه به دوئ ته هغه څه چه دوئ ئے خوښوي ورکیدلے شي۔ او ځائے به دوئ ته ورکولے شي کوم ځائے ئے چه خوښ وي۔

(الترغیب والترهیب للأصفهانی ۲۱۶، والترغیب للمنذری ۳۱۸/۲، والبزار وشعب الایمان، مشارع الأشواق ۷٤٤/۲، مختصر زوائد البزار ۱۳۰٦)۔

د اویا (۷۰) حُورو سره نکاح

۲۳ - **حدیث**: ابودرداء - رضی الله عنه - فرمائی: چه رسول الله ﷺ باندے یو یهودی تیرشو چه علقمه نوم ئے وو او علقمه ډیر ښائسته ځوان وو، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل: اے علقمه! که ستا ددے ښائست سره اسلام وی نو ستا ځوانی او ښائست به کامل وی۔ آیا ته د اور نه ددا سے ښائسته صورت سره نه ویریږے؟ ابو الدرداء - رضی الله عنه - فرمائی

: علقمه وویل : یا رسول الله ! که زه اسلام راوړم نو ماله به څه وی ؟ رسول الله ﷺ وفرمائیل : چه اویا (۷۰) حورې به درته په نکاح کوم۔ علقمه ووئیل : اشهد أن لا اله الا الله وأن محمدا عبده ورسوله۔ رسول الله ﷺ بیا یوې غزا ته ووتلو او علقمه ورسره ووتلو، او د رسول الله ﷺ مخکښې وجنګیدلو تردې چه شهید شو، نو بیا رسول الله ﷺ ابو بکر او عمر – رضی الله عنهما – ته وویل : ماله یو خیمه جوړه کړئ او وې فرمائیل : ماته به هیڅوک نه رائحی، نو رسول الله ﷺ په خیمه کښې ننوتلو او هغه یوه چپن اچولې وه، بیا ابو بکر او عمر – رضی الله عنهما – د خیمې نه د اس د هنړیدلو آوازونه واوریدل، عمر فاروق ؓ توره را واخستله او را پاڅیدلو نو ابو بکر – رضی الله عنه – ورته وویل : اې عمر ! مه زه رسول الله ﷺ منع کړې ده چه هغه ته څوك ورشی، رسول الله ﷺ را اووتلو او د چپن غاړې ئې شلیدلې وې د شا د طرف نه۔ رسول الله ﷺ وفرمائیل : تاسو څه شې واوریده ؟ عمر – رضی الله عنه – وویل : آو ګمان مې وکړو چه دښمن تاسو ته راغلې دې نو ابو بکر – رضی الله عنه – بند کړم، نو رسول الله ﷺ وفرمائیل : دغه آواز چه تاسو واوریدلو هغه د حُورو آوازونه وو، چه ماسره ئې زور کولو او تعداد ئې هم ډیر وو تردې چه ما علقمه ته اویا (۷۰) حُورې پوره کړې۔ نو هغوئ دا څما چپن شلولې ده۔

(شفاء الصدور مشارع الأشواق ۲/۷٤۸)۔

د يو کرور شل لکهه روپو خرج کول بیا هم د مجاهد د خپو گرد ته نه رسی

٢٤ – حسن بن ابی الحسنؒ وائی : یو سړے چه د رسول الله ﷺ په زمانه کښے ډیر مالدار وو، رسول الله ﷺ ته راغلے وے وئیل : یا رسول الله ! ماله خبر راکړه په داسے عمل چه د مجاهدینو عمل ته پرے ورسم! نو رسول الله ﷺ ورته اوفرمائیل : ستا څومره مال دے ؟ هغه وویل : شپږ زره دیناره (څه دپاسه یو کروړ او شل لکهه کلدارے) رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل : که دا ټولے پیسے د الله جل شانه په اطاعت کښے ولګوے نو ته به ونه رسیږے هغه ګرد ته چه د مجاهد د چپلے پورے نښتے وی. او بل سړے ورته راغے عرض ئے وکړو : اے رسول الله ! خبر راکړه ماله په داسے عمل چه په هغے سره د مجاهدینو عمل بیامومم، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل : که د شپے الله جل شانه ته په تهجدو ودریږے او د ورځے روژه ونیسے نو د مجاهد خوب ته به هم ونه رسیږے.

(سنن سعید بن منصور ١٢٦/٣/٢، مشارع الأشواق ١٥٧/١).

بے انتهاء اجر د مجاهدینو

٢٥ – **حدیث** : معاذ بن جبل – رضی الله عنه – فرمائی : یوه ښځه رسول الله ﷺ ته راغله او عرض ئے وکړو : یا رسول الله ! ځما خاوند جهاد ته تلے دے او مابه دهغه د مونځ نه واخله

تر هر بنه کار پورې کار کولو یو شان، نو ما خبره کړه په داسې عمل چه د هغه عمل (جهاد) ته ورسم تردې چه هغه واپس شي، رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل : آیا طاقت لرې چه ته همداسې مونځ ته ولاړه ئې اونه کینې او روژه نیسې او افطار نه کوې او الله جل شانه ډیر یادوې او ستړې کیږې هم نهٔ، دا اعمال که ته د هغه د راتګه پورې جاري وساتې ۔ هغې ووئیل : اې د الله رسوله ! زه ددې اعمالو طاقت نه لرم، رسول الله ﷺ وفرمائیل : قسم په هغه ذات چه زما نفس د هغه په لاس کښې دې که ته ئې طاقت هم ولرې بیا هم د هغه (خاوند مجاهد) لسمې حصې عمل ته نشې رسیدلې۔

(مسند احمد ۳/۴۳۹، وأخرجه الحاكم فی المستدرك عن سهل بن معاذ وصححه ووافقه الذهبی، انظر المستدرك ۲/۷۳)۔

جهاد د تولو غمونو نه سرې خلاصوی :

۲۶ – **حدیث** : عباده بن الصامت – رضی الله عنه – فرمائی : رسول الله ﷺ وفرمائیل :

جاهدوا فی سبیل الله فان الجهاد فی سبیل الله باب من ابواب الجنة ینجی الله تعالیٰ به من الهم والغم۔

ترجمه : جهاد وکړئ په لار د الله تعالیٰ کښې ځکه جهاد د الله تعالی په لار کښې یو دروازه ده د دروازو د جنت نه چه الله تعالیٰ د جهاد په وجه سره سړی لره نجات ورکوی د غم او خفګان نه۔

(مستدرك ٢/٧٥، مصنف عبد الرزاق ٥/١٧٣، مسند احمد ٥/٣١٤، واسناده صحيح صححه الحاكم ووافقه الذهبی)۔

اوسنے جهاد
او ثوابونه ئے د صحابه کرامو پشان

٢٧ - **حديث** : رسول الله ﷺ فرمائی :

سيغزو ناس من هذه الأمة متطوعين بغير رزق ولا عطاء اجورهم كاجور اصحاب رسول الله ﷺ۔

ترجمه : زر دے چه غزا به کوی څه خلك ددے امت نه په خوشحالئ سره بغير د رزق ګټلو او بغير د مزدورئ نه، د دوئ ثوابونه به لکه د صحابه کرامو د رسول الله ﷺ پشان وی۔

(شفاء الصدور، مشارع الأشواق ١/١٩٤)۔

د فاجر مجاهد دپاره هم جنت واجب دے :

٢٨ - **حديث** : ابو المنذر - رضی الله عنه - وائی : يو سړے نبی ﷺ ته راغے چه فلانے سړے مړ شوے دے جنازه پرے وکړه۔ عمر - رضی الله عنه - ووئيل : هغه خو فاجر وو، مونځ دجنازے پرے مه کوه، يو سړی ووئيل : يا رسول الله ! آيا تاپه هغه شپه چه ما د صبا پورے څوکيداری وکړه ونه ليدلو چه د مونږ سره په جهاد کښے ملګرے وو، نو رسول الله ﷺ بيا پاڅيدلو او مونځ ئے پرے وکړو، بيا ورسره قبر ته روان شو، بيائے د قبر سره کيناستلو تردے چه د دفن نه فارغ شو، نو درے وارے ئے پرے خاورے واچونے او وے فرمائيل : خلك ستا بدی بيانوی

او زه ستا نیکی بیانوم- بیا عمر فاروق - رضی الله عنه - ووئیل : دا ولے یا رسول الله ! رسول الله ﷺ وفرمائیل : مونږ پریږده اے د خطاب ځویه! چا چه د الله جل شانه په لار کښے جهاد وکړو جنت ورله واجب دے۔

(الطبرانی فیه یزید بن ثعلب وبقیة رجاله ثقات، مجمع الزوائد ٥/٢٧٦).

په جهاد سره انسان الله تعالیٰ ته نزدے کیږی :

٢٩ - **حدیث** : ابن عمر - رضی الله عنه - فرمائی : یو بوډا سړے رسول الله ﷺ ته راغے چه په امسا باندے ئے تکیه کړے وه، عرض ئے وکړو، یا رسول الله ! عُمر مے ډیر شوے دے او هډوکی مے ضعیف شوی دی، قوت مے هم ختم شوے دے په داسے عمل راته امر وکړه چه خپل رب ته پرے نزدے شم، رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل :

عليك بالجهاد فی سبیل الله۔

یعنی لازم دے په تا باندے د الله جل شانه په لار کښے جهاد کول۔ (ابن عساکر ومشارع الأشواق ١/٢٠١)۔

د قرآن لوستلو نه جهاد په وجه منع کیدل

٣٠ - **حدیث** : خالد بن الولید - رضی الله عنه - وائی : د واده شپه چه د هغے سره مے ډیره مینه وی او یا راباندے د ځوئے زیرے وشی دا دواړه کارونه ماته دومره محبوب نه دی لکه چه زه په یوه ډله د مجاهدینو کښے یم او سخته یخه شپه وی او د

دښمن سره مخ شم، لازم دی په تاسو جهاد کول، او یقینا زه منع کړے یم د ډیر قرآن لوستلو نه جهاد فی سبیل الله۔

(مسند أبی یعلیٰ، الاصابة ۱/۴۱۴، مجمع الزوائد ۹/۳۵۰، کتاب الجهاد لابن المبارک ۱/۱۱۸)۔

د جهاد بیان کول جهاد دے :

۳۱ – **حدیث** : علی – رضی الله عنه – فرمائی : چا چه تیزی ورکړه یو ورور ته په جهاد باندے نو ده دپاره په مثل د اجر د دغه مجاهد دے۔ او په هر قدم چه د دغه دعوت دپاره ئے اخستے دے د یو کال د عبادت ثواب دے۔

(شفاء الصدور، مشارع الأشواق ۱/۲۱۱)۔

په جهاد کس د سَحَر یا ماسام قد رے وخت لګول د اویا (۷۰) کاله عبادت نه غوره دے :

۳۲ – **حدیث** : عبد الله بن بسر – رضی الله عنه – نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی :

لغدوة او روحة فی سبیل الله خیر من تعبد عبد فی بیته سبعین عاما۔

ترجمه : یو سَحر وخت یا یو بیګاه وخت د الله جل شانه په لار کښے جهاد کول بهتر دی د سړی د عبادت کولو نه په کور کښے د اویا (۷۰) کالو نه۔

کتاب الترغیب لابن شاهین، مشارع الأشواق ۱/۲۲۹)۔

یوه غزا کول د پنځوسو (۵۰) حجونه نه بهتره ده

۳۳ - **حدیث** : ابن عمر - رضی الله عنه - فرمائی :

لسفرة فی سبیل الله خیر من خمسین حجة.

ترجمه : یو وارے سفر د جهاد دپاره د الله جل شانه په لار کښے د پنځوسو حجونو نه بهتر دے۔

(المصنف لعبد الرزاق ۵/۲٦۰، ابن ابی شیبة رقم ۲۰۹، سنن سعید بن منصور و کتاب الجهاد لابن المبارك، راجع مشارع الأشواق ۱/۲۳۰)۔

جهاد کښ یو ساعت وخت تیرول د شپیتو (٦۰) کالو عبادت نه بهتر دے

۳٤ - **حدیث** : عمران بن حصین - رضی الله عنه - فرمائی : رسول الله ﷺ فرمائیلی دی :

لمقام أحدکم فی الصف ساعة افضل من عبادة احدهم ستین سنة۔

ترجمه : په تاسو (مجاهدینو) کښے د یو کس د جهاد په صف کښے یو ساعت ودریدل د شپیتو کالو (٦۰) د عبادت نه بغیر د جهاد نه بهتر دے۔

(الطبرانی فی الکبیر ۱۸/۳۷۷، و کشف الأستار رقم ۱٦٦٦، مختصر زوائد البزار ۱/۷۱٤، قال الهیثمی : فیه عبد الله بن بن صالح کاتب اللیث وثقه احمد وغیره وبقیة رجال البزار ثقات، مجمع الزوائد ۵/۳۳٦)۔

په جهاد کښې يوه ورځ روژه نيول د جهنم نه دومره لرې والې دې لکه د آسمان او زمکې د فاصلې ترمينځه د فاصلې هومره۔

٣٥ - **حديث** : ابو الدرداء - رضی الله عنه - نه روايت دې چه رسول الله ﷺ فرمائی :

من صام يوما فی سبيل الله بينه وبين النار خندقاً كما بين السماء والأرض۔

ترجمه : چاچه د الله جل شانه په لار (جهاد) کښې يو ورځ روژه ونيوله نو الله جل شانه به دده او جهنم مينځ کښې دومره جداوالې راولی لکه د آسمان او زمکې ترمينځه چه څومره جدا والې دې۔ (الطبرانی فی الأوسط والصغير قال المنذری : باسناد حسن، الترغيب والترهيب ٢٢٧/٢، رقم ١٨٩٧)۔

د کلاشنکوف د يو کارتوس رسؤل دشمن (امريکايانو او انګريزانو) ته د يوې درجې اوچتوالې دې :

٣٦ - **حديث** : كعب بن مُره - رضی الله عنه - فرمائی : ما د رسول الله ﷺ نه آوريدلی دی :

من بلغ العدو بسهم رفع الله له درجة۔

ترجمه : چاچه دښمن ته يو غشې (کارتوس، راکټ وغيره) ورسوه نو الله جل شانه به دده يوه درجه اوچته کړی۔

رسول الله ﷺ ته عبد الرحمن بن النحاس – رضی الله عنه – عرض وکړو: دا درجه څومره ده اے د الله رسوله! رسول الله ﷺ وفرمائیل:

مابین الدرجتین مائة عام۔

یعنی د دوه درجو په مینځ کښے سل (١٠٠) کالو هومره فاصله ده۔

(سنن النسائی ٢٧/٦، ابن حبان ٤٥٩٧)۔

په جهاد کښ زخمی کیدل او د مشکو او عنبرو بوئے

٣٧ – **حدیث**: ابو هریره – رضی الله عنه – فرمائی: رسول الله ﷺ فرمائیلی دی:

ما من مکلوم یُکلم فی سبیل اللّٰه الا جاء یوم القیامة و کلمه یدمی، اللون لون دم والریح ریح مسک۔

ترجمه: هیڅ یو مجاهد د الله په لار کښے نه زخمی کیږی مګر د قیامت په ورځ به په داسے حالت کښے راشی چه دده د زخم نه به وینه روانه وی، چه رنګ به ئے د وینے وی او بوئے به ئے د مشکو وی۔

(صحیح البخاری ٢٨٠٣، مسلم ١٨٧٧، الترمذی ١٦٥٦، النسائی ٢٨/٦)۔

د شهید د وینے د وچیدلو نه مخکس ده ته دوه حُورے را رسیدلے وی

٣٨ - **حدیث** : ابو هریره - رضی الله عنه - فرمائی : د رسول الله ﷺ په مجلس کښے د شهید ذکر وکړے شو نو هغه وفرمائیل : چه زمکه د شهید د وینے نه وچه نه وی چه دوه بیبیانے د دده د جنت نه راشی او په دے شهید باندے راوغوړیږی، لکه چه اوښه خپل بچی باندے د پیو ورکولو دپاره غوړیږی، او د هرے یوے لاس کښے به یوه یوه جوړه د جنت وی چه (خیر من الدنیا وما فیها) یعنی د دنیا او په دنیا کښے چه څه دی د هغے نه به غوره وی۔

(الترغیب للمنذری ٢/٢٩٦، مصنف عبد الرزاق ٥/٢٩٠، وسنده حسن کما فی مشارع الأشواق ٢/٢٤٦)۔

په ورځ د قیامت به څوک عزت والا وی ؟

٣٩ - **حدیث** : ابن عباس - رضی الله عنه - فرمائی : په ورځ د قیامت به الله جل شانه سره د ملائکو په سورو د وریځو کښے راشی، بیا به آواز وکړی یو آواز کونکے چه زر دے چه پوهه به شی دا ټول موقف والا چه نن ورځ عزت د چا دے، الله به وفرمائی : ماته زما دوستان راولئ، چاچه زما د رضا دپاره وینے توئے کړی دی نو شهیدان به روان شی او الله جل شانه به نزدے شی۔

(الجهاد لابن المبارك ٤٩)۔

د شهید درې اقسام

۴۰ - **حدیث** : عتبه بن عبد السلمی - رضی الله عنه - وائی : چه رسول الله ﷺ فرمائیلی دی : شهیدان درې قسمه دی : یو هغه مؤمن کس دې چه جهاد کوی په نفس او مال سره په لار د الله جل شانه کښې تر دې چه د دښمن سره مخ شی، نو قتل کړې شی، نو دا شهید دې، په جنت کښې به وی لاندې د عرش نه، پیغمبران به دده نه صرف د نبوت په درجه کښې اوچت وی.

دویم : هغه سړې دې چه په ځان باندې زیاتې د ګناهونو کړې وی، جهاد وکړی په نفس اومال سره د الله جل شانه په لار کښې تر دې چه د دښمن سره مخامخ شی اوجنګ وکړی او بیا شهید کړې شی. نودا شهادت به د دۀ ټول ګناهونه ختم کړی. یقینا توره ختمونکې د ټولو ګناهونه ده، او داخلیږی به جنت ته د کومې دروازې نه ئې چه خوښه شی، ځکه چه د جنت آته دروازې دی او بعضې بهترې دی د بعضو نه.

او دریم : منافق دې چه په نفس او مال سره جهاد کوی چه کله دې قتل کړې شی نو دې په اور کښې دې ځکه چه دا توره منافقت دده نه شی ختمولې.

(احمد فی المسند باسناد جید وابن حبان والطبرانی والبیهقی، کما فی مشارع الأشواق ۲/۲۶۴).

خلاصه : داچه د جهاد فضائل لا تعد ولا تحصی (بې

شماره) دی چه د هغې ټولو ذکر کول په دې رساله کښې ممکن نه دی، ددې وجې نه مونږ په دغه یو څو احادیثو او آیتونو باندې اکتفاء کوو۔

چونکه نن صبا مسلمانان (ولاء او براء) یعنی دوستی او دښمنی نۀ پیژنی چه اکثر مسلمانان د کفارو په دوستئ کښې اخته دی نو د هغې قسمونه ذکر کول غواړی چه مسلمانان ورونه د هغې نه خبر شی او هسې نۀ چه په غفلت کښې ترینه ایمان سلب شوې وی، ددې وجې نه اوس مونږ هغه صورتونه ذکر کوو، چه په هغې سره مسلمان د اسلام نه اوځی او په کفر کښې داخلیږی۔

فصل : د ولاء او براء بیان

ټول صورتونه د وَلاء او براء (دوستئ او دښمنئ) لوئے کتاب غواړی خو مونږ مختصرا دغه یو څو ذکر کوو :

اول صورت د کفارو سره د دوستئ :

رضا په کفر د کفارو او یا هغوئ ته کافر نه وئیل او یا شك د هغوئ په کفر کښې او یا د کفارو یو تنظیم یا یوې ډلے ته صحیح وئیل۔ (نواقض الایمان ۱۲۹)۔

وضاحت : ددې دوستئ اظهار په هغه وخت کښې کیږی چه د کفارو په خوشحالیدلو دې خوشحاله شی، یا د هغوئ په

حکومت گټلو خوشحالیدل، یا هغه کارونه چه څوك يې د کفارو په طريقه کوی، یا يې دینی اووینی دے خوشحاله شی۔ نو په دے حالت کښے دے مسلمان نه پاتے کیږی، ځکه د اهل السنت والجماعت عقیده داده چه د زړهٔ محبت اوبغض به کامل وی نو هغه شخص چه د کافرو سره محبت کوی د وجے د کفر د هغویٔ نه نو هغه کافر دے په اجماع د امت سره۔

شیخ الاسلام ابن تیمیهؒ فرمائی : هرچه محبت او بغض د زړهٔ دے او یا بد گنړل نو باید چه دا کارونه کامل وی جاری وی او په دے شیانو کښے نقص نه راځی مګر په نقصان د ایمان سره، پس محبت او رضا دواړه داسے شیان دی چه لازمی دی که دواړه د کفارو دپاره شی نو کفر دے، اوکه د مسلمان دپاره شی نو بیا مؤمن دے۔

دویم صورت د کفارو سره د دوستئ :

د کفارو سره عامه دوستی او هغویٔ امدادیان نیول، او هغویٔ انصار جوړول، او یا دوستان نیول، یا د هغویٔ په دین کښے شاملیدل چه ددے قسم نه الله جل شانه منع کړے ده۔ الله جل شانه فرمائی :

﴿لا يتخذ المؤمنون الكافرين اولياء من دون المؤمنين ومن يفعل ذلك فليس من الله في شئ الا أن تتقوا منهم تقة ويحذركم الله نفسه والى الله المصير﴾. (آل عمران ۲۸)۔

ترجمه : نه دے نیسی مؤمنان کافرانو لره دوستان سیوا د

مؤمنانو نه او چاچه وکړو دا کار پس نه دے د الله جل شانه د ډلے نه په هیڅ کښے، مګر که ځان ساتئ د دوئ نه ځان ساتل او ویروی الله تاسو د ځان خپل نه او خاص الله جل شانه ته دی ګرزیدل ستاسو۔

امام ابن جریرؒ ددے آیت په تفسیر کښے فرمائی:

من اتخذ الکفار اعوانا وانصارا وظهورا یوالیهم علی دینهم ویظاهرهم علی المسلمین فلیس من الله فی شئ: أی قد برئ من الله وبرئ الله منه بارتداده عن دینه ودخوله فی الکفر ﴿الا ان تتقوا منهم تقاة﴾ أی الا أن تکونوا فی سلطانهم فتخافوهم علی انفسکم فتظهروا لهم الولایة بالسنتکم وتغمروا العدواة ولا تشایعوهم علی ماهم علیه من الکفر ولا تعینوهم علی مسلم بفعل۔ (تفسیر الطبری ۳/۲۲۸)۔

ترجمه: چاچه کفار (امریکایان، انګریزان، روسیان، چینیان) په دوستئ ونیول او هغه ئے امدادیان او اعوان جوړ کړل او د هغوئ سره ئے دوستی وکړه او د مسلمانانو په خلاف ئے د هغوئ سره امداد وکړو نو دغه خلك په هیڅ دین باندے نه دی (کافر دی) یعنی الله جل شانه نه دوئ بیزاره دی او الله جل شانه د دوئ نه بیزاره دے د دوئ د مرتد کیدو او په کفر کښے د داخلیدو په وجه۔ مګر که تاسو د هغوئ په قبضه او تسلط کښے وئ او په خپلو ځانونو ویریدلئ نو هغوئ ته خپل دوستی صرف په خوله ظاهره کړئ او دښمنی ورته په زړه

کښې پټه وساتئ او د دوئ سره امداد د مسلمان په خلاف مه کوئ۔

توضیح : د امام ابن جریرؒ په قول هغه کس چه د کافرانو سره دوستی کوی هغوئ ته دوستان وائی، هغوئ ته خپله دوستی ظاهروی هغه مرتد دے او حلال الدم دے۔

او ددے قول د لاندے هغه افغانی کافر چه ځوك روس ته دوست وائی، یا امریکا ته دوست وائی هم شمار شول چه هغه که خلقیان دی که پرچمیان دی اوکه د اوسنی (کرزئ) • حکومت پلویان دی، پخوانی نام نهاد مجاهدین دی هم مرتد او کافر دی۔ دارنګه هغه تنظیمونه چه په پاکستان کښې د کفارو آلهٔ کار دی او کافرو ته ښه وائی که هغه هر تنظیم وی ددے آیت په تقاضا کافر او مرتد دی، اګرکه هغه اسلامی تنظیم هم وی، خو چه د طاغوتی نظام صفت کوی یا ورته ښه وائی هم د دوئ نه شمارل کیږی۔

دارنګ هغه رئیس جمهور یا صدر چه د کافرو د خوا حمایه کیږی مسلمان ته (القاعده) یا دهشت ګرد وائی یا مسلمان کافر ته په لاس ورکوی، اګرکه دا وائی چه دا د ملك حفاظت دے یا مونږ مجبور یُو، دا هم مرتد دی، لکه بے شرف او د هغه پلویان، که عسکر (فوجیان یا پولیس) وی ټول د کفر او امریکائی او انګریزی نظام دپاره کمربسته دی، ټول مرتد دی چه جهاد ورسره واجب دے۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿ یا أیها الذین آمنوا لا تتخذوا الیهود والنصاری اولیاء بعضهم اولیاء بعض ومن یتولهم منکم فانه منهم ان الله لا یهدی القوم الظالمین ﴾. (المائدة : ٥١).

ترجمه : اے ایمان والو ! مه نیسئ یهودیان (انګریزان او امریکایان) او عیسایان دوستان ، بعضے د دوئ یو شان دی (د کفر په کارونو کښے) د بعضو سره، اوچا چه دوستانه وکړه د دوئ سره ستاسو نه نو یقینا هغه د دوئ نه حساب دے، بیشکه الله جل شانه توفیق نه ورکوی ظالمانو خلکو ته.

امام ابن جریرؒ فرمائی :

من تولی الیهود والنصاری من دون المؤمنین فانه منهم أی من أهل دینهم وملتهم فانه لا یتولی متول أحدا الا وهو به وبدینه وما هو علیه راض واذا رضیه ورضی دینه فقد عادی ما خالفه وسخطه وصار حکمه حکمه (ابن جریر ٦/٢٧٧).

ترجمه : چاچه د امریکایانو انګریزانو سره دوستی وکړه سیوا د مؤمنانو نه نو دے د هغوئ پشان کافر دے او د هغوئ د دین او ملت نه دے ځکه هیڅ یو کس دوستی نه کوی د چاسره مګر د هغه په دین او د هغه په کفر او هغه څه چه هغه په کومه عقیده دے راضی وی، او چه کله دے د هغه په دین باندے راضی شو نو یقینا دۀ دښمنی وکړه د هغه دین سره چه کوم د یهودو او نصاراؤ خلاف دے نو حکم ددے دوستی

کونکی حکم د کافر وګرزیدو۔

امام ابن حزمؒ وائی: صح ان قول الله عز وجل: ﴿ومن یتولهم منکم فانه منهم﴾ انما هو علی ظاهره بانه کافر من جملة الکفار وهذا حق لا یختلف فیه اثنان من المسلمین.

(المحلی ١٣/٣٥).

ترجمه: دا خبره ثابته ده چه دا قول د الله جل شانه چه (ومن یتولهم منکم فانه منهم) دا په ظاهر باندے دے چه دغه دوستی کونکے کافر دے اود کافرو د جُملے نه شمار دے، او دا خبره حقه ده چه د دوه مسلمانانو هم په دے مسئله کښے اختلاف نشته۔

امام شیخ الاسلام ابن تیمیهؒ فرمائی: دے آیت کښے الله جل شانه دا خبر ورکوی چه: (ان متولیهم هو منهم) یعنی دوستی کونکے د کفارو سره د دوئ د ډلے نه دے۔

بیا وائی:

(ولا یجتمع الایمان واتخاذهم اولیاء فی القلب۔

یعنی ایمان او د کفارو سره دوستی کول په یو زړهٔ کښے نشی راجمع کیدے۔

(الایمان لابن تیمیة ص ١٤)۔

شیخ الاسلام ابن قیمؒ فرمائی:

ان الله قد حکم ولا أحسن من حکمه انه من تولی الیهود والنصاری فهو منهم۔ ومن یتولهم منکم فانه منهم. فاذا کان

اوليـاؤهـم مـنهم بنص القرآن كان لهم حكمهم لانه مرتد بالنص والاجماع. (احكام اهل الذمة ١/٦٧- ٦٩)-

ترجـمـه: يقينـا الله جل شانه فيصله کړيده او دهغه نه بل ښائسته فيصله کونکے نشته، چه يقينا هغه څوك چه د يهودو او نصاراؤ سره دوستی وکړی نو دے د هغوئ د ډلے نه دے او چاچه دوستی وکړه ستاسو نه د دوئ سره نو يقينا هغه د دوئ نه دے، نو هر کله چه د هغوئ دوستان د هغوئ د ډلے نه دی نو د هغوئ حکم هم لکه د کفارو پشان دے، ځکه دے مرتدے دے په نص او په اجماع دواړو سره-

وضاحت : د مفسرينو او علماؤ د اقوالو نه معلومه شوه چه د عصرِ حاضر دوستی کونکی د کافرو سره که هغه پاکستان دے که افغانستان دے، که هغه د روس ملګرتيا کوی اوکه د چين او بيا ورته پاك چين دوستی هم وائی، او يا د امريکا سره دوستی کوی يا د انګريزانو سره دوستی کوی، د هغوئ صفت کوی او بيا بهانے هم کوی - دا لوئے مرتد دی چه واجب القتل دی اګرکه اخبار نويس دے، د نشرياتی ذرائعو اميران دی، مُليان دی، د انتظاميے سره تعلق لری د کفر او ارتداد احکام به پرے جاری کيدلے شی-

دريم صورت د کفارو سره د دوستئ :

ايمان او يقين لرل په بعضے کارونو د کفر باندے او يا د هغوئ قانون ته فيصلے وړل-

الله جل شانه فرمائی : ﴿الم تر الی الذین اوتوا نصیبا من الکتاب یؤمنون بالجبت والطاغوت ویقولون للذین کفروا هؤلاء اهدی من الذین آمنوا سبیلا﴾. (النساء : ۵۱)۔

ترجمه : آیا ته نه ګورے هغه کسانو ته چه ورکړے شوے ده هغوئ ته یوه برخه د کتاب نه دوئ یقین کوی په منترو او په هر معبود سیوا د الله نه او وائی په باره د کافرانو کښے چه دوئ ښه رسیدونکی دی د مؤمنانو په نسبت حق لارے ته۔

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله فرمائی :

فمن کان فی هذه الأمة موالیا للکفار من المشرکین أو اهل الکتاب ببعض أنواع الموالاة کایقانه اهل الباطل واتباعهم فی شئ من فعالهم ومقالهم الباطل کان له من الذم والعقاب والنفاق بحسب ذلك.

(فتاوی ابن تیمیة ۱۹۹/۲۸)۔

ترجمه : پس هغه څوك چه وی د دے امت نه دوستی کونکے د کفارو سره چه مشرکین، امریکایان او انګریزان دی په بعضے دوستئ سره، لکه باطلو خلکو ته راتلل یا ددے کافرو تابعداری کول په یو شئ د هغوئ د کار یا قول باطل د هغوئ کښے نو وی به دغه دوستی کونکی لره بدی او عذاب او منافقت په اندازه د دوستئ دده سره۔

وضاحت : په مذکوره دوستئ کښے ډیر اهل اسلام نن داخل دی چه ځان ته مسلمانان هم وائی ځکه نام نهاد

مسلمانانو حکومتونه چه کفری اوطاغوتی نظامونه پرې مسلط دی، ټول مسلمانان هغوئ ته فیصلے وروړی او خاص د پاکستان د کافر حکومت کچرئ چه په اصل کښې د قرآن او سنت خلاف جوړ شوې دې او بیا دغه مسلمان دا جائز گنړی بلکه وائی چه دا قانون صحیح دې او ډیر درباری مُلیان هم دیته تحاکم کوی چه په اصل کښې دغه تحاکم که هغه هر څوك وی او دغه کچهرئ یا نور طاغوتی نظامونو باندې فیصلے کوی دا شخص د قرآن او سنت په رنړا کښې بے ایمانه او کافر دے چه دوئ ته فیصلے وړل دا د دوستئ یو شکل دے چه په مخکښې آیت کښې دغه کسان داخل دی۔

حلورم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د کفارو سره مینه کول:

الله جل شانه مونږه د کفارو د دوستئ نه منع کړی یو، الله جل شانه فرمائی:

﴿لا تجد قوما یؤمنون بالله والیوم الآخر یوادون من حاد الله ورسوله ولو کانوا آبائهم او ابنائهم او اخوانهم او عشیرتهم﴾. (المجادلة: ٢٢)۔

ترجمه: اوبه نه مومے ته د اسے قوم چه ایمان لری په الله او په ورځ د آخرت چه دوستانه کوی د هغه چاسره چه خلاف ئے کړے دے د حدودو د الله جل شانه او د رسول د هغه نه، اګر که هغوئ دے د دوئ پلاران یا د دوئ ځامن یا د دوئ ورونه یا د دوئ

قبیله وی۔

شیخ الاسلام ابن تیمیةؒ فرمائی :

اخبر الله انك لا تجد مؤمنا یواد المحادین لله ورسوله فان نفس الایمان ینافی مودته فاذا أوجد الایمان انتفی ضده و هو موالاة اعداء الله فاذا کان الرجل یوالی اعداء الله بقلبه کان ذلك دلیلا علی ان قلبه لیس فیه الایمان الواجب۔ (الایمان ۱۳)۔

ترجمه : الله جل شانه خبر ورکوی چه اے رسوله ! ته به بیا نه مومے یو مؤمن چه دے به دوستی کوی د دښمنانو د الله جل شانه او د هغه د رسول ﷺ سره، ځکه ایمان د دوستئ د کفارو سره منافی (ضد) دے۔ کله چه ایمان وموندل شی نو د هغے ضد (دوستی دکفارو) ختم شی۔ نو کله چه یو سړے دوستی کوی د الله جل شانه د دښمنانو سره په زړهٔ کښے، دا دلیل دے چه دده په زړهٔ کښے ایمان نشته۔

اوبل ځائے الله تعالیٰ فرمائی : ﴿ یا ایها الذین آمنوا لا تتخذوا عدوی وعدوکم اولیاء تلقون الیهم بالمودة وقد کفروا بما جائکم من الحق ﴾. (الممتحنة : ۱)۔

ترجمه : اے ایمان والو ! مه نیسئ دښمن ځما او دشمن ستاسو دوستان چه غوزوئ تاسو هغوئ ته خبرے د دوستانے او حال دا چه هغوئ کفر کړے دے په هغه څه چه راغلی دی تاسو ته د حق نه۔

وضاحت : دا دواړه آیتونه دلیل دے په دے خبره چه که

وروريا پلاريا قبيله دے كافر شول يعنى د امريكايانو، انگريزانو، روسيانو، چينيانو او هندوانو سره دوستان شول او يائے هغه بنه يادول نو ددے آيتونو په تقاضا دغه شخص كافر دے۔ ځكه ده د الله جل شانه او د مسلمانانو دشمن په دوستئ ونيوه او دا صورت د دوستئ په اوسنى عصر كښے په ډيرو سياسى تنظيمونو كښے بياموندلے كيږى لكه نيشنل پارټئ چه د روسيانو دوستان دى، يا لكه پيپل پارټئ چه دوئ هم د كفارو د دوستئ چغے وهى، د افغانستان او پاكستان حكومتونه چه امريكا ته لاس په نامه ولاړ دى او د دوستئ چغے وهى هم د اسلام نه بهر دے۔

پنځم صورت د كفارو سره د دوستئ :

كفارو ته ميلان كول، په هغوئ اعتماد كول۔

الله جل شانه فرمائى :

﴿ ولا تركنوا الى الذين ظلموا فتمسكم النار ومالكم من دون الله من اولياء ثم لا تنصرون ﴾. (هود : ۱۱۳)۔

ترجمه : مه كريږئ هغه كسانو ته چه ظلم ئے كړے دے گنے تاسو ته به اور اورسيږى، اونه به وى تاسو دپاره د الله نه سيوا هيڅوك هيڅ كونكى دوستان او بيا به مدد هم نشى كيدے تاسو سره۔

او بل ځائے الله جل شانه فرمائى :

﴿ ولولا ان ثبتنك لقد كدت تركن اليهم شيئا قليلا ☆

اذا لاذقناک ضعف الحیاة وضعف المماة ثم لا تجد لک علینا نصیرا ﴾. (اسراء : ۷۴، ۷۵)۔

ترجمه : اوکه مونږ نه وے کلك کړے تالره یقینا نزدے وه چه کوږ شوے به وے دوئ ته لږ غوندے، دغه وخت خامخا څکولے به وے مونږ تاته دوچند عذاب په ژوند د دنیا کښے او دوچند پس له مرګه بیا به اونه مومے ته ځان لره په مونږ باندے امدادی۔

وضاحت : هر کله چه اشرف المخلوقات ته دا خطاب دے چه که کافروته دے میلان قدرے هم وکړونو په دنیا او آخرت دواړو کښے به مونږ دوچند عذاب درکړے وے۔ نو آیا هغه نام نهاد کلمه ګو مسلمان چه دکافر سره دوستی کوی هغوئ ته میلان خو لاپریږده چه د مسلمانانو عزتونه ورسره په شریکه لوټوی د هغوئ ځایونه ورته ښائی او بیا لا وائی چه مونږ مجبوریو، نو آیا دغه شخص مسلمان پاتے کیدے شی ؟ هرګز نه !

شپږم صورت د کفارو سره د دوستئ :

هغوئ ته سستیدل د دین په باره کښے۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿ ودوا لو تدهن فیدهنون ﴾۔ (القلم : ۹)۔

ترجمه : دوئ (کفار) غواړی که ته نرم شے نو دوئ به هم نرم شی۔

د مذکوره دوستۍ د لاندې نن صبا ډير مسلمانان راغلي دي. دوئ وائي : سختي نه ده پکار، نو ددې وجې نه مسلمان د ديني تعليم نه ووتل او په انګريزي تعليم ئې ټول عمر مصرف کړې دې. نو هغه څوك چه ديندار وي، عامل بالقرآن والسنه وي هغه ته کفار بنيادګر، متعصب وائي - او هغه څوك چه سست وي هم د کفارو سره مشابهت په فعل او قول وغيره کښې کوي، نو بيا کفار وائي : دا روشن فکر آزا خيال دې چه په اصل کښې روشن فکر دا معنیٰ چه اسلام او کفر، دين او بې ديني يو کنټرل دا آزاد خيالي او روشن فکري ده. رسول الله ﷺ فرمائي :

لتتبعن سنن من كان قبلكم شبرا شبرا وذراعا ذراعا حتى لو دخلوا جحر ضب تبعتموه قلنا : يا رسول الله ! اليهود والنصارى ؟ قال : فمن ؟ (صحيح البخاری ۷۳۲۰، مسلم ۲۶۶۹).

يعنې خامخا به تاسو د مخکنو خلکو متابعت کوئ لويشت په لويشت او ګز په ګز تردې چه که هغوئ د سمسرې په سوري ننوتي وي تاسو به د هغوئ په دې کښې هم تابعداري کوئ.

وضاحت : دې حديث کښې رسول الله ﷺ دا يو مثال پيش کړو چه تاسو به ضرور د يهودو او نصاراؤ په شان کيږئ. په قول، فعل، رواج، عادات، عبادات او نور ډير قسمونو د مشابهت کښې به د هغوئ په شان ياستئ دا يو واضح حقيقت

دے چه څومره مسلمانان د امریکایانو او انګریزانو تابعداری کوی هماغسے دوئ ذلیله کیږی. عمر فاروق – رضی الله عنه – ښه قول کړے دے:

انا كنا اذل قوم فاعزنا بالاسلام فمهما نطلب العز بغير ما اعزنا الله به اذلنا الله.

(المستدرك ٦٢/١، وصححه ووافقه الذهبی).

ترجمه: مونږ ډیر ذلیل قوم وو نو الله جل شانه مونږ ته عزت په اسلام راکړو، نو چه کله مونږ عزت بغیر د بل هغه څه نه چه الله جل شانه مونږ ته په هغے عزت راکړے دے ولټوو نو مونږ به الله ذلیله کړی.

فائده: عمر فاروق – رضی الله عنه – دا قول نن د هغه افغانی، پاکستان یا عربی انګریزانو او امریکایانو باندے ډیر ښه برابریږی چه دوئ عزت خپل د امریکا او انګریزانو په متابعت او په چاپلوسئ کښے وینی، چه دوئ د هغوئ غلامان دی، او کله چه د پاپی سپو پشان ورته لګئ وهی هغوئ کله د خپل دربار نه لکه د سپی ورتی. خذلهم الله.

اووم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د کفارو سره راز داری او هغوئ خاص دوستان نیول.
الله جل شانه فرمائی:

﴿يا أيها الذين آمنوا لا تتخذوا بطانة من دونكم لا يألونكم خبالا ودوا ما عنتم قد بدت البغضاء من افواههم وما تخفی

صدورهم اکبر قد بینا لکم الآیات ان کنتم تعقلون ﴾۔
(آل عمران ١١٨)۔

ترجمه: اے ایمان والو ! مه نیسئ دوست راز دار سیوا ستاسو د ایمان والو نه، کمے نه کوی دوئ په نقصان ستاسو کښے خوښوی هغه چه تکلیف کښے اچوی تاسو یقینا ښکاره شوے ده کینه د دوئ د خلو نه او هغه چه پټوی ئے دوئ ډیر زیات دی یقینا بیان کړی دی مونږ تاسو ته نښے د دوئ که تاسو عقل لرئ۔

وضاحت: آیت مذکوره د هغه مؤمنانو په باره کښے نازل شوے دے چه د منافقانو صفت به ئے کولو او د هغه یهودو سره ئے دوستی او خپلولی کوله کوم چه به ئے خپلوان یا دوستان وو، یا به ګاونډیان وو، نو دا آیت نازل شو چه د هغوئ د دوستئ او د راز داریٔ نه ځان وساتئ۔
(اسباب النزول للواحدی ٦٨)۔

بطانة الرجل: بطانت راز دار دوست ته وائی۔ دے کښے منشی د دفتر هم داخل دے یعنی کافر او منافق به خپل منشی نه جوړوئ۔

لکه حدیث کښے راځی چه ابو موسیٰ اشعری – رضی الله عنه – فرمائی: ما عمر فاروق – رضی الله عنه – ته ووئیل: زما یو منشی دے چه نصرانی دے نو هغه راته ووئیل: څه دی تا لره، الله دے تا قتل کړی تا نه دی آوریدلی د الله جل شانه نه

چه فرمائی :

﴿ یا أیها الذین آمنوا لا تتخذوا الیهود والنصاری اولیاء بعضهم اولیاء بعض ﴾.

ترجمه : اے ایمان والو ! مه نیسئ یهود او نصارئ دوستان بعض د دوئ نه دوستان دی د بعضو. بیائے راته اووئیل : آیا تا یو موحد مؤمن منشی ولے نه نیولو، نو ما ورته ووئیل : اے امیر المؤمنین ! زمائے منشی توب دے او د هغه خپل دین دے نو هغه ووئیل : زه ورته عزت نه ورکوم. ځکه چه دوئ الله جل شانه سپك کړی دی او زه ئے نه اوچتوم ځکه الله جل شانه دوئ خکته کړی دی او نه ئے ځانته نزدے کوم ځکه چه الله جل شانه دوئ لرے کړی دی.

(مسند احمد وتفسیر ابن کثیر ۲/۶۸، راجع نضرة النعیم ۱۱/۵۵۸۱).

اتم صورت د کفارو سره د دوستئ :

د هغوئ اطاعت کول چه څه هغوئ امر ورته کوی او یا اشاره ورته کوی.

الله جل شانه هم د داسے دوستانے نه منع کړیده چه د کافرانو سره به داسے دوستانے نه کوئ چه د هغوئ د امر تابعدار یاستئ یا د هغوئ په اشاره باندے خپل قولی، فعلی او عملی تعاون کوئ. الله جل شانه فرمائی :

﴿ ولا تطع من اغفلنا قلبه عن ذکرنا واتبع هواه وکان امره

فرطا﴾۔ (کهف : ٢٨)

ترجمه : او خبره مه منه د هغه چا چه غافل کړے دے مونږه زړه د هغه د ذکر زمونږ نه او روان دے په خواهش خپل پسے او کار د هغه د حد نه تيريدل دی۔

او الله جل شانه بل ځائے فرمائی :

﴿يا ايها الذين آمنوا ان تطيعوا الذين كفروا يردوكم على اعقابكم فتنقلبوا خاسرين﴾۔ (آل عمران ١٤٩)۔

ترجمه : اے ایمان والو ! که تاسو خبره ومنئ د کافرانو واپس به کړی تاسو د ایمان ستاسو نه په پوندو ستاسو باندے پس شئ به تاسو زیان کاران۔

او بل ځائے الله جل شانه فرمائی :

﴿وان الشياطين ليوحون الى اوليائهم ليجادلوكم وان اطعتموهم انكم لمشركون﴾۔ انعام ١٢١۔

ترجمه : او يقينا خامخا شيطانان وسوسے اچوی دوستانو خپلو ته دے دپاره چه جګړه وکړی تاسو سره او که خبره ومنئ تاسو د دوئ يقينا تاسو به خامخا مشرکان شئ۔

حافظ ابن کثيرؒ وائی :

وان اطعتموهم انكم لمشركون : حيث عدلتم عن امر الله لكم وشرعه الى قول غيره فقدم عليه غيره فهذا هو الشرك كما قال الله تعالىٰ : ﴿اتخذوا احبارهم ورهبانهم اربابا من دون الله﴾. (التوبة : ٣١).

(تفسير ابن كثير : ۳۲۲/۳)۔

ترجمه : یعنی که تاسو ددې مشرکانو اطاعت وکړو تاسو به هم مشرکان شئ ځکه چه تاسو به د الله جل شا نه د امر نه او دهغه د شریعت نه علاوه بل قول ته واوړئ، اودا عین شرك دې۔ لکه چه الله جل شانه فرمائی : (جوړ کړی دی دوئ مُلیان او پیران اختیار مند د حرامو او حلالو سیوا د الله تعالیٰ نه)۔

فائده : ددې نه معلومه شوه چه د یهودو او نصاراؤ اطاعت کول یهودیت او نصرانیت دې، نو چه کوم خلك د امریکا یا انګریزانو په اشاره چلیږی که هغه هر څوك وی د هغوئ په شان کافر او مرتد دی۔

نهم صورت د کفارو سره د دوستئ :

د هغوئ سره کیناستل په داسې وخت کښې چه هغوئ د دین پورې استهزاء کوی :

یعنی کفارو اوجمهوریت والو سره کیناستل په داسې حالت کښې چه هغوئ د الله جل شانه د دین پرې خندا کوی او مسلمان د هغوئ سره په داسې مجلس کښې کینی نو دې کافر وګرزیدلو، او ددې بنه مثال نن صبا وخت کښې لکه د جمهوریت والو جلسه کښې چه هغوئ د علماؤ او ددین اسلام پورې خندا کوی او لاندې ورته تهول هسې په نوم مسلمانان ناست وی۔ لاسونه پړقوی، شپیلی وهی، چغې د مرده باد او زنده باد وهی او په ستیج چه کوم کمیونسټ یا دهری یا بل د

هغوئ دوست د اسلام پورے خاندی نو لاندے خلك هم خندا کوی دا ټول جماعت د کفر دے۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿ وقد نزل عليكم في الكتاب ان اذا سمعتم آيات الله يكفر بها ويستهزأ بها فلا تقعدوا معهم حتى يخوضوا في حديث غيره انكم اذا مثلهم ان الله جامع المنافقين والكافرين في جهنم جميعا ﴾ (النساء ١٤٠)۔

ترجمه : او یقینا نازل کړے دے الله جل شانه په تاسو باندے په دے کتاب کښے (داخبره) چه کله واورئ تاسو آيتونه د الله چه کفر کیږی په هغے باندے، توقے کیږی په هغے پورے پس مه کینئ تاسو د هغوئ سره تردے چه مشغوله شی په نورو خبرو کښے یقینا تاسو به دغه وخت د دوئ پشان یئ یقینا الله تعالیٰ جمع کونکے دے منافقانو او کافرانو لره په جهنم کښے یو ځائے۔

امام ابن جریرؒ فرمائی :

(انكم اذا مثلهم) أي انكم اذا جالستم من يكفر بآيات الله ويستهزأ بها وانتم تسمعون فانتم مثلهم ان لم تقوموا عنهم في تلك الحال، وفي الآية دلالة واضحة على النهي عن مجالسة اهل الباطل من حمل نوع من الكفرة والمبتدعة والفسقة عند خوضهم في باطلهم. (تفسير الطبري ٥/٣٣٠)۔

ترجمه : یعنی که تاسو د کفارو سره کینئ کوم چه د الله جل

شانه د آیتونو پورے خاندی او کفر کوی او تاسو د هغه استهزاء او کفر اورئ نو تاسو به هم د هغوی پشان کافران یاستی که تاسو ترینه پانه ځیدلئ په دغه حال کښے. او آیت صریح دلیل دے چه د اهل باطل چه هر قسم باطل وی لکه کفار، مبتدعین، فاسقان وغیرو سره به نه کینی کله چه دوئ په باطل کښے مشغول او ننوتی وی.

او حدیث کښے راځی: رسول الله ﷺ فرمائی:

لا تدخلوا مساكن الذين ظلموا انفسهم الا ان تكونوا باكين ان يصيبكم مثل ما اصابهم. (مسند احمد رقم ۵۷۵۰ وصحيح البخاری ۴۴۱۹، ومسلم ۲۹۸۰).

یعنی تاسو د ظالمانو خلکو ځایونو ته مه داخلیږئ مګر د ژړا په حالت کښے هسے نه چه تاسو ته هم هغه عذاب ورسیږی کوم چه هغوئ ته رسیدلے وو.

فائده: مذکوره آیت دلیل دے په دے چه کفارو سره په مجلسونو، اسمبلو او پارلمانونو کښے یا حکومت کښے ناسته حرامه ده او که ورسره کیناستلو نو همدغه استهزاء به دوئ کوی کومه چه کفار او دهغوئ ایجنټان ئے کوی، نو دوئ هم د هغوئ په شان کافران شول.

لسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د مسلمانانو په کارونو کښے د کفارو سره د امارت یا کتابت کار کول:

د کفارو سره دا هم دوستی ده چه د هغوئ کاتب یا مامور جوړیږی، ځکه دا هم تولی ده چه: ﴿ومن یتولهم منکم فانه منهم﴾ کښې داخلیږی- اوا یمان هله د مسلمان تمامیږی چه د کفارو نه قلمی برائت، اداری برائت وکړی ځکه په دے کارونو سره هغوئ ته اعزاز او قوت حاصلیږی نو ددے قسم دوستئ نه ځان ساتل هم ضروری دی-

یولسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

کفارو ته امانتدار وئیل دا هم د دوستئ یو صورت دے:

اکثر نام نهاد مسلمانان نن وخت کښې انګریزانو او وحشی امریکایانو ته امانتدار وائی چه دا صریح کفر دے-

الله جل شانه فرمائی:

﴿ومن اهل الکتاب من ان تأمنه بقنطار یؤده الیک ومنهم من ان تأمنه بدینار لا یؤده الیک الا ما دمت علیه قائما ذلک بانهم قالوا لیس علینا فی الأمیین سبیل ویقولون علی الله الکذب وهم یعلمون﴾- (آل عمران ۷۵)-

ترجمه: او بعضے د اهل کتابو نه هغه دی چه که ته امانت ورکړے لویه خزانه نو درکوی به تاته، او بعضے د دوئ نه هغه څوک دی چه امانت ورکړے ته هغوئ ته یوه اشرفئ، نه اداء کوی هغه تاته، مګر تر څو چه نه ئے د هغه په خوا کښې ولاړ، دا په دے سبب چه دوئ وائی نشته په مونږ باندے په باره د مال د

امیانو کښې هیڅ ګناه اوجوړوي دوئ په الله باندې دروغ او دوئ پوهیږي۔

فائده : آیت دلیل دے چه انګریزان او امریکایان لوی خائنین دي لیکن بعضے مرتد مسلمانان ورته امانتدار صلح دوست وائی چه داهم د دوئ ارتداد دے۔

دولسم صورت د کفارو سره د دوستئ :

د کفارو په اعمالو باندې خوشحالیدل او خوښیدل، دارنګ د هغوئ د لباس په شان لباس جوړول د هغوئ په شکل باندې خپل شکل جوړول۔

لکه عام کوم جاهل خلك چه د دین نه بالکل بے خبره او د شرك او کفر په سیند کښې لاهو دي د هغوئ شکلونه د انګریزانو او امریکایانو په شان، کوټ، پتلون او ټائی وغیره کلین شیو ئے د کفارو، لباس ئے د کفارو خوښ وي، ګیره بریت ئے هم د انګریزانو او امریکایانو وي او په خپل روز مره زندګئ کښې به د پښتو یا اردو د کلماتو په ځائے د انګریزئ کلمات استعمالوي چه دا ټول د هغوئ سره دوستی ده چه په حقیقت کښې د اسلام نه ارتداد او دکفر خوښول دي۔

(مجموعه التوحید ۱۷۷)۔

فائده : که یو مجاهد ځان د کافر په شکل جوړ کړي د کفارو د قتلولو دپاره نو دا جائز دي، لکه محمد بن مسلمه – رضی الله عنه – چه د رسول الله ﷺ نه ئے اجازه وغوښتله چه

د كعب بن اشرف د قتلولو دپاره ځان جوړ کړی۔

امام ابوداود دے حدیث ته باب لګولے دے: باب في العدو يؤتى على غرة ويتشبه بهم۔ ابوداود ۲/۳۸۲)۔

دیارلسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

کفارو ته مخ روڼړی، غاړه بستګی، د هغوئ اکرام او عزت کول:

مذکوره قسم دوستی کښے تول هغه کافر حکمرانان چه په مسلمانانو په زوره آمیران جوړ شوی دی داخل دی لکه پے شرف او کرزئ او د دوئ پشان نور لا س کوڅی آمیران چه ددے وحشي زناکار انګریزانو او امریکایانو ته غاړه بسته ولاړ دی، د هغوئ اکرام او عزت کوی، بلکه په دے کښے مرتد لیډران لکه سیاف او ربانی - عليهما اللعنه - داخل دی چه کفارو ته میلمستیا ګانے برابروی چه د امریکایانو په څیر دغه لیډران مرتد او کافر دی او واجب القتل دی۔

او هغه څوك چه د دوئ ددے نظرئیے دفاع کوی د دوئ پشان مرتدین ګڼړل کیږی۔

څوارلسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د کفارو سره د هغوئ په ظلم باندے امداد کول:

لکه نن صبا چه مرتدین افغانستان او پاکستان د امریکایانو او انګریزانو سره یو ځائے د مجاهدینو د ځایونو د پیدا کولو او د هغوئ د نیولو یو ځائے کوشش کوی۔

الله جل شانه د داسې مرتدينو مثال قرآن عظيم الشان کښې ورکړيدې چه د لوط عليه السلام ښځه چه کافره وه نو د کافر قوم امداد ئې وکړو چه هغه ميلمانه د لوط عليه السلام (ملائك) وو، قوم ته ئې وښودل نو هغه مرتده وګرځيده، همدا شان څوك چه د کفارو سره داسې معاونت وکړي هغه کافر او مرتد دې۔

پنځلسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د کفارو خير خواهي کول، د هغوئ صفت کول او دهغوئ فضائل بيانول:

دا هم يو قسم دوستي ده چه د کفارو فضائل او د هغوئ صفتونه وکړې شي لکه چه نن وخت کښې نام نهاد مسلمانان دا کار کوي۔ ليکن دا ناخبره لا اوس هم نه پوهيږي چه د ايمان نه خلاص دي، لکه اکثر خلك وائي چه اسلام د ظلم نظام دې او د کفر قانون د عدل نظام دې ۔ (نعوذ بالله)۔

شپارسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د کفارو تعظيم کول او هغوئ ته د عزت القاب ورکول:

دا هم يو قسم دوستي ده چه يو کافر مرتد لکه کلب جهنم يا خنزير بُش او يا بل داسې مرتد يو مملکت ته راشي نو مرتد مسلمانان حکمران او د هغوئ انتظاميه ورته سلامي ولاړ وي او وائي چه جلالت ماب محترم وغيره وغيره خوش آمديد

نو په دے سره دوئ تهول مرتد وګرزیدل ځکه دا د جهنم سپی دی بلکه ددے نه هم بدتر دی او دوئ ورته دومره د عزت القاب ورکوی سره ددے چه: ﴿ ومن يهن الله فما له من مكرم ﴾۔ (چالره چه الله سپك كړی هغه دپاره هيڅ عزت وركونكے نشته)۔ (تحفة الاخوان ۱۹، للشيخ حمود التويجری)۔

رسول الله ﷺ فرمائی: چه کله تاسو د یهودو سره ملاقات وکړو په لاره کښے نو هغوئ تنګے لارے ته محتاج کړئ۔ (مسلم ۲۱٦۸، ابوداود ۵۲۰۵)۔

وضاحت: هر کله چه هغوئ د حدیث په بناء دومره ذلیل دی چه هغوئ ته به په لاره کښے ځائے هم پراخه نه پریږدی چه هغوئ تیر شی نو بیا هغوئ ته القاب ورکول ددے حدیث نۀ منل دی۔

اولسم صورت د کفارو سره د دوستئ:

د کفارو په ملك کښے اوسیدل او دهغوئ د جماعت ډیر والے کول:

دا هم یو قسم دوستی ده چه د کفارو سره د هغوئ په ملك کښے اوسیږی او دهغوئ تکثیر د جماعت راولی، لکه نن صبا چه بعضے افغانی او پاکستانی مرتدین په یورپ کښے اوسیږی چه شکلونه او لباس اوعقیده ئے د انګریزانو او امریکایانو پشان وی چه دا تهول مرتدین دی۔ رسول الله ﷺ فرمائی:

من جامع المشرك وسكن معه فانه مثله (ابوداود ۲۷۸۷)۔

ترجمه: څوك چه د مشرك سره موافقت اوکړي او هغه سره یو ځائے شریك اووسیدلو نو دے هم مشرك دے۔

او بل حدیث کښے دي:

(لا تساکنوا المشرکین ولا تجامعوهم فمن ساکنهم او جامعهم فلیس منا.

(الحاکم فی المستدرك ۱٤۱/۲، وقال صحیح ووافقه الذهبی).

ترجمه: یعنی تاسو د مشرکینو سره یو ځائے سکونت مه کوئ او مه ورسره موافقت کوئ او چا چه د هغوئ سره یو ځائے سکونت وکړو او یائے ورسره موافقت وکړو نو زمونږ د ډلے نه نه دے۔

وضاحت: دا حدیث صریح دلیل دے چه د کفارو سره کیناستل د هغوئ په ملك کښے سکونت اختیارول د هغوئ سره د هغوئ په امورو موافقت کول ارتداد او د دین نه وتل دي۔

اتلسم صورت د کفارو سره د دوستۍ:

د کفارو په تنظیمونو کښے داخلیدل:

د هغوئ د منشور پیروي کول د هغوئ جاسوسي کول د مسلمانانو رازونه هغوئ ته ښکاره کول، د هغوئ سره د مسلمانانو خلاف جنګ کښے حصه اخستل:

مذکوره ټول کارونه د کفر او ارتداد دي چه نن صبا اکثر

مسلمانان ددے ښکار شوی دی چه د کفارو په تنظیمونو کښې داخل دی - لکه پیپلزم، نیشنلزم، افغان ملت، شغلیان، خلق، پرچم، ستم ملی وغیره چه کوم تنظیمونه د کفارو د خوانه حمایه کیږی - چه دا ټول کافر او مرتد دی. دارنګ هغه خادیان جاسوسان چه د کفری حکومتونو د خوا د مسلمانانو رازونه هغوئ ته ښکاره کوی مرتد او واجب القتل دی. دارنګ هغه تنظیمونه چه هندوانو، انګریزانو، امریکایانو، اسرائیلیانو یا نورو کفارو - لکه روسیانو - د خوانه د هغوئ اکمال کیږی ټول د هغوئ پشان مرتدین او د اسلام د دائرے نه خارج دی.

نورلسم صورت د کفارو سره د دوستئ :

دا هم یو قسم دوستی ده چه د مسلمانانو د ملك نه یو سړے د کفارو ملك ته لاړ شی او وائی چه مسلمانان ښه نه دی او کفار ښه خلك دی :

دا هم یو قسم دوستی ده چه کافر ښه یاد کړی او د مسلمانانو سره نفرت ظاهری کړی لکه نن صبا چه څوك امریکا یا بل کفری ملك ته ځی نو وائی چه ددے مسلمانانو نه هغه کافر ښه دی نو دا هم ارتداد دے.

(الردة بين الأمس واليوم ٣٣).

لسم صورت د كفارو سره د دوستۍ:

د كفارو په تنظيمونو كښې داخليدل:

او بيا د هغې صفت كول د هغې دپاره كوشش كول چه دغه كفري تنظيم مخكښې لاړ شي:

دا هم يو قسم دوستی ده - لكه نن صبا چه څو مره سياسی تنظيمونه دی د خپلو غلطو عقائدو د نشرولو كوشش كوی چه خپل اله خوشحاله كړی لكه خلقيان، پرچميان چه شوروی (روس) خوشحال كړی، نيشنليان او نور د دوئ په شان مجوس او هندوان خوشحاله كړی. پيپليان وغيره امريكا خوشحالوی دارنګ نور تنظيمونه خپل كفری سرداران خوشحالول غواړی چه دا ټول د كفر او ارتداد كارونه دی.

(الردة بين الأمس واليوم : ٤٠).

حاصل : مذكوره لس قسمه دوستی د كفر او ارتداد اسباب دی. تير شوی دلائل چه مخكښې ذكر شول نو خلاصه ئې دا شوه:

١ - په كفر باندې راضی كيدل.

٢ - كفار امداديان نيول .

٣ - د هغوئ قانون ته فيصلې وړل.

٤ - د هغوئ سره محبت كول.

٥ - په هغوئ اعتماد كول.

٦ - هغوئ ته د دين په باره كښې سستيدل .

٧ - هغوئ راز دار دوستان نيول.

٨ - د هغوئ اطاعت كول د هغوئ په اشاره كار كول.

٩ - د استهزاء په وخت كښې د هغوئ سره ناسته كول.

١٠ - د هغوئ منشى توب كول د هغوئ سره ادارى كارونو كښې امداد كول.

١١ - هغوئ ته امانتدار وئيل.

١٢ - د هغوئ په كفرى كارونو خوشحاليدل.

١٣ - هغوئ ته مخ رونړى او د هغوئ عزت او اكرام كول.

١٤ - هغوئ سره په ظلم كښې امداد كول.

١٥ - د هغوئ خير خواهى، د هغوئ فضائل بيانول او صفت كول.

١٦ - هغوئ ته د عزت القاب وركول.

١٧ - د هغوئ سره په ملك كښې اوسيدل.

١٨ - د هغوئ په تنظيمونو كښې داخليدل.

١٩ - د هغوئ ملك ته هجرت كول چه مسلمانان بنه نه دى.

٢٠ - هغه تنظيم مخكښې كول كوم چه د كفارو لخوانه حمايه كيږى او د هغوئ دپاره كوشش كول.

دا ټول اقسام د دوستئ ((خروج عن الملة والاسلام)) دے. چه سړے پرے د اسلام نه وځى او په كفر كښې داخليږى.

بعضے سلفو ؒ څه بنه وئيلى دى:

الدخول في الاسلام من باب واحد، والخروج منه من ابواب متفرقة.

خلاصه داچه : هر هغه شخص چه د اسلام خلاف او د مسلمانانو خلاف جنګ کښې فعلي، قولي تعاون د کفارو سره کوی، د مجاهدینو خلاف خپل لاس یا خپله ژبه د کافرو په مدد کښې استعمالوی لکه چه مجاهدینو ته القاعده یا دهشت ګرد وائی - دا هم مرتد او کافر دے، د داسے شخص قتلول په هر مسلمان مجاهد باندے واجب دی چه څومره طاقت ئے وشی او په دے باره کښې ټول افراد برابر دی.

۱ - برابره خبره ده چه هغه حکمرانان او یا لوئے لوئے مذهبی لیډران دی.

۲ - وزیران او یا دهغوئ مشیران دی، لکه چه نن د طاغوتی حکمرانانو وزیران او نور مشران دی.

۳ - هغه صحافیان (لیکلو والا) کالم نګاران چه هغوئ د مجاهدینو خلاف مضمون لیکی هم واجب القتل دی.

٤ - هغه شیوخ الضلاله ګمراه مُلیان درباریان چه د طاغوتی نظام په سټیج باندے د قرآن بے عزتی کوی، د هغوئ کثرت د جماعت راولی یا د حکومت دپاره دعوت او تبلیغ کوی، هم واجب القتل دی.

٥ - هغه پولیس، فوځ، افسران، صاحب منصب، نور عسکری انتظامیه چه د کفری طاغوتی نظام (لکه د پاکستان

او افغانستان حکومتونه) امدادیان وی، د هغوئ نه دفاع کوی چه دا تهول په اصل کښې د کفر او امریکا او انګریزانو حفاظت دے دا تهول واجب القتل دی.

٦ – هغه شعراء، مفکرین، روشن فکران، اخبار نویسان، د اخبارو رپورټران، ټی، وی (ټیلویزون) چه د مجاهدینو خلاف خپل قولی فعلی تعاون د حکومت او امریکا او انګریزانو سره کوی – لکه چه مجاهدین شهیدان شی نو دوئ وائی چه دومره دهشت ګرد یا تره ګرد وران کاری هلاك شول، او چه کله فوجی (پاکستانی یا افغانی) مردار شی نو دوئ وائی (ایک فوجی جوان شہید ہوئے) دا تهول د کفر امداد کول دی چه دا تهول جماعت د قتل دے او په هر مسلمان مجاهد باندے د دغه خلکو قتل واجب دے.

د جهاد مسائل

۱ – مسئله : فدائی حمله :

مخکښې ددے نه چه مونږ د فدائی حملے د جواز دلائل ذکر کړو، دا وضاحت ضروری دے چه یوه فدائی حمله ده او بله انتحاری حمله ده. فدائی حمله دیته وائی چه په دے کښې د مجاهد شهادت مقصد وی او دښمن (کافر) ته په کښې نقصان او د هغوئ ویرول مقصد وی. بل انتحاری ځان وژل دی، خو

دې کښې دغـه مقصود نـه وي، بلکه ځان د بې صبرئ یا ضعف الایمان د وجې نه قتل کړي، دا ناجائز ده.

هر چه فدائي حمله ده نو روسته به ئې مونږ ذکر کړو چه الله جل شانـه د مجاهد فدائي حملې ته خاندي، او الله جل شانه ترینه راضي وي. فدائي حمله چه مجاهد کوي دا د ډیر ایمان او قوتِ یقین په بناء باندې کیدلې شي چه د دین نصرت په کښې مقصد وي، او دا به ولې نه وي چه فدائي مجاهد خپل نفس الله جل شانه ته پیش کړي د وجې د اعلاء کلمت الله نه، چه دا د کفارو دپاره ډیر سخت غم او په کفري جماعت باندې ډیر مثبت اقدام دې او کافر ترینه ډیر سخت یریږي هم.

د فدائي حملې دلائل :

۱ - **دلیل** : الله جل شانه فرمائي :

﴿ ومن الناس من یشری نفسه ابتغاء مرضات الله والله رؤف بالعباد ﴾. (البقره : ۲۰۷).

ترجمـه : او بعضې د خلکو نه هغه څوک دي چه خرڅوي خپل نفس د وجې د لټولو د رضا د الله نـه، او الله جل شانـه مهربان دې په بندګانو باندې.

سبب نزول : دا آیت نازل شوې دې په باره د صهیب بن سنان الرومي - رضي الله عنه - کښې چه دې د بني نمر بن قاسط د قبیلې نه وو، او د عبد الله بن جدعان غلام وو، هغه آزاد کړو، د روم نه مکې ته وتښتیدلو او په رسول الله ﷺ ئې ایمان

راوړو او رسول الله ﷺ ته ئے هجرت وکړو، نو د قریشو بعضے نفر ورپسے شول نو صهیب - رضی الله عنه - د خپل اس نه راښکته شو او خپل غشی ئے را وویستل او ورته ئے ووئیل : چه زه تاسو نه ښه ویشتونکے د غشو یم، قسم په الله چه ترڅو تاسو ماته لاس راوړئ نو مابه تاسو په غشو ویشتلی یاستئ، بیا به زه په خپله توره هغه څه ختم کړم چه زما په لاس کښے دی، بیا تاسو هغه څه وکړئ چه ستاسو خوښه شی، هغوئ ووئیل : تا مونږ نه پریږدو چه ته داسے غنی لاړ شے او ته مونږ ته فقیر راغلے وے، مونږ ته په مکه کښے دمال ځائے وښایه نو تا به پریږدو، او په دے ئے ورسره عهد وکړو، نو هغه هم دا لوظ وکړو، هر کله چه هغه رسول الله ﷺ ته راغے نو دغه آیت نازل شو، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل : ربح البیع ابا یحییٰ وتلا علیه الآیه۔

یعنے ابو یحییٰ (صهیب رضی الله عنه) دغه تجارت کښے گټه وکړه۔ او بیا ئے پرے دغه آیت ولوسته۔

(تفسیر ابن ابی حاتم ١٤٢/١، ومشارع الأشواق ٥٢٣/١)۔

آیت اگرچه خاص د صهیب - رضی الله عنه - باره کښے نازل شوید ے لیکن حکم ئے عام دے۔ (ابن کثیر)۔

٢ - **دلیل** : هشام بن عامر الأنصاری - رضی الله عنه - د دوه صفونو مینځ کښے حمله وکړه نو بعضے خلقو په هغه انکار وکړو، نو عمر بن الخطاب - رضی الله عنه - او ابو هریره

او نورو صحاب کرامو - رضی الله عنهم - پرې رد وکړو او دا آیت ئې ولوستلو :

﴿ومن الناس من يشرى نفسه ابتغاء مرضات الله﴾.

(تفسیر ابن کثیر ۱/۲۴۷).

دا دلیل دې چه په مینځ د صفونو کښې ننوتل فدائی جمله ده چه بچ کیدل ممکن نه دی.

۳ - **دلیل** : ابن عباس - رضی الله عنه - ددې آیت په تفسیر کښې چه :

﴿ومن الناس من يشرى نفسه ابتغاء مرضات الله﴾

فرمائی : أی قد شروا أنفسهم من الله بالجهاد فی سبیله والقیام بحقه حتی هلکوا علی ذلك یعنی السریة (تفسیر ابن ابی حاتم ۱/۴۳، ومشارع الأشواق).

ترجمه : یعنی دوئ د الله جل شانه نه په جهاد کولو سره ځانونه واخیستل او د الله جل شانه د حق د پوره کولو دپاره تردې چه په دې شهیدان شی.

۴ - **دلیل** : مدرك بن عوف الأحمسی وائی :

زه د عمر بن الخطاب - رضی الله عنه - سره ووم چه د نعمان بن مقرن قاصد راغې نو دده نه عمر بن خطاب ؓ تپوس وکړو دخلکو په باره کښې چه څوك شهیدان شوی دی ؟ نو ده ووئیل : چه فلانے فلانے شهید شوې دې او نور نه پیژنم، نو عمر - رضی الله عنه - ورته وفرمائیل : الله جل شانه ئې

پیژنی نو قاصد ورته وفرمائیل : اے امیر المؤمنین ! یو سړی خپل ځان خرخ کړو (فدائی حمله ئے وکړه) مدرك بن عوف ووئیل : چه هغه زما ماما وو، اے امیر المؤمنین، او خلك دا ګمان کوی چه دهٔ ځان په خپل لاس هلاك کړو، نو عمر - رضی الله عنه - وفرمائیل :

کذب أولئك ولکنه ممن اشتری الآخرة بالدنیا۔

یعنی دا خلك غلطه خبره کوی بلکه دهٔ خو آخرت په دُنیا باندے غوره کړو۔

(مصنف ابن ابی شیبة ۳۰۳/۵، وسنده صحیح، مشارع الأشواق ۵۲٤/۱)۔

۵ - **دلیل** : عبد الله بن عون - رضی الله عنه - وائی : محمد وائی : چه یوه قافله د کفارو د مشرق د طرف نه راغله نو د انصارو یو سړی پرے حمله وکړه نو هغه صف د هغے قافلے ئے وشلولو تردے چه ترے ووتلو، بیا بهٔ ئے پرے حمله وکړه دا کار ئے دوه یا درے ځله وکړو، نو سعد بن هشام الأنصاری ابو هریره - رضی الله عنه - ته دا قصه وکړه نو ابو هریره - رضی الله عنه - دا آیت ولوستلو : ﴿ومن الناس من یشری نفسه ابتغاء مرضات الله﴾۔ (المصنف ۳۲۲/۵، واسناده صحیح)۔

استدلال : دغه انصاری صحابی چه په دغه قافله د کفارو ئے یواځے دوه یا درے وارے حمله کوله نو غالب ګمان دادے چه دے به شهید کیږی او سعد بن هشام - رضی الله عنه - چه

ابو هريره – رضي الله عنه – ته دغه قصه كوله د همدې دپاره چه گويا دا خو فدائي حمله ده، نو كيدې شي چه هلاكت وي. نو ابو هريره – رضي الله عنه – د هغې په تيزوالي كښې دغه آيت پيش كړو. دا دليل دې چه دا نه يوائې جائز بلكه لويه بهادري او د الله جل شانه د دين دپاره ځان خرڅول دي.

٦ – **دليل** : مغيره بن شعبه – رضي الله عنه – فرمائي: مونږ په يوه غزا كښې وو، نو يو سړے زمونږ نه رامخكښې شو او كفارو باندې ئې (فدائي) حمله وكړه، تردې چه شهيد كړې شو،نو خلقو ووئيل : القى هذا بيده الى التهلكة .

يعنى ځان ئې په زوره په هلاكت كښې وغورزولو. نو عمر فاروق – رضي الله عنه – ورته داسې وليكل:

ليس كما قالوا هو من الذين قال الله فيهم: ﴿ومن الناس من يشرى نفسه ابتغاء مرضات الله﴾.

يعنى داسې نه ده لكه چه دا خلك گمان كوي، بلكه دا فدائي د هغه كسانو نه دې چه د هغوئ باره كښې الله جل شانه فرمائي: بعضې د خلقو نه هغه څوك دي چه خرڅوي خپل ځان د وچې د لټولو د رضا د الله نه.

(ابن ابي حاتم بحواله مشارع الأشواق ۱/۵۲۵).

۷ – **دليل** : براء بن عازب – رضي الله عنه – فرمائي: ده ته يو سړي ووئيل : اے ابو عماره! دا قول د الله تعالىٰ: ﴿ولا تلقوا بأيدكم الى التهلكة﴾. البقره: ۱۹۵.

معنیٰ داده چه يو سړے د دښمن (كافر) سره مخامخ شی نو جنګ كوی تردے چه شهيد شی يعنی فدائی حمله وكړی.
نو براء بن عازب ورته وفرمائيل : نه، بلكه دا هغه كس دے چه ګناه كوی او وائی چه الله جل شانه به ماته بخنه كوی.
(المستدرك ٢٧٥/٢، تفسير ابن ابی حاتم ١٢٨/١).

استدلال : امام ابن النحاس الدمشقی دا حديث د فدائی حملے په اثبات كښے ذكر كړيدے او ګوره مشارع الأشواق ٥٢٦/١.

څكه بل روايت كښے راځی چه يو سړی د براء بن عازب - رضی الله عنه - نه پوښتنه وكړه كه زه حمله وكړم په دښمن باندے يواځے حمله وكړم او هغوئ ما مړ كړی نو آيا ما به ځان هلاك كړے وی ؟ هغه ورته ووئيل : نه. څكه الله جل شانه خپل رسول ﷺ ته فرمائی :

﴿فقاتل فی سبيل الله لا تكلف الا نفسك﴾.
(النساء : ٨٤).

يعنی جهاد كوه په لار د الله جل شانه كښے ذمه واری نشته مګر د ځان خپل دے.

٨ - **دليل** : ابو عمران وائی : مونږ د رُوم په ښار كښے وو، چه يو لوئے جماعت د روميانو راووتلو نو د هغوئ په شان يو جماعت د مسلمانانو ورپسے راووتلو او د مصر په مجاهدينو عقبه بن عامر - رضی الله عنه - آمير وو، او په نور جماعت

باندے امیر فضاله بن عبید – رضی الله عنه – وو، نو یوسړی د مسلمانانو د رومیانو په صف حمله وکړه تردے چه د هغوئ په صف کښے ننوتلو نو مجاهدینو آواز وکړو چه :
سُبحان الله یلقی بیده الی التهلکة۔

یعنے ځان ئے په خپله هلاك کړو، نو ابو ایوب انصاری – رضی الله عنه – پاخیدلو او وے فرمائیل : اے خلقو ! یقینا تاسو ددے آیت داسے معنیٰ کوئ چه :

﴿ولا تلقوا بأیدکم الی التهلکه﴾۔ لیکن داسے نه ده، بلکه دا آیت زمونږ د انصارو په باره کښے نازل شویدے چه هرکله الله جل شانه اسلام غالب کړو، او امدادیان ئے ډیر شول نو بعضے انصارو بعضو ته پټ ووئیل : یقینا مالونه زمونږ ضائع شول او الله جل شانه اسلام غالب کړو او د اسلام امداد والا هم ډیر دی، که چیرته مونږ خپلو مالونو ته ودریدلو او د هغے اصلاح مو وکړه نو دا به ښه وی۔ نو الله جل شانه په خپل نبی ﷺ باندے دا آیت نازل کړو، او په مونږ باندے ئے رد وکړو :
﴿وأنفقوا فی سبیل الله ولا تلقوا بأیدکم الی التهلکة﴾۔

نو هلاکت دیته وائی چه جهاد پریږدی او د خپل مال اصلاح او تجارت شروع کړی۔

نو ابو ایوب انصاری – رضی الله عنه – به په جهاد کښے وو، تردے چه په زمکه د روم کښے دفن کړے شو۔

(سنن الترمذی ٤/٢٨٠، ابو داود ٣/٢٧، المستدرك

٢/٢٧٥، ابن جرير ٣/٥٩٠، والحديث صحيح)۔

٩ - **دليل** : امام مجاهدؒ فرمائی : رسول الله ﷺ عبد الله بن مسعود - رضی الله عنه - او خباب - رضی الله عنه - جهاد ته څانته ليږلی وو. دارنګ دحيه بن خليفه الكلبی ئے څانته ليږلے وو.

(السنن الكبرى ٩/١٠٠، مشارع الأشواق ١/٥٢٧)۔

دا ښکاره دليل دے چه دوه يا درے يا يو کس د ډيرو کفارو مقابله نشی کولے، او د دوئ شهادت يقينی دے. نو رسول الله ﷺ څوك د هلاکت کندے ته نه غورزوی. نو معلومه شوه چه فدائی حمله د رسول الله ﷺ عملی او قولی سُنت دے.

١٠ - **دليل** : امام شافعیؒ فرمائی :

يو صحابی د انصارو نه د بئر معونه د اصحابو نه پاتے شو، يو مارغه ئے وليدلو چه په صحابه کرامو دپاسه گرزيدلو اونه خوزيدلو نو ده عمرو بن أميهؓ ته ووئيل چه زه به په دغه دښمن باندے فدائی حمله کوم تردے چه ما شهيد کړی. او زه ددے ملګرو د ځائے نه نه خوزيږم. نو همدا کارئے وکړو چه هغه هم شهيد کړے شو. نو عمرو بن اميهؓ واپس شو او رسول الله ﷺ ته ئے دا قصه وکړه نو هغه ورته ډيرے ښے خبرے وکړے او عمروؓ ته ئے ووئيل : چه ته ولے ورته نه مخکښے کيدلے (يعنی تا به هم داسے فدائی حمله کړے وے)۔

(السنن الكبرى ٩/١٠٠)۔

١١ - **دليل** : يزيد بن ابى عبيد وائى : ما سلمه بن الاكوعؓ ته ووئيل چه :

على أى شئ بايعتم رسول الله ﷺ؟ قال : على الموت.

(صحيح البخاري ٤١٦٩، ٧٢٠٦، مسلم ١٨٦٠).

يعنى تاسو د رسول الله ﷺ سره په څه شئ باندے بيعت وکړلو؟ هغه ووئيل : په مرګ باندے.

دا حديث صحيح دليل دے چه ځان وژنه په دين باندے د ټولو صحابه کرامو معمول او بيعت وو. چه د رسول الله ﷺ سره ئے په دے فدائی حمله باندے بيعت کړے وو.

١٢ - **دليل** : انس بن مالك - رضى الله عنه - وائى : زما تره انس بن النضرؓ د بدر د غزا نه غائب شو نو رسول الله ﷺ ته ئے ووئيل : اے د الله رسوله ! زه خو د اول جهاد نه غائب شوم کوم چه تاسو د مشرکينو سره جهاد وکړو، که زه بيا د مشرکينو قتال ته حاضر شوم نو الله جل شانه به ما ووينی چه زه څه کوم؟ هر کله چه د احد جهاد شو او مسلمانان خوارهٔ وارهٔ شول نو دا دعاء ئے وکړه : اے الله زه تاته عذر پيش کوم د هغه څه چه مسلمانانو وکړو، او بيزاری اختياروم د هغه څه نه چه دا مشرکين ئے کوی. بيا جنګ ته رامخکښے شو، نو مخے ته ئے سعد بن معاذ - رضى الله عنه - راغے نو سعد - رضى الله عنه - ته ئے ووئيل : اے سعد بن معاذ ! قسم په د رب د نضر، چه د جنت خوشبوئے ماته د احد نه راځی. انس - رضى

الله عنـه - وائی مونږ په ده باندې څه دپاسه اتيا د تورې ګذارونه وليدل. او بيا زخمونه د نيزو او دغشو. او مونږ بيا دې ومونـدلـو چه مشرکينو دده نه لاس، پوزه، غوږونه او نور اندامونه غوڅ کړی وو، نو هيچا دې نه پيژندلو سيوا د خپلې خور نه چه هغې هم د ګوتو نه اوپيژندلو. نو مونږ به وئيل چه دا آيت:

﴿من المؤمنين رجال صدقوا ما عاهدو الله عليه﴾.

(الأحزاب : ۲۳).

دده په باره کښې او دده پشان نورو مؤمنانو په باره کښې نازل شويدې.

(مسلم : ۱۹۰۳، صحيح البخاری ۴۰۴۸).

استدلال : د انس بن النضر - رضی الله عنه - دغه حمله په لوئے جماعت د مشرکانو د رسول الله ﷺ په اقرار باندې دا ښکاره دليل دې چه د صحابه کرامو - رضی الله عنهم - فدائی حملې باندې به رسول الله ﷺ فخر کولو او ديته به ئې تيارولو.

نو بعضې جاهل او بے وقوف خلق چه فدائی حملو ته ځان وژنه او هلاکت وائی، دوئ د داسې احاديثو نه ناواقفه دی.

۱۳ - **دليل** : معاذ بن عفراء - رضی الله عنه - عرض وکړو: أی رسول الله! ما يضحك الرب من عبده؟ قال: غمسه يده فی العدو حاسرا فالقی درعا كانت عليه وقاتل حتى قتل.

(المصنف لابن ابی شیبة ۳۳۸/۵)۔

ترجمه: معاذ بن عفراء - رضی الله عنه - رسول الله ﷺ ته عرض وکړو: اے د الله رسوله! الله د بنده په کوم یو عمل باندے خاندی؟ رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل: د دښمن په تولی کښے ننوتل سرتور (یعنی بغیر زغرے)، نو معاذ بن عفراء - رضی الله عنه - خپله زغره وغورزوله او جنګ ئے شروع کړو، تردے چه شهید کړے شو۔ دا هم صحیح دلیل دے، فدائی حملے باندے ځکه دډے امکان نه وی چه یو سړے دے په کافرو ورننوځی اوهغه دے بچ شی۔

۱٤ - دلیل: ابو هریره - رضی الله عنه - نه روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی:

من خیر معاش الناس لهم رجل ممسك عنان فرسه فی سبیل الله یطیر علی متنه کلما سمع هیعة او فزعة طار علیه یبتغی القتل او الموت مظانه (مسلم ۱۸۸۹)۔

ترجمه: بهترین په زندګئ د خلقو کښے حال د هغه چا حال دے چه داسے واګی ئے کلکے کړے وی، د الله جل شانه په لار کښے روان وی داسے په شا باندے، هرکله چه دښمن آواز یا خبر واوری اویا یره نو دے ورتوپ کړی په هغه باندے چه لټوی قتل اویا مرګ په خپل ځائے کښے۔

استدلال: دا هم صریح دلیل دے چه یو سړی د مرګ ځائے لټوی د الله جل شانه د دین د اعلاء د کلمه الله دپاره نو دا عین

فدائي حمله ده چه د بچ کیدلو امکان نه وی.

١٥ - **دلیل** : د اهم ابو عوانه لفظ دے چه رسول الله ﷺ فرمائی : یأتی علی الناس زمان أحسن الناس فیهم رجل اخذ بعنان فرسه فی سبیل الله کلما سمع بهیعة استوی علی متنه ثم طلب الموت مظانه.

(ابو عوانة ٥/٥٩).

ترجمه : رابه شی په خلکو باندے داسے زمانه چه ډیر ښه د خلقو نه به په کښے هغه سړے وی چه د اس واګے ئے نیولے وی د الله جل شانه په لار کښے، هر کله چه واوری خبر د دښمن نو د اس په شا برابر شی بیا طلب کوی د مرګ په خپل ځائے کښے.

١٦ - **دلیل** : انس بن مالك - رضی الله عنه - فرمائی : رسول الله ﷺ او دهغه صحابه کرامو - رضی الله عنه - روان شول تردے چه د بدر مشرکینو ته دا مخامخ شول او مشرکین راغلل : نو رسول الله ﷺ وفرمائیل : نه مخکښے کیږی یو کس یو د ستاسو نه یو شی ته مګر زه به د هغے نه مخکښے یم نو مشرکین نزدے شول، نو رسول الله ﷺ وفرمائیل :

قوموا الی جنة عرضها السموات والأرض، قال : عمیر بن الحمام : یا رسول الله ! جنة عرضها السموات والأرض ؟ قال : نعم. قال : بخ بخ فقال رسول الله ﷺ : ما یحملك علی قولك بخ بخ ؟ قال : لا والله یا رسول الله الا رجاء أن اکون من اهلها

فأخرج تمرات من قرنه فجعل يأكل منهن ثم قال : ان أنا حييت حتى آكل تمراتى هذه انها لحياة طويلة فرمى بما كان معه من التمر، ثم قاتلهم حتى قتل.

(مسلم ١/١٠٩).

ترجمه : يعنی پاځيږئ هغه جنت ته چه پلنوالے ئے د اسمانونو او زمکو په اندازه دے نو عمير بن الحمام ووئيل : اے رسول الله ! داسے جنت چه پلنوالے ئے د اسمانونو اوزمکو په اندازه دے ؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل : آو، عمير ؓ ووئيل : واه واه. رسول الله ﷺ ووئيل : په واه واه باندے څه شئ باعث کړے. عمير – رضی الله عنه – ووئيل : دوجے د اميد لرلو نه چه زه هم د دغه جنت اهل شم. رسول الله ﷺ وفرمائيل : ته ئے اهل ئے. نو څه کجورے ئے د خپلے بوجئ نه را وويستلے چه دهغے نه ئے کجورے وخوړلے بيائے ووئيل : که چيرته زه دومره ژوندے يم چه دا کجورے خورم، نو دا خو ډير اوږد ژوند دے، نو کجورے ئے وغورزولے بيائے جنګ شروع کړو، تردے چه شهيد کړے شو.

۱۷ – **دليل** : ابو الدرداء – رضی الله عنه – د رسول الله ﷺ نه روايت کوی چه رسول الله ﷺ فرمائی :

ثلاثة يحبهم الله و يضحك اليهم ويستبشر بهم، الذی اذا انكشف فئة قاتل ورائها بنفسه فاما ان يقتل و اما ان نصره الله ويكفيه فيقول الله : انظروا الى عبدی هذا كيف صبر لی بنفسه

والذی له امرأة حسنة وفراش لين حسن فيقوم من الليل فيقول: يذر شهوته ويذكرنی ولو شاء رقد. والذی اذا كان فی سفر و كان معه ركب فسهروا ثم هجعوا فقام فی السحر فی الضراء والسراء.

(قال الهيثمی رجاله ثقات، مجمع الزوائد ٢/٢٥٥)۔

ترجمه: درے کسان دی چه الله جل شانه ورسره مینه کوی او ورته خاندی رب د دوئ، اول هغه کس دے چه ده ته د کافرو ډله ښکاره شی نو دے ورسره یوائے جنګ کوی۔ یا شهید کړے شی اویا به ورسره امداد وکړی او الله جل شانه به ئے کافی شی نو الله جل شانه به ووائی: اوګورئ زما بنده ته څنګه ئے صبر وکړو زما دپاره۔ دویم هغه کس چه د هغه ښائسته ښځه وی اوښه بستره وی او د شپے پاڅی تهجدو ته، نو الله جل شانه وائی: زما دپاره ئے شهوت پریښے دے او ما یادوی که خوښه ئے وے نو اوده شوے به وے نو شپه رونړه کړی، دریم هغه کس چه په سفر کښے وی او دده سره ملګری هم وی نو شپه رونړه کړی او بیا ویده شی او په سحر وخت په تکلیف اوخوشحالئ سره پاڅی۔

موضع الاستدلال: ددے حدیث نه استدلال په اوله قطعه د حدیث کښے دے چه یو کس دے او په کافرانو په ډله حمله وکړی تردے چه شهید کړے شی۔ نو دا هم فدائی حمله ده۔

١٨ - **دلیل**: عبد الله بن مسعود - رضی الله عنه - نه

روایت دے چه رسول الله ﷺ فرمائی :

زمونږ رب د دوه کسانو نه تعجب کوی، یو هغه کس چه د خپلے بسترے او برستنے نه پاڅی د وجے د محبت د مونځ نه، نو الله جل شانه ووائی اوګورئ زما بنده ته چه د خپلے بسترے نه د مونځ د محبت د وجے نه د هغے مینے نه چه ماسره ئے ده پاسیږی او یریګی دمانه۔ دویم هغه کس دے چه غزاکوی په لار د الله جل شانه کښے اوملګری ئے مغلوب شی او دے پوهه شی چه مونږ مغلوب یو اوبیرته ئے د رجوع طمعه هم نه وی نو واپس شی، تردے چه وینه ئے توئے کړے شی نو الله جل شانه به ووائی : اوګورئ زما بنده ته دغه بنده څما جهاد ته بیرته واپس شو د وجے د امید ساتلو او د وجے د یرے زمانه تردے چه وینه ئے توئے کړے شوه۔

(مسند احمد ٢٢/٦، ابن ابی شیبة ٣١٣/٥، واسناده صحیح)۔

امام ابن النحاس الدمشقی الشهید وائی :

ولو لم یکن فی الباب الا هذا الحدیث الصحیح لکفانا فی الاستدلال علی فضل الانغماس۔آه۔

(مشارع الأشواق ٥٣٢/١)۔

ترجمه : که په دے باب کښے بل حدیث نه وے سیوا ددے صحیح حدیث نه نو دا هم په استدلال کښے کافی دے په فضیلت د ننوتلو د یو کس په ډله د کفارو کښے۔

١٩ - **دليل** : حديث د سلمه بن الاكوع - رضى الله عنه - دے چه کله د رسول الله ﷺ اوښان وتښتول شول او سلمه بن الاكوع ورپسے شو او دے ورته نژدے شو او هغه غره ته ختلی وو، او سلمه بن الاكوعؓ ځانته د هغے پسے شو. القصه. چه دا ډير اوګد حديث دے.

دا هم دليل دے په فدائی حمله باندے او ګوره : (مسلم ١٨٠٧، مسند احمد ٥٢/٤، وغيرهما).

٢٠ - **دليل** : براء بن عازب - رضى الله عنه - فرمائی : رسول الله ﷺ د ابو رافع يهودی د قتل پسے عبد الله بن عتيكؓ او عبد الله بن عتبهؓ د نورو صحابه کرامو سره وليږل. نو دوئ د ابو رافع قلا ته نژدے شول. نو عبد الله بن عتيك - رضى الله عنه - ووئيل : تاسو ودريږئ چه زه لاړ شم او وګورم. ابن عتيكؓ وائی چه ما ځان ونغښته چه قلا ته داخل شم نو دغه قلا والا يو خر ورك کړے وو، هغوئ سره د رڼړا د خره د پيدا کولو پسے بهر راوتلی وو، نو زه ويريدم هسے نه چه ما وپيژنی نو سر مے ټيټ کړو، ګويا چه زه قضاء حاجت کوم، بيا آواز وکړو د دروازے والا خبر دار ! شوك چه داخليګی هغه داخل شئ بيا دروازه بندوم، زه داخل شوم او د خرو د تړلو په ځائے کښے پټ شوم. د دروازے په خواکښے. نو دوئ ټولو د ابو رافع خواکښے ډوډئ وخوړه او بيا خوارۀ شول خپل کورونو ته (کوم چه دننه قلا کښے وو) ترڅو چه آوازونه قلار شول نو زه را

ووتلم او دا چوكيدار ليدلے وو چه كوم ځائے كښې ئے چابى د
دروازے ايخے وه. نو ما هغه چابى واخيستله او دروازه مے
خلاصه كړه او دښنه مے دټولو پسے كوټے بندے كړے د بهر نه،
بيا ابو رافع ته وختلم چه هغه پاس وو، ليكن كور كښې تياره
وه چه مانه پيژنده چه سړے چيرته دے، نو ما غږ وكړو چه اے
ابو رافع ! دهٔ ووئيل : دا څوك دے نو ما آواز ته ځان ور رسولو
او هغه مے ووهلو. ليكن بيا ورته راغلم او آواز مے بدل كړو چه
زه ستا فرياد رس يم، نو ما ورته ووئيل : اے ابو رافع څه دى
تالره؟ نو هغه ووئيل مور دے بوره شه ته خبر نه ئے يو سړى په
توره ووهلم، نو بيا مے قصد د وهلو وكړو او ومے وهلو نو بله
چغه ئے ووهله او ښځه ئے را وچته شوه بيا مے ورته آواز بدل
كړو او ورته مے ووئيل زه ستا بدل اخستونكے يم چه راغلم نو
دے په شا باندے پروت وو، نو توره مے ورته په خيټه كيښودله
تردے چه د هډوكو چقار مے ورلره واوريدلو.

بيا را ووتلم او پوړۍ (پارسنګ) ته راغلم چه راكوز شم
ليكن د يوے پوړۍ نه وغورزيدلم چه خپه مے وختله هغه مے
وتړله نو ملګرو ته راغلم او ملګرو ته مے ووئيل : چه زه نه ځم
تردے چه د ابو رافع د مرګ خبر وانه ورم، چه صبا شو نو د هغه
د مرګ خبر راغے بيا مونږ رسول الله ﷺ ته راغلو او رسول
الله ﷺ مو خبر كړو، نو رسول الله ﷺ راته وفرمائيل : خپه
دے وغوړوه نو ما وغوړوله او هغه خپل لاس مبارك پرے

رابښکلو نو داسې روغه شوه ګویا چه د سره درد پرې نه وو.
(صحیح البخاری ٤٠٤٠.)

خلاصه : نور ډیر دلائل هم شته لیکن د اختصار د وجې نه مو پرېښودل چه دا ټول مذکوره احادیث ددې ثبوت دې چه فدائی حمله په صحابه کرامو - رضی الله عنهم - کښې هم موجوده وه، او رسول الله ﷺ پرې تیزی هم ورکړیده لهذا دې ته هلاکت وئیل بې وقوفی او لاعلمی ده.

٢ - مسئله : د جهاد میدان نه تښتیدل ګناه کبیره ده

مجاهد ته پکار دی چه د میدان جنګ نه تیښته اختیار نه کړی. الله جل شانه فرمائی :

﴿ یا ایها الذین آمنوا اذا لقیتم الذین کفروا زحفا فلا تولوهم الأدبار ومن یولهم یومئذ دبره الا متحرفا لقتال او متحیزا الی فئة فقد باء بغضب من الله ومأواه جهنم وبئس المصیر ﴾.
(الأنفال : ١٥ - ١٦).

ترجمه : اے ایمان والو ! کله چه تاسو مخامخ شئ د کافرانو سره په وخت د جنګ کولو کښې پس مه ګرځوئ هغوئ ته، شاګانې خپلې، اوچا چه وګرځوله په دغه ورځ کښې شا خپله - مګر که هنر کونکے وی دپاره د جنګ یا یو ځائے کیدونکے وی د ډلې خپلې سره - پس یقینا اخته شوے دے په غضب د الله جل شانه اوځائے د ورتللو دده جهنم دے او بد دے ځائے د ورګرځیدلو.

او حديث كښې راځي: اجتنبوا السبع الموبقات- قيل: يا رسول الله ﷺ وما هن؟ قال: الشرك بالله والسحر وقتل النفس التي حرم الله الا بالحق وأكل مال اليتيم واكل الربا والتولى يوم الزحف وقذف المحصنات الغافلات المؤمنات.

(صحيح البخاري ٦٨٥٧، مسلم رقم ٨٩، عن ابي هريرة رضي الله عنه)-

ترجمه: ابو هريره - رضي الله عنه - فرمائي: رسول الله ﷺ فرمائي: ځان وساتئ د اوو (٧) هلاكونكو شيانو نه، رسول الله ﷺ ته عرض وكړے شو چه دا كوم شيان دي؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل: د الله تعالىٰ سره شرك كول، جادو او سحر، هغه نفس وژل د كوم وژل چه الله حرام كړي دي مګر په حق سره، د يتيم مال خوړل، د سود خوراك او د ميدان جنګ (جهاد) نه تښتيدل او بدنامه لګول په پاكدامنو مؤمنانو زنانو باندے چه ناخبره وي-

٣ - مسئله:

فرض كفايه جهاد كله فرض عين ګرځي؟

فرض كفايه جهاد هله فرض عين ګرزي چه د جهاد صف حاضر شي نو بيا تښتيدل حرام دي، كه د چاسره كارتوس خلاص شول يا ورته اسلحه خرابه شوه نو په كاڼو به خپله دفاع كوي ليكن تښتيدل حرام دي اګركه دده دا ګمان وي چه مرګ يقيني دے-

ددې دلیل حدیث کښې راځي یو سړي ووئیل : اې د الله رسوله! که چرته زه په مشرکینو کښې ننوتلم تردې چه قتل کړې شم جنت ته به ځم او که نه؟ رسول الله ﷺ وفرمائیل : آو، جنت ته به ځې نو دغه سړې په صف کښې د مشرکینو ورننوته او قتال ئې شروع کړو تردې چه قتل (شهید) کړې شو۔ (مشارع الأشواق ١/٥٧٠)۔

مذکوره مسئله په دې بنا ده چه دښمن ته دده د پاتې کیدلو په وجه نقصان رسي او هغوئ ته پرې ویره رسي او که چیرته دده حصاریدل کوم نقصان یا ویره کفارو ته نه رسوله نو بیا د دغه میدان نه وتل پکار دي ددې دپاره چه ځان پې ځایه د هلاکت ځائې ته ونه غورزوي۔

او ګوره (مشارع الأشواق ١/٥٧٠، روضة الطالبین ١٠/٢٤٩، المغنی ٨/٤٨٥)۔

٤ - مسئله : په جهاد کولو کښ دارنګ هر عبادت کښ نیت معتبر دې :

داچه دارو مدار د اعمالو په نیت پورې اړه لري نو مجاهد ته پکار دي چه په جهاد کښې نیت د ثواب او د اعلاء کلمه الله وکړي، رسول الله ﷺ فرمائي :

انما الأعمال بالنیات وانما لکل امرئ ما نوی۔ (صحیح البخاری : ١، مسلم ١٥١٥، ابوداود ٦٥١، ترمذی ١٦٤٧)۔

یعني دارو مدار د اعمالو په نیت موقوف دې او د هر سړي

دپاره به هغه څه وی چه د څه نيت ئے کړے وی۔
بل حديث کښے راځی :
سئل رسول الله ﷺ عن الرجل يقاتل شجاعة ويقاتل حمية ويقاتل رياء أى ذلك فی سبيل الله ؟ فقال رسول الله ﷺ : من قاتل لتکون کلمة الله هی العليا فهو سبيل الله۔
(مسلم ١٩٠٤، بخاری، ترمذی ١٦٤٦، ابن ماجة ٢٧١٣)۔
ترجمه : د رسول الله ﷺ نه تپوس وکړے شو د هغه سړی باره کښے چه جنګ کوی د بهادرئ په نيت، چه ماته خلق بهادر ووائی او يا د قوميت په لحاظ يا د رياء کارئ دپاره، نو کوم يو په لار د الله جل شانه کښے جهاد دے ؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل : هغه څوك چه جنګ کوی ددے دپاره چه د الله کلمه (دين) اوچت شی نو دغه جهاد، فی سبيل الله جهاد دے۔

٥ - مسئله : په جهاد کولو اجرت اخيستل :

دے مسئله کښے اختلاف دے چه په جهاد مزدوری اخيستل جائز دی او که نه ؟ هغه ائمه د دين چه اجرت اخيستل په جهاد جائز ګڼړی دا شرط لګوی چه جهاد به په اجرت نه موقوفوی په دے شان سره چه که مزدوری نه وی نو جهاد نه کوی چه داسے وی چه نيت ئے صرف پيسے وی نو نه ئے ثواب اونه ئے اجر شته او که قتل کړے شو نو ظاهر داده چه شهيد نه دے، البته که د جهاد په ميدان کښے د اخلاص په نيت راغے او جهاد ئے په اخلاص وکړو نو اميد دے چه شهيد به وی۔

لیکن هغه اجر د صبا او بیګاه او دګرد وغبار چه کوموا احادیثو کښې راغـلی دی هغه به نه وی ځکه خلوص د نیت ئې روسته راغلی دی۔

البته که مجاهد غریب اوفقیر وو چه خپله هم ورسره خرچه نه وه نو بیا د ځان د خرچې دپاره ترینـه اخیستلی شی، لکه حدیث د عبد الله بن عمرو - رضی الله عنه - کښې راځی چه رسول الله ﷺ فرمائی :

للغازی اجره وللجاعل اجره واجر الغازی.

(ابوداود ۳/۳۷، والحدیث صحیح)۔

تـرجـمـه : د غـازی دپـاره اجر خپل دے او هغـه څوك چه مزدوری ورکـوی مـجـاهـد تـه نـو هـغـه تـه اجر د خرچې او اجر د غازی دی۔

امام شمس الحق عظیم آبادی وائی :

فیکون للغازی اجر سعیه وللجاعل اجران اجر عطاء المال فی سبیل الله واجر کونه سبباً لغزو ذلك الغازی.

(عون المعبود ۱۰۹۷)۔

تـرجـمـه : یعنـی د غـازی دپاره اجر د کوشش اود اجرت ورکونکی دپاره دوه اجره دی اجر ورکولو د مال فی سبیل الله او اجر د سبب د غزا کولو د دغه غازی۔

ليکن هغه اجر د صبا او بيګاه او دګرد وغبار چه کومو احاديثو کښې راغلي دى هغه به نه وى ځکه خلوص د نيت ئې روسته راغلي دے۔

البته که مجاهد غريب اوفقير وو چه خپله هم ورسره خرچه نه وه نو بيا د ځان د خرچے دپاره ترينه اخيستلے شى، لکه حديث د عبد الله بن عمرو – رضى الله عنه – کښې راځى چه رسول الله ﷺ فرمائى :

للغازى اجره وللجاعل اجره واجر الغازى.

(ابوداود ۳/۳۷، والحديث صحيح)۔

ترجمه : د غازى دپاره اجر خپل دے او هغه څوك چه مزدورى ورکوى مجاهد ته نو هغه ته اجر د خرچے او اجر د غازى دى۔

امام شمس الحق عظيم آبادى وائى :

فيكون للغازى اجر سعيه وللجاعل اجران اجر عطاء المال فى سبيل الله واجر كونه سببا لغزو ذلك الغازى.

(عون المعبود ۱۰۹۷)۔

ترجمه : يعنى د غازى دپاره اجر د کوشش او د اجرت ورکونکى دپاره دوه اجره دى اجر ورکولو د مال فى سبيل الله او اجر د سبب د غزا کولو د دغه غازى۔

٦ – مسئله : که یو سړی د کور نه د جهاد په نیت ووتلو او لار کښې وفات شو دا هم شهید دی :

الله جل شانه فرمائی :

﴿ ومن یهاجر فی سبیل الله یجد فی الأرض مراغما کثیرا وسعة ومن یخرج من بیته مهاجرا الی الله ورسوله ثم یدرکه الموت فقد وقع اجره علی الله وکان الله غفورا رحیما ﴾۔ (النساء ۱۰۰۔)

ترجمه : او چا چه هجرت وکړو په لار د الله جل شانه کښې او به مومی په زمکه کښې ځایونه د اوسیدلو ډیر او فراخی، او څوك چه ووتلو د کور خپل نه هجرت کونکې وو الله طرفته او دهغه رسول طرفته بیا لاندې کړو ده لره مرګ پس یقینا وشو ثواب دده د الله جل شانه سره، او دی الله بخنه کونکې رحم کونکې۔

بل ځائې کښې الله جل شانه فرمائی :

﴿ والذین هاجروا فی سبیل الله ثم قتلوا او ماتوا لیرزقنهم الله رزقا حسنا وان الله لهو خیر الرازقین ﴾۔ (الحج ۵۸)۔

ترجمه : او هغه کسان چه هجرت ئې کړې دې دپاره د دین د الله بیا اووژلې شو یا مړه شو خامخا روزی به ورکوی الله جل شانه دوئ ته روزی ښائسته او یقینا الله جل شانه ښه روزی ورکونکې دې۔

حدیث د ابو هریره – رضی الله عنه – کښې راغې رسول الله

ﷺ فرمائی: مثال د مجاهد فی سبیل الله په شان د هغه کس دے چه قانت (ډیر ودریدونکے مونځ ته) او روزه دار چه مونځ اوروژه ئے نه ستړے کوی، تردے چه واپس شی خپل اهل ته سره د غنیمت او اجر او یائے الله وفات کړی نو جنت ته بهٔ ئے داخل کړی. (ابن حبان،موارد الظمآن ١٥٨٤، مسلم ١٨٧٨، بخاری، نسائی ١٧/٦).

عمر بن الخطاب – رضی الله عنه – فرمائی:

قال محمد ﷺ: من قتل فی سبیل الله او مات فهو فی الجنة (ابن ابی شیبة ورجاله ثقات والحاکم وصححه،مشارع الأشواق ٦٥١/١).

رسول الله ﷺ فرمائی: څوک چه قتل کړے شو په لار د الله جل شانه کښے اویا په خپل مرګ مړ شو نو دے به په جنت کښے وی.

مقتول فی سبیل الله او په عام مری کښ فرق

١ – د مقتول ثواب او اجر د زخمونو زیات دے چه د قیامت په ورځ به ترینه وینه جاری وی رنګ به ئے د وینے خوش بوئے به ئے د مشک اوعنبر وی. او په خپل مرګ باندے مړ بیا داسے نه دے.

٢ – مقتول فی سبیل الله به ارمان د واپس کیدلو کوی او په خپل مرګ باندے مړ شخص به دا ارمان نه کوی.

٣ – قتل فی سبیل الله تول ګناهونه معاف کوی چه دا بیا

د هغه کس چه په خپل مرګ مړ وی نه وی.

٤ – په خپل مرګ باندے مړ شخص باندے جنازه کیدلے شی لیکن په مقتول فی سبیل الله باندے بیا جنازه نشته اونه په غسل ورکوی.

٥ – مقتول د قبر د فتنے نه بچ وی، او په خپل مرګ باندے مړ شخص بیا داسے نه وی.

٦ – د مقتول روح به د شنو طوطیانو په شان وی چه په جنت کښے به ګرزی. او هرچه په خپل مرګ باندے مړ شخص دے هغه به داسے نه وی.

(مشارع الأشواق ٢٥٨/١).

٧ – مسئله : د شهید امتیازات :

١ – ارمان د قتل دوباره کول :

لکه حدیث د انس – رضی الله عنه – کښے راځی : هیڅ یو کس چه جنت ته داخل شی دا ارمان نه کوی چه واپس دنیا ته راشی سیوا د شهید نه چه شهید به دا ارمان کوی چه واپس شی دنیا ته او لس (١٠) وارے شهید کړے شی د وجے د هغه عزت نه چه الله جل شانه دهٔ ته ورکړے دے.

(صحیح البخاری ٢٠٨/٣، مسلم ١٨٧٧).

٢ – شهادت فی سبیل الله ټول هغه ګناهونه چه د الله او دده په مینځ کښے وی معاف کوی :

حدیث د ابو قتاده – رضی الله عنه – کښے راځی : رسول

الله ﷺ وفرمائيل : کله چه دۀ نه یو سړی تپوس وکړو :

يـا رسـول الله ! ارأيـتَ ان قتلـتُ فـى سبيـل الله اتـكفر عنى خـطـايـاى ؟ فـقـال رسـول الله ﷺ نـعـم۔ ان قتلت فى سبيل الله وانـت صـابـر مـحتسـب مـقبل غير مدبر، ثم قال رسول الله ﷺ كيف قـلـت ؟ قـال : أرأيـتَ ان قتـلـتُ فـى سبيـل الله اتكفر عنى خـطاياى ؟ فقال رسول الله ﷺ : نعم وانت صابر محتسب مقبل غير مدبر الا الدين، فان جبرئيل قال لى ذلك.

(مسلم وغيره، مشارع الأشواق ١/ ٧٢٠)۔

تـرجـمـه : اے د الله رسـولـه ! خبر کړه مالره که زه د الله په لار کښے قتـل کـړے شـوم نو آيا زما ګناهونه به معاف کړے شي۔ رسـول الله ﷺ وفـرمـائيـل : آو، کـه تـه شهيد کړے شوے اوته صبر کونکے ئے اود ثواب نيت لرونکے ئے چه په شا کيدونکے نه ئے بـلکه مخکښے تلونکے ئے، بيا رسول الله ﷺ هغه سړی ته وفرمائيل : تا څنګه تپوس وکړو ؟ هغه سړی عرض وکړو : خبر راکـړه ماته اے د الله رسوله ! که چرے زۀ قتل کړے شوم په لار د الله کښے آيا زما ګناهونه به معاف کړے شي ؟ رسول الله ﷺ ورتـه وفـرمـائيـل : پـه دے شـرط چـه تـه صبر کونکے ئے، ثواب حاصلـونـکے ئے، مخکښے تلونکے ئے، شاګرځونکے نه ئے، مګر قرض (نه معاف کيږی) ځکه جبرئيل ماته داسے ووئيل۔

۳ - په شهيد ملائك وزرے غوړوی :

جـابـر - رضـى الله عـنـه - وائی : زما پلار رسول الله ﷺ ته

راوړل شو چه هغه مثله کړے شوے وو (اندامونه ئے غوځ شوی وو) او دهغه مخکښے کیښودل شو نو ما د هغه مخ نه ځادر لرے کولو نو قوم زه منع کړم، نو رسول الله ﷺ د یوے زنانه آواز واوریدلو چه ژړل ئے چا ووئیل: دا خور د عمرو ده او لور ده د عمرو، رسول الله ﷺ وفرمائیل: ولے ژاړے همیشه ملائك په ده باندے د وزرو سیورے کړے دے۔

(صحیح البخاری کتاب الجهاد ۳/۲۰۸، مسلم فی فضائل الصحابة، مشارع الأشواق ۱/۷۲۲)۔

٤ - خالص شهادت فی سبیل الله د جنت د اخلیدل واجبوی:

ابو هریره - رضی الله عنه - نه روایت دے چه یقینا رسول الله ﷺ فرمائی: په ما باندے اولنی هغه درے کسان پیش کړے شول چه جنت ته به اول داخلیږی، اول شهید، دویم چه د سوال نه ځان ساتی، دریم هغه کس چه (غلام وی) د الله جل شانه ښائسته عبادت وکړی بیا د خپل مالك خیر خواه وی۔

(سنن الترمذی ٤/۱۷٦، فی فضائل الجهاد واحمد ۲/٤۲٥، وفیض القدیر ٤/۳۱۲، رقم ٥٤۱۹)۔

٥ - د شهداؤ ارواح به د شنو طوطیانو په خیټو کښے په جنت کښے وی:

ابن عباس رضی الله عنه نه روایت دے چه رسول الله ﷺ وفرمائیل: هر کله چه ستاسو ورونه شهیدان شول (په احد

کښې) الله جل شانه د هغوئ ارواح د شنو مرغانو په خېټو
کښې وګرزول چه د جنت په نهرونو کښې دی او د جنت میوې
خوري او بیا د عرش د لاندې د سرو زرو پنجرو ته واپس کیږي.
(ابوداود ۲۵۲۰، حدیث صحیح).

٦ – په شهید به سوال او جواب د قبر نه وي او نه به
پرې بې هوشي راځي:

حدیث د راشد بن سعد – رضی الله عنه – کښې راځي: یو
سړي د رسول الله ﷺ نه تپوس وکړو: څه وجه ده چه د نورو
مؤمنانو نه به په قبرونو کښې تپوسونه کیدګې شي او د شهید
نه به تپوس نه شي کیدلې؟ رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل:
چه د سوال او جواب په ځائې ئې د تورو پړقیدل په سر باندې
کافي دي. (النسائی ٤/٩٩).

٧ – شهید به د اویا (٧٠) کسانو د خپلو خپلوانو
شفاعت کوي:

ابودرداء – رضی الله عنه – فرمائي: شفاعت به کوي شهید
د اویا کسانو د اهل بیتو خپلو نه.

(ابوداود ۲٥۲۲، الموارد ١٦١٢، السنن الکبری للبیهقي
٩/١٦٤، صحیح الجامع الصغیر ٦/٣٤٢).

او د عباده بن صامت – رضی الله عنه – حدیث مخکښې په
فضائلو کښې تیر شو چه د شهید دپاره اوه (٧) خصلته دي (١)
اول: په اول وار کښې به ورته د وینو تویدلو سره بخنه وکړي

(۲) دویم : جنت به د خپل قبر نه ويني (۳) دریم : د ایمان جامې (جوړه) به ورته اچولې شي (٤) څلورم : د عذاب قبر نه به په امن وي (٥) پنځم : د لوئې يرې نه به محفوظ وي (٦) شپږم : په سر به ئې تاج د عزت كيښودلې شي چه د دنيا او ما فيها نه به دا تاج غوره وي (۷) اووم : ده ته به دوه اويا (۷۲) حُورې چه تور سترګې به وي ورکړې شي او د اويا کسانو د خپلوانو شفاعت به کوي۔

۸ - د شهيد وينه به لا وچه شوې نه وي چه حُورې به ويني :

ابو هريره - رضى الله عنه - فرمائى : د رسول الله ﷺ په خوا كښې شهيدان ذكر كړې شول بيائې وفرمائيل : زمکه به وچه شوې نه وي د شهيد د وينې نه تردې چه دوه حُورې به ده ته راشي او د دواړو په لاس كښې به د جنت جامې وي چه د دنيا او ما فيها نه به غوره وي۔

(مصنف عبد الرزاق ٩٥٦١، وابن ابی شیبة ٥/٢٩٠، ابن ماجة ٢٧٩٨)۔

۹ - شهيد به د شهادت وخت كښې د قتل درد د ګوتو د چيچلو په اندازه محسوسوى :

ابو هريره - رضى الله عنه - فرمائى :

قال رسول الله ﷺ لا يجد الشهيد من مس القتل الا كما يجد احدكم من مس القرصة.

يعنـى نه به مومى شهيد د قتل رسيدل ده ته لكه د ميږى چيچل. (الترمـذى ١٦٦٨، النسائى ٦/٣٦، ابن ماجة ٢٨٠٢، الموارد ١٦١٣، احمد فى المسند ٢/٢٩٧، البيهقى ٩/١٦٤).

١٠ - شهيـد نـه پيـغمبـر صرف د نبوت په درجه فضيلت لرى:

عتبه بن عبد السلمى - رضى الله عنه - فرمائى چه رسول الله ﷺ فـرمـائـى : مـقتـولين دريے دى، يو هغه مؤمن دے چه جهاد ئے په نفس او مال سره كړے وى په لار د الله جل شانه كښے تـردے چـه د دښـمـن سره مخامخ شى جنگ ورسره كوى تردے چه قتـل كړے شى دا هـغـه شهيـد دے چـه د الله جل شانه په جـنـت كښے بـه وى د عـرش د لانـدے چـه پيغمبران به ترينه په درجه د نبوت كښے فضيلت لرى.

مشارع الأشواق ٢/٧٦٣).

تلك عشرة كاملة.

★ دا لـس خصـوصيـات د شهيـد دى نـور هـم شتـه خو د اختصار د وجے نه مو پريښودل.

OOOOO

۸ - مسئله : آداب الجهاد :

شریعت محمدی لکه چه د فرائضو، سنتو او مستحباتو جامع دے دارنګ هر نیك عمل کښے د آدابو جامع هم دے۔ جهاد په شریعت کښے د اوښ د قب حیثیت لری، نو ددے فریضے بعضے آداب د شریعت په رڼړا کښے ذکر کیږی :۔

۱ - **اخلاص** : معنیٰ داچه خپل دغه مهم عمل د شوائبو د شرك، ریا کارئ نه صفا وساتی او همداسے اخلاص د مسلمانانو نه په هر دینی عمل کښے مطلوب دے۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿ وما امروا الا لیعبدوا الله مخلصین له الدین ﴾۔

(البینه ۵)۔

یعنے : دوئ ته امر نه وو شوے مګر ددے چه دوئ خالص کړی الله جل شانه لره دین (عمل) خپل۔

او حدیث قدسی کښے راځی :

من عمل عملا اشرك فیه معی غیری ترکته وشرکه.

(مسلم من حدیث ابو هریرة رضی الله عنه).

ترجمه : چاچه یو عمل وکړو او هغے کښے ئے زما سره مانه علاوه بل څوك هم ماسره شریك کړو (په ریاکارئ سره) نو زه پریږدم هغه لره او د هغه شرکی عمل لره۔

او بل حدیث کښې راځي:

انما الأعمال بالنية (صحيح البخارى ٥٤، مسلم ١٥١٥).

دغه دلائل دده ښکاره ثبوت دے چه شرعی عمل کښې نیت ډیر معتبر دے او خاص د جهاد فریضه کښې. ځکه چه ریاکاری مجاهد ته ډیر زر راځي په نسبت د نورو اعمالو ځکه چه جهاد عمل په شیطان باندے ډیر زیات بوج دے نو هغه ډیر کوشش کوی دده د بربادئ دپاره.

۲ - مجاهد به تقوئ داروی:

ځکه الله جل شانه په تقوی باندے عام امر کړے دے بلکه د تقوی ئے مدح کړیده او په متقینو باندے ئے ډیره ثناء وئیلے ده بلکه رسول الله ﷺ ته ئے امر کړیدے چه:

﴿ یا ایها النبی اتق الله ولا تطع الکافرین والمنافقین ان الله کان علیما حکیما ﴾. (احزاب: ۱).

ترجمه: اے پیغمبره! د الله جل شانه نه ویریږه او د کافرانو او منافقانو خبره مه منه یقینا الله جل شانه عالم او حکمتونو والا دے.

بلکه الله جل شانه اولین او آخرین ټولو انسانانو ته دده حکم او وصیت فرمائیلے دے:

﴿ ولقد وصینا الذین اوتوا الکتاب من قبلکم وایاکم ان اتقوا الله ﴾. (النساء: ۱۳۱).

ترجمه: یقینا خامخا مونږ حکم کړے دے هغه کسانو ته

چه ورځې شوې دې کتاب او خاص تاسو ته هم چه د الله جل شانه نه ویریږئ۔

دارنګ هر رسول به خپل قوم ته امر په تقوی باندې کولو:
﴿فاتقوا الله واطیعونی﴾۔ (الشعراء: ١٠٨)۔

ترجمه: د الله جل شانه ویریږئ او زما خبره ومنئ۔

او د تقوی صفت او مدح الله جل شانه بیان کړیده:
﴿ولباس التقویٰ ذلک خیر﴾۔ (اعراف: ٢٦)۔

یعنې د تقوی جامه دا ډیره غوره ده۔

دارنګ رسول الله ﷺ به چه کله مجاهدین جهاد ته لیږل نو په تقوی به ئې ورته وصیت کولو۔ لکه بریده - رضی الله عنه - فرمائی:

کان رسول الله ﷺ اذا امّر امیرا علی جیش او سریة اوصاه فی خاصة نفسه بتقوی الله.

(مسلم ١٣٥٧/٣، جامع الأصول ٥٨٩/٢)۔

یعنې: چه کله به چه رسول الله ﷺ یو امیر په مجاهدینو مقررولو نو وصیت به ئې ورته د ځان د تقوی کولو چه لازم ده په تا باندې د الله نه ویره۔

د تقوی اندازه: د تقوی کمه اندازه داده چه یو مسلمان د الله جل شانه فرائض په ځائې کوی او ګناهونو نه ځان ساتی ځکه دا موجب د جنت دې، لکه حدیث د جابر بن عبد الله - رضی الله عنه - کښې راځی چه یو سړی۔ رسول الله ﷺ نه

تپوس وکړو:

أرأيت اذا صليتُ المكتوبات وصمت رمضان، وأحللت الحلال وحرمت الحرام ولم ازد على ذلك شيئا ادخل الجنة ؟ قال : نعم۔ (مسلم ۱/٤٤، جامع الأصول لابن رجب ۱۷۹)۔

ترجمه : خبر راکړه ماته اے د الله رسوله ! چه کله زه فرض مونځونه اداء کوم، د رمضان روژے نيسم، حلال حلال او حرام حرام گڼړم، او په دے باندے هيڅ نه زياتی کوم نو آيا زه به جنت ته داخل شم ؟ نو رسول الله ﷺ ورته وفرمائيل : داخل به شے۔

★ د تقویٰ اعلیٰ اندازه :

د تقویٰ اعلیٰ اندازه داده چه يو مسلمان په خپله ورع او ويره کښے دومره اندازے ته ورسيږی چه د نوافلو اهتمام، د مکروهاتو نه اجتناب بلکه د هغه مباحاتو پريښودل کوی چه په هغے کښے د مکروهاتو او د محرماتو د دخول ويره وی۔ لکه حديث کښے راغی :

لا يبلغ العبد ان يكون من المتقين حتى يدع مالا بأس به حذرا مما بأس به (رواه الترمذی وقال : حسن غريب. تفسير ابن كثير : ۱/٤٠)۔

يعنے : نشی رسيدے يو سړے د متقينو درجے ته تردے چه پريږدی هغه شے چه لا وبالی وی د وجے د ويرے د واقع کيدلو نه په هغه شئ کښے چه وبالی دے۔

۳ - د مجاهدینو اکرام د یو بل سره :

دا هم د جهاد د آدابو نه دی چه مجاهدین به د یو بل احترام کوی او خاصکر امیر جهاد. او امیر جهاد به دوئ ته وصیت کوی په عزت او اکرام کولو د یو بل سره. حدیث د معاذ بن انس الجهنی عن ابیه - رضی الله عنه - کښے راځی : رسول الله ﷺ فرمائی :

لان اشیع مجاهدا فی سبیل الله فاکفه علی راحلة غدوة او روحة أحب الی من الدنیا وما فیها.

(ترتیب مسند احمد ٥١/١٤).

یعنی : داچه ولیږم (تیارئے کړم) یو مجاهد د الله جل شانه په لار کښے او د هغه څه خدمت وکړم په سورلئ باندے سحر او یا بیګاه دا ماته د دنیا او ما فیها نه غوره ده.

ددے حدیث نه د مجاهدینو د یو بل امداد، ورورى، او اخوت اسلامى او د یو بل خدمت ثابت شو.

٤ - د امیر جهاد سره به بیعت په مضبوط لوظ د کلک والی کوی :

د قتال نه مخکښے مجاهدینو ته دا پکار دی چه د آمیر سره به د خپل وس او طاقت مطابق په مرګ فی سبیل الله باندے بیعت کوی چه د میدان جهاد نه به تیښته نه کوی یا به غداری نه کوی، لکه چه رسول الله ﷺ سره صحابه کرامو دغه بیعت کړے وو.

جابر - رضي الله عنه - فرمائي :

كنا يوم الحديبية الفا وأربع مائة فبايعناه وعمر - رضي الله عنه - اخذ بيده تحت الشجرة وهي سمرة وقال : بايعناه ألا نفرّ وعلى الموت - وفي رواية - : على الهجرة والبيعة على الاسلام والجهاد. وفي رواية مسلم عن ابن عمر : البيعة على الصبر.

(صحيح مسلم ١٤٨٣/٣، والبخاري ٢٩٦٠، ٢٩٦٢).

ترجمه : مونږ د حديبيه په ورځ څوارلس سوه (١٤٠٠) كسان وو نو مونږ د رسول الله ﷺ سرزه بيعت وكړو او عمر - رضي الله عنه - د رسول الله ﷺ لاس نيولے وو، د كيكر د ونې لاندے، بيا جابر - رضي الله عنه - وائي : مونږ ورسره بيعت وكړو چه مونږ به تيښته نه كوو او بل مونږ ورسره په مرګ بيعت وكړو، او په بل روايت كښې دي چه مونږ ورسره بيعت په هجرت او اسلام او جهاد باندے وكړو. او د ابن عمر - رضي الله عنه - په روايت كښې په صبر باندے بيعت كول ذكر دي.

مذكوره ټول روايات چه راجمع شي د بيعت كولو نو د هغوئ بيعت په صبر كولو وو، چه ترڅو مو په دښمن غلبه حاصله كړے نه وي تر هغے به صبر كوو او قتال به كوو، او دېته بيعت على الموت وائي.

٥ - مجاهدين به يوه خاصه علامه لري چه د نورو خلقو نه نے فرق وشي :

مجاهدين به يو داسے كلمه ياده لري چه په خپلو كښې به

پو هیږي او نور څوک به پرې نه پو هیږي. دا ددې دپاره چه مجاهدین کله د کفارو (امریکایانو او انګریزانو) سره مخامخ شي یا ګډوډ شي نو دوئ به داسې خاص علامه لري چه دوئ د هغوی د اختلاط په وجه په دغه علامه د هغوئ نه جدا شي اوپه دې کار کښې ډیرې فائدې دي:

مشرکین به د جاسوسئ طاقت نه لري چه د مسلمانانو مینځ کښې جاسوسي وکړي یا ورسره غدر وکړي.

مسلمان ورور بل مسلمان رورر نشي قتل کولې، ځکه هغه علامه یا پټه خبره به تهولو ته معلومه وي نو په وخت د یو ځائے کیدلو کښې به ئے د یو بل نه طلب ددغې کلمې یا علامې کوي، او اوس وخت کښې ورته د شپې نوم وائي، خودا یوازې د شپې پورې تعلق لري، امّا نورې خبرې یا اسرار چه په خپلو کښې مقرر کړې وي نو اوس چونکه د کفارو جاسوسان په مسلمانانو کښې ډیر زیات دي باید چه په دغه پټو کلماتو چه صرف مجاهدین پرې خبر وي عمل وکړي او جاسوس به ونه کولې شي چه د مجاهدینو په مینځ کښې جاسوسي وکړي.

او ددې أدب دلیل حدیث د مهلب بن أبی صفرة عمن سمع النبی ﷺ کښې راغلی دی چه رسول الله ﷺ وفرمائیل:

ان بینکم العدو فقولوا حم لا ینصرون. (جامع الترمذی ١٦٨٢، فی الجهاد باب ماجاء فی الشعار وابوداود ٢٥٩٧، باب فی الرجل ینادی بالشعار، واحمد ٤/٦٥، ٥/٣٧٧).

ترجمه: که تاسو د شپې د دښمن سره جهاد کوئ او ګډوډ شوئ نو دابه وایئ چه: (حم لا ینصرون) ددې یوه معنیٰ داده: چه قسم په الله جل شانه چه د دوئ سره به امداد نشی کیدلے او بل دا معنیٰ چه (اللهم لا ینصرون)). (عون المعبود ١١١٥).

او د سلمه بن اکوع په حدیث کښې راځی هغه فرمائی: چه زمونږ نښنه آیت وو. او بل روایت کښې: یا منصور اَمِت.

(ابو داود ٢٥٩٦، احمد ٦٤/٤).

مذکوره دوه حدیثونه ددې خبرې وضاحت کوی چه مجاهدین به داسې پټې خبرې او اسرار لری چه هغه به خپلو کښې استعمالوی او په هغې سره به د دوئ تمیز د نورونه کیدلے شی.

٦ - جهاد ته د تللو وخت کښ مجاهدینو ته اسلامی ترانې چه د هغوئ جذبه اوچته کړی آورول پکار دی:

دا هم سنت طریقه ده چه کله مجاهدین جهاد ته تیارے کوی نو باید چه په وخت د تیاریٔ کښې هغه اسلامی جهادی ترانې او نظمونه باید دوئ ته لربیدلی وی ترڅو چه د دوئ جذبه نوره هم اوچته کړی.

حدیث د براء بن عازب - رضی الله عنه - کښې راځی چه ما رسول الله ﷺ ولیدلو د خندق په ورځ باندې او خاورې هغه چلولے نو هغه دا لاندې شعر وئیلو:

اللهم لولا أنت ما اهتدینا	ولا تصدقنا ولا صلینا
فانزلن سکینة علینا	وثبت الأقدام ان لاقینا
ان العدا قد بغوا علینا	وان ارادوا فتنة ابینا

(صحیح البخاری مع الفتح ٦/١٦٠).

ترجمه: اے الله! که ته نه وے نو مونږ به هدایت والا نه وے، اونه به مونږ صدقه کړے وے اونه به مونږ مونځ کړے وے، نو په مونږ سکینه (تسلی) راولیږه، اوقدمونه مو کلك کړه که چرته مونږ د دښمن سره ملاقات وکړو (په قتال سره) یقینا دښمن په مونږ باندے تجاوز کړے دے اوکه دوئ اراده د فتنے (گمراه کولو زمونږ) لري نو مونږ د هغے انکار کوو.

امام ابن حجرؒ فرمائی: د عربو دا عادت وو چه په جنگ کښے به ئے اشعار وئیل ددے دپاره چه خوشحالي پرے زیاته شي او همتونه اوحوصلے پرے اوچتے شي، مذکوره شعر د یو شاعر رسول الله ﷺ په خندق کښے وئیلے دے، دے دپاره چه صحابه کرامؓ خوشحاله شي.

٧- آمیر به مجاهدین په گروپونو باندے تقیسموی:

داهم د جهاد یو آدب دے چه مجاهدین به په گروپونو تقسیمیږی او دے کښے فائده داده چه په قائد او امیر اوقومانډان باندے د مجاهدینو سنبالول اوکنټرول آسان وی.

او ددے دلیل حدیث کښے راځی چه په غزوه حنین کښے د

هوازن قبيله رسول الله ﷺ ته راغله چه مونږ ته هغه مالونه چه تاسو نيولی دی يا هغه وينځے او زنانه واپس کړه، نو رسول الله ﷺ صحابه کرامو ته خطبه ورکړه او وے وفرمائيل: امام بعد:

يقينا ستاسو ورونه مونږ ته راغلی وو توبه ويستونکی او زما دا خوښه ده چه دوئ ته خپل قيديان ورکړم، دچاچه خوښه وی نو هغه دے دا ښه وګنړی او دچاچه خوښه وی ستاسو نه نو هغه ته به د هغه خپله حصه ورکړو، نو صحابوؓ عرض وکړو: اے د الله رسوله! مونږ ټول ستا دا کار خوښوو، نو رسول الله ﷺ وفرمائيل: مونږ نه پوهيږو چه اجازه تاسو ته ددے خبرے کړيده د هغه چانه چه اجازه ئے نه ده کړے، واپس شئ تردے چه ستاسو ملکانان مونږ ته دا ونه وائی، نو خلق واپس شول نو د خپلو ملکانانو (عريفانو) سره ئے خبرے وکړے بيا واپس شول رسول الله ﷺ ته، نو هغه ئے خبر کړو چه مونږ ټول په دغه فيصله خوشحاله يو او اجازه کوو.

(بخاری ٤٣٢١، فتح الباری ٣٤/٧).

وجه الاستدلال: حافظ ابن حجرؒ فرمائی:

وهو ای العريف القائم بامر طائفة من الناس، سمی بذلك لكونه يتعرف امورهم حتی يعرف بها من فوقه عند الاحتياج.

(فتح الباری ١٦٨/١٣).

ترجمه: عريف (مَلك) چه دے مشروی په يوه ډله د خلقو

باندے، او عريف ورته څکه وائی چه د خلقو کارونه ښه پيژنی ترده چه دے دا کارونه ور وربنائی هغه چاته چه دده نه پورته وی، په وخت د احتياج کښے۔

نو دے حديث کښے عريفان (ملکان) د آمير يا قومندان نه لاندے کسان وی چه نن وخت کښے هغے ته سرګروپان وغيره وائی۔

۸ - مجاهدين به اسلامی بيرغ ولری :

داهم سنت طريقه ده چه مجاهدين به يوه جنډه يا بيرغ اسلامی ولری چه دابه رئيس الجيش سره وی او د سر نه به ئے اوچته وی چه دے کښے به دا اشاره وی چه کلمه الله هميشه اوچته وی او د کفر بيرغ هميشه ښکته وی۔

ددے **دليل** : حديث د سهل بن سعد - رضی الله عنه - دے چه رسول الله ﷺ د خيبر په ورځ وفرمائيل : خامخا زه دا بيرغ (جنډه) ورکوم يو سړی ته چه د هغه په لاس به خيبر الله جل شانه فتح کړی چه دغه کس به د الله جل شانه او د هغه رسول ﷺ سره مينه کونکے وی، او الله جل شانه او د هغه رسول ﷺ به دغه سړی سره مينه کونکی وی۔ او بيائے دغه بيرغ علی - رضی الله عنه - ته ورکړو۔ (البخاری ٤۲۱)۔

حافظ ابن حجرؒ وائی :

وفی هذه الأحاديث استحباب اتخاذ الألوية فی الحروب وان اللواء يكون مع الأمير (فتح الباری ٦/۱۲۹)۔

یعنے : دے احادیثو کښې دا دلیل دے چه د بیرغونو جوړول په جهادونو کښې مستحب دی او بیرغ به د امیر سره وی۔

۹ ـ مجاهدین به الله جل شانه ته پناه لټوی :

د آدابو د جهاد نه یو دا هم دے چه مجاهدین به د قتال په وخت کښې الله جل شانه ته پناه اخلی او هغه ته به فریاد کوی او د دښمنانو په مقابله کښې به د الله جل شانه نه نصرت او امداد غواړی، هسے نه چه علیؓ یا پیر بابا، یا فلانی بابا ته آواز وکړی چه مونږ کامیاب کړه ! ځکه چه دا شرك دے۔ د طالوت لښکرو چه کله د جالوت لښکرے ولیدلے نو دا دعاء ئے ولوستله : ﴿ ربنا افرغ علینا صبرا وثبت اقدامنا وانصرنا علی القوم الکافرین فهزموهم باذن الله ﴾۔

(البقره : ۲۵۰)۔

ترجمه : اے الله ! راتوئے کړے په مونږ باندے صبر او کلك کړے قدمونه زمونږ او امداد راکړے مونږ ته په قوم د کافرانو باندے۔ نو الله جل شانه په توفیق سره دوئ د جالوت لښکرو ته ماتے ورکړه۔

او رسول الله ﷺ به په جهاد کښې دا دعاء ګانے ډیرے کولے۔ الله جل شانه فرمائی :

﴿ اذ تستغیثون ربکم فاستجاب لکم ﴾ ـ (یعنی کله چه تاسو رب خپل ته فریاد کولو نو الله جل شانه ستاسو دعاء قبوله کړه)۔

اوبله دعاء د نبی ﷺ نه ثابته ده. انس - رضی الله عنه - فرمائی: رسول الله ﷺ چه به کله غزا کوله نو دا دعاء به ئے کوله:

(اللهم انت عضدی ونصيری، بك احول وبك اصول وبك اقاتل. (جامع الأصول ٥٧١٢، رواه احمد وابوداود والترمذی).

ترجمه: اے الله! ته زما مضبوطونکے او امداد کونکے ئے، او ستا په نوم به د دښمن مکروفریب ختموم، اوپه تاسره به په دښمن حمله کوم اوستا په نومُ به دښمن سره جنګ کوم.

٩٠ - کفاروته به دعوت د اسلام مخکسے د قتال نه ورکوی:

دا هم د جهاد د آدابو نه یو ادب دے چه مخکښے د جنګ شروع کولو نه به کفارو ته دعوت ورکړی چه کله هغوئ ته دعوت نه وی رسیدلے.

دلیل ئے حدیث د بریده - رضی الله عنه - دے چه رسول الله ﷺ فرمائی:

(اذا لقیت عدوك فادعهم الی ثلاث خصال: ادعهم الی الاسلام، فان اجابوك فکف عنهم واقبل عنهم).

(مسلم ١٧٣١، جامع الأصول ٥٨٩/٢، رقم: ١٠٧٣).

یعنی کله چه ته د دښمن سره ملاقي شے د جنګ وخت کښے نو درے خبروته ئے دعوت کړه، اول داچه اسلام ته، نو که هغوئ دا خبره ستاسره ومنله نو بیا لاس دهغوئ د جنګ نه

بند کړه او مخکښې ترینه راځه۔

فائده : موجوده زمانه کښې بیا دغسې دعوت پکار نه دے ځکه چه عصر حاضر کښې اسباب د تبلیغ ډیر دی، لکه ټیلفون، ریډیو فیکس، انټرنټ، کیسټې، کتابونه، قرآن مجیدونه، مجلات چه دا ټول اسباب د تبلیغ دی چه دا ټول د کفارو نړۍ ته رسیدلی دی۔ خو دا دعوت به هغه وخت ورکوی کله چه کفارو په مسلمانانو حمله نه وی کړې۔

امّا اوس خو امریکایان او انګریزان زمونږ په ناموس، اسلام، عزت او ابرو باندې مسلط دی۔ نو ددې دعوت صرف او صرف ریموټ کنټرول بم، راکټ، کلاشنکوف، پیکا او دا شکه ده۔ چه په هر ځائے کښې وی نو هغوئ ته دا دعوت دے او بس۔

دارنګ د هغوئ غربی ګوډاګیان لکه کرزئ او بے شرف او نور د کفر امامان چه د دوئ قتل په هر مجاهد مسلمان باندې بغیر د دعوت نه فرض دے، ځکه دوئ مرتدین دی۔

تلك عشرة كاملة۔

خلاصه : نور آداب هم شته خو دا ډیر اهم دی نو د اختصار د وجې نه مو پریښودل۔

۹۔ مسئله : د جهاد په عین وخت د معرکه کسې د زنانه، ماشومان او بوداګان نه وژل کیری :

اسلام د رحمت او عدل دین دے او په هر څه کښې د عدل

طرف دار دے۔ مجاهدین به د معرکے په وخت کښے بوډاګان، زنانه او ماشومان نه قتلوی۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿وقاتلوا فی سبیل الله الذین یقاتلونکم ولا تعتدوا ان الله لا یحب المعتدین﴾۔ (البقره: ۱۹۰)۔

قتال کوئ په لار د الله کښے د هغه کسانو سره چه تاسو سره قتال کوی او زیاتے مه کوئ، ځکه الله زیاتے کونکی نه خوښوی۔

دے آیت کښے دا ذکر شول چه تجاوز به د حد شرعی نه په قتال کښے نه کیږی، یعنی زنانه وماشومان به نه قتل کیږی۔ ځکه هغوئ اهل د قتال نه دی۔

(الجامع لأحکام القرآن ۲/۳٤۸)۔

او په حدیث د ابن عمر - رضی الله عنه - کښے راځی چه په بعضے غزاګانو کښے یوه زنانه وموندل شوه چه هغه وژل شوے وه، نو رسول الله ﷺ دا بده وګڼړله۔ (البخاری : ۳۰۱٤)۔

امام نوویؒ وائی :

اجمع العلماء علی العمل بهذا الحدیث وتحریم قتل النساء والصبیان مالم یقاتلوا فان قاتلوا قال جماهیر العلماء : یقتلون۔ (شرح مسلم للنووی : ۱۲/٤۸)۔

ترجمه : دامت دعلماؤ په دے حدیث باندے په عمل کولو باندے اجماع ده، چه د زنانو او ماشومانو قتلول حرام دی ترڅو

چه دوئ جنگ نه وی کړے، او که چرے دوئ جنگ کولو نو بیا جمهور علماء وائی چه دوئ به هم قتلولے شی.

فائده : حدیث کښے ماشومان او ښځے ذکر دی، نو ترځو چه دوئ جنګ نه وی کړے دوئ به نشی قتلولے، البته که جنګ ئے کولو نو بیا به قتلولے شی. لکه نن زمانه کښے زنانه د امریکایانو او انګریزانو په فوځ کښے دی، ډرائیوری هم کوی، جهازونه هم چلوی، نو د دوئ قتلول واجب دی، او بوډاګان د دوئ هم واجب القتل دی، لکه حدیث کښے راځی :

اقتلوا شیوخ المشرکین.

(الترمذی ومشکاة المصابیح ٢/٣٨٦).

یعنی : د مشرکانو بوډاګان قتل کړئ. ځکه دوئ مشورے د جنګ خپلو کشرانو ته ورکوی.

دویمه فائده :

هغه زنانه چه د امریکایانو یا انګریزانو جاسوسی کوی یا هغوئ سره په مؤسساتو کښے وی، یا د هغوئ پوستو ته ورځی او زناکاری ورسره کوی دا هم ټولے واجب القتل دی، په هر مجاهد باندے د دغے زنانوو قتلول لازم دی. ځکه یو خو دوئ زناکارے دی، دویم د مسلمانانو ټول همت او غیرت ئے برباد کړو، چه انګریزان او امریکایان په شمول د ټولو دنړارو، مسلمانانو زنانو ته داسے نیت لری، دریم دا چه دا یو قسم تکثیر د امریکایانو دے چه دا په ولاء کښے شامل دے، نو بنا په دے چه

کابل کښې کومې زنانه کوټ پتلون اچوی او د امریکایانو او انګریزانو سره زنا کوی باید چه قتل شی، دارنګ هغه کسان چه د دوئ په واسطه دغه زنانه هغوئ ته رسوی هغه هم واجب القتل دی۔

١٠ - مسئله : د امریکایانو یا نورو کافرانو په خوا کسې که نور کلی د مسلمانانو وی نو هم به حمله پرې کیدلې شی :

که د امریکایانو یا نورو کفارو د پوستو یا ولسوالئ یا د هغوئ د ښار خوا کښې نور مسلمانان اوسیږی نو هم به په هغوئ حمله کوی او په هغوئ به د توغندو حمله کوی اګر که د مسلمانانو کورونه ورانیږی یا د هغوئ ماشومان، مالونه، زنانه او هغوئ هم قتل کیږی۔

شهید عبد الله عزام وائی :

اذا اتخذ الکفار اسری المسلمین کترس امامهم وتقدموا لاحتلال بلاد المسلمین یجب قتال الکفار ولو ادی الی قتل اسری المسلمین.

(موسوعة الذخائر العظام : ١/١٢٦)۔

یعنی : که چیرته کفارو د مسلمانانو بندیان د ډال په شان جوړ کړل چه مخې ته ئې دیره کړی وی او په دې باندې د مسلمانانو ښارونه نیسی نو قتال د کفارو سره واجب دې اګر که دغه مسلمانان قتل کیدې شی۔

شيخ الاسلام ابن تیمیهٌ وائی :

بل لو فيهم (الكفار) قوم صالحون من خيار الناس ولم يمكن قتالهم الا بقتل هؤلاء لقتلوا ارضا فان الأئمة متفقون على أن الكفار لو تترسوا باسرى المسلمين وخيف على المسلمين اذا لم يقاتلوا فانه يجوز ان نرميهم ونقصد الكفار ولو لم نخف على المسلمين جاز رمي أولئك المسلمين وذلك لأن حماية بقية المسلمين من الفتنة والشرك وحماية دينهم وعرضهم ومالهم اولىٰ من ابقاء بعض المسلمين احياء وهم الأسرى فى يد الكفار المتترس بهم.

(مجموع الفتاوى : ٢٨/٥٣٧).

ترجمه : كه چيرته په دے كفارو كښے (دهغوئ پوستو يا قرارګاهونو) كښے نيكان خلك هم وو، او دهغوئ قتلول يا په هغوئ باندے حمله كول (توغندى ويشتل وغيره) بغير د دغه مسلمانانو د قتلولو نه، نه كيدل نو دوئ (نيكان خلك) به هم قتلولے شى، ځكه د دين امامان په دے متفق دى چه كفار چيرته د مسلمانانو د بنديانو نه ډال جوړ كړى او په مسلمانانو باندے -- د جنګ نه كولو په صورت كښے - ويره وه. نو جائز ده چه مونږ هغوئ وُلو په غشو (توغندى، راكټونو، داشكو) باندے قصد به په ويشتلو سره د كفارو كوو، اوكه په مسلمانانو نه يريدلو نو دهغوئ ويشتل هم جائز دى، دا ځكه چه د نورو مسلمانانو حمايت او ساتنه د شرك او د فتنے نه او د هغوئ د

دین او آبرو او عزت ساتل او د هغوئ د مال ساتل دا زیات اهم دی، د دغه بندیانو مسلمانانو د ژوند ساتلو نه، کوم چه د کافرو لاس کښې بندیان دی چه هغوئ ترینه ډال جوړ کړے دے۔

۲ - دویم دا چه دفع کول د عام ضرر په ارتکاب د خاص ضرر سره دا جائز ده، چه دا هم شرعی قاعده ده، ځکه چه دغه مسلمانان چه د امریکایانو خوا کښې دی صرف دغه خاص کسان دی، که قتل شی، لیکن د کفارو ضرر عام دے، چه ټولو مسلمانانو ته د هغوئ نه خطر دے، نو ددے عام خطر دفع کول په وژلو د دغه مسلمانانو باندے په قتلولو سره واجب دے۔

(موسوعة الذخائر العظام : ۱/۱۰۲٤)۔

۱۱ - مسئله : د امریکایانو یا انګریزانو سره چه کوم ترجمانان یا داخلی فوځ (پاکستانی، افغانی) ملی اردو وی هغه هم کفار او واجب القتل دی :

دا مسئله اګرچه د موالات په بحث کښې تیره شوے ده لیکن هغه څوك چه د کفارو سره په صف کښې ولاړ دے، که هغه پولیس یا فوځی وی هم واجب القتل دے۔ دا هله که د هغه نیت د هغوئ سره نه وی، ځان ته مسلمان وائی، او پټ مسلمان وی۔ بیا هم واجب القتل دے۔

دلیل دادے چه عباس بن عبد المطلب - رضی الله عنه - رسول الله ﷺ ته د بدر په موقع ووئیل کله چه هغه ژوندے قیدی شو، نو هغه ووئیل : یا رسول الله ! زه په زور راوستل

شوے یم، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل :

اما ظاهرك فكان علینا واما سریرتك فالی الله .

(مجموعة الفتاوی ۲۸/۵۳۷)۔

یعنی : ظاهر ستا دادے چه په مونږ باندے تا سره د كفارو په شان معامله لازمه ده، اوهرچه ستا پټه معامله ده نو الله جل شانه ته سپارلے شویده۔

شیخ الاسلام ابن تیمیةؒ فرمائی :

اذا رأیتمونی بینهم والمصحف علی رأسی فاقتلونی .

(موسوعة الذخائر العظام ۱/۱۰۲۵)۔

یعنی : كه تاسو زه د كفارو په صف كښے ولیدم او قرآن مے په سر وی نو ما اول قتل كړئ۔

اوچه كله دغه پولیس یا فوځی د هغوئ سره په صحیح نیت سره د زړۀ په اخلاص نوكری كوی د مسلمانانو خلاف د هغوئ سره امداد كوی، نو بیا خو دا مرتد دے چه دده قتل به د امریكائی نه مخكښے وی۔

۱۲ - مسئله : د بے دینه حكومتونو او د هغوئ د حكمرانانو سره یا د هغوئ د فوځ په مقابله كښے هم جهاد فرض دے :

مخكښے ددے نه چه ددے مسئلے وضاحت وكړو، دا خبره یاد ساتل پكار دی چه موجوده كفری طاغوتی حكومتونه - لكه د افغانستان اوپاكستان حكومتونه چه د امریكا او انگریزانو

په لاس جوړ شوی دی د هغوئ سره دوستی کونکی او دهغوئ لاس کوځی دی، بلکه دوئ دغه حکومتونه جوړ کړی دی - دداسے حکومتونو د کفر دلائل مستقل کتاب غواړی او ان شاء الله چه د طاغوت په باره کښے مستقل کتاب ته اراده لرم، چه دغه دلائل به بیا هلته ذکر کړو، خو صرف دلته د بعضے اهل علمو اقوال ذکر کوم چه هغوئ د بعضے حکومتونو په مقابله کښے جهاد فرض گنړلے دے او دا یوائے زمونږ مسئله نه ده۔

۱ - امام ابو بکر الجصاص المتوفی (۳۷۰) هـ د سورت النساء آیت (٦٥):

﴿ فلا وربک لا یؤمنون حتی یحکموک فیما شجر بینهم ثم لا یجدوا فی انفسهم حرجا مما قضیت ویسلموا تسلیما ﴾ ۔ باره کښے وائی:

وفی هذه الآیة دلالة علی أن من ردّ شیئا من اوامر الله تعالیٰ او اوامر رسوله ﷺ فهو خارج من الاسلام سواء رده من جهة الشك فیه او من جهة ترك القبول والامتناع۔ وذلك یوجب صحة ما ذهب الیه الصحابة فی حکمهم بارتداد من امتنع من اداء الزکاة وقتلهم وسبی ذراریهم لأن الله تعالیٰ حکم بان من لم یسلم للنبی ﷺ قضائه وحکمه فلیس من أهل الایمان۔ (احکام القرآن للجصاص: ۳۰۲/۲)۔

ترجمه: دے آیت کښے دا دلیل دے چه هر هغه کس چه رد

كړي يو شے د الله جل شانه د اوامرو نه او يا د اوامرو د رسول الله ﷺ نه نو دے خارج دے د اسلام نه، برابره خبره ده چه دده دا رد کول د شك د وجے نه وي، او يا د نه قبلولو د وجے نه وي، او يا دا رد کول د منع په شکل کښے وي، او غاړه ورته نه ګدي۔ او ددے آيت نه د صحابه کرامو ؓ ددے موقف صحيح والے معلومېږي چه دوئ فيصله وکړه په هغه چا چه زکات ئے منع کړے وو، چه دا مرتدين دي، او د هغوئ د قتل فيصله ئے هم کړے وه، او د هغوئ د ماشومانو راوستلو فيصله ئے هم کړے وه، ځکه الله جل شانه فيصله کړے ده چه چا خپله غاړه (فيصله) رسول الله ﷺ ته تسليم نه کړه نو دے د ايمان والا نه دے۔

وجه د استدلال : د ابو بکر جصاص ؒ دا خبره په موجوده کفري او طاغوتي نظامونو باندے ښه برابرېږي۔ ځکه دوئ د شريعت فيصلے رد کوي بلکه دا ظلم ګڼړي، او کچهرئ، يا هائي کورټ، يا سيشن کورټ ئے د قرآن او سنت په مقابله کښے جوړ کړيدے۔ او دوئ شرعي فيصلے منلو ته هم تيار نه دي، ترڅو چه ئے دے کفري نظام ته فيصله نه وي وړي تر هغے دے دوئ نه پرېږدي،نو بيا کله دوئ په اسلام کښے پاتے شول ؟

داسے هم د افغانستان حکومت دے چه امريکا پرے سورے کړيدے او د اسلام پورے خاندي مسلمان ته القاعده دهشت ګرد وائي امريکايان د قرآن بے عزتي کوي۔ د زنانه بے عزتي کوي، ليکن نام نهاد مرتد قاضيان او بعضے مرتدين چه

ځانونه د اسلام او مجاهدینو مشران هم ګڼړی د دغه کفارو سره ناست دی او هغه دوستان ګڼړی او لاځان ته مسلمانان هم وائی، چه د امریکایانو نه ددغه پروفیسرانو قتلول مخکښې دی۔ قاتلهم الله!

٢ – امام ابن عبد البرؒ وائی:

وقد اجمع العلماء: ان من سبّ الله عز وجل او سب رسوله ﷺ او دفع شیئا انزله الله اوقتل نبیا من انبیاء الله وهو مع ذلك مقر بما انزل الله: انه کافر (التمهید: ٤/٢٢٦)۔

ترجمه: د علماؤ په دے خبره اجماع ده چه څوك الله او د هغه رسول ﷺ ته کنځل وکړی، یا یو حکم د الله جل شانه رد کړی یا یو نبی قتل کړی د الله د نبیانو نه، او دے بیا هم په شریعت اقرار کوی، دے کافر دے۔

٣ – امام ابن کثیرؒ د سورت مائدے آیت (٥٠): ﴿افحکم الجاهلیة یبغون﴾ لاندے لیکی:

ینکر تعالیٰ علی من خرج عن حکم الله المحکم المشتمل علی کل خیر الناهی عن کل شر وعدل الی ما سواه من الآراء والأهواءِ والاصطلاحات التی وضعها الرجل بلا مستند من شریعة الله کما کان اهل الجاهلیة یحکمون به من الضلالات والجهالات مما یضعونها بآرائهم وأهوائهم و کما یحکم به التتار من السیاسات الملکیة الماخوذة من ملکهم جنکیز خان الذی وضع لهم السیاق وهو عبارة عن کتاب مجموع من أحکام قد

اقتبسها من شرائع شتی من اليهودية والنصرانية والملة الاسلامية يقدمونها علی الحكم بكتاب الله وسنة رسوله : فمن فعل ذلك منهم فهو كافر يجب قتاله حتی يرجع الی حكم الله ورسوله، فلا يحكم سواه فی قليل ولا كثير۔ قال الله تعالیٰ : ﴿ افحكم الجاهلية يبغون ﴾۔ (ابن كثير : ٢/٥٦٠)۔

ترجمه : الله جل شانه انکار کوی په هغه چاچه د الله تعالیٰ د محکمے فیصلے نه ووځی کومه چه مشتمله ده په هر خیراو منع کونکے ده د هر شر نه، او دے بل قانون ته عدول کوی چه دخلقو د رائے او خواهشاتو او اصطلاحاتو نه جوړ دے چه خلقو جوړ کړے دے دغه قانون بغیر د کوم مستند شرعی نه وب کوم چه د شریعت د خوانه دلیل پرے نشته، لکه چه د جاهلیت والو به فیصلے کولے په خپلو گمراه او جاهل قانون باندے چه هغوئ په خپل رائے اوخواهشاتو جوړ کړے وو، او یا لکه داسے قانون چه تاتاریانو جوړ کړے وو او فیصلے ئے پرے کولے چه کوم ئے د خپل بادشاه چنگیز خان نه اخستے دے او هغه ورته دغه قانون په نو د سیاق جوړ کړے وو چه دا قانون یوه مجموعه کتاب وو چه مشتمل وو په ډیرو شریعتونو باندے لکه یهودیت، نصرانیت، اسلام چه دوئ به دغه قانون مخکښے کولو د الله جل شانه په کتاب او د رسول الله ﷺ په سنتو، نو چاچه داسے کار وکړو (یعنی انگریزی یا امریکائی قانون ئے چلولو یا په خپل آئین او اساسی قانون باندے روان

وو) نو دے کافر دے چه قتل ئے واجب دے تردے چه د الله جل شانه او د هغه د رسول ﷺ فيصلے ته غاړه کيږدي نو فيصله به په وړوکي او غټ ټولو کارونو کښے سيوا د الله او د رسول ﷺ د قانون نه نشي کيدلے ځکه الله تعالىٰ فرمائى : ﴿ افحكم الجاهلية يبغون ﴾ يعنى دوئ د جاهليت قانو غواړى؟

٤ - امام ابن کثيرؒ د سورت النساء آيت (٥٩) : ﴿ اطيعوا الله وأطيعوا الرسول واولى الأمر منكم ﴾۔ د لاندے ليکى :

فدل على ان من لم يتحاكم فى محل النزاع الى الكتاب والسنة ولا يرجع اليهما فى ذلك فليس مؤمنا بالله ولا باليوم الآخر۔ (تفسير ابن كثير : ٣١٣/٢)۔

ترجمه : دا آيت دليل دے په دے چه چا فيصله وے نه وړله په وخت د جګړه کښے قرآن او سنت ته اونه ئے ورته رجوع وکړه قرآن او سنت ته نو دے مؤمن نه دے په الله اونه په ورځ د آخرت دے ايمان لرى۔

٥ - الشيخ عبد اللطيف بن عبد الرحمن نه چا تپوس وکړو : عما يكون به اهل السوالف من البوادى وغيرهم من عادات الآباء والأجداد هل يطلق عليهم بذلك الكفر بعد التعريف - فاجاب : من تحاكم الى غير كتاب الله وسنة رسوله بعد التعريف فهو كفر قال تعالىٰ : ﴿ ومن لم يحكم بما انزل الله فأولئك هم الكافرون ﴾۔ وقال تعالىٰ : ﴿ افغير دين الله يبغون ﴾. الخ. (الدرر السنية فى الأجوبة النجدية : ٢٤١/٨)۔

ترجمه: د باندو خلق چه کوم د پخوانیو خلقو یا دخپل پلار نیکه په عاداتو فیصلے کوی آیا هغوئ باندے د کفر اطلاق کیدے شی؟ پس د پیژندلو (د قرآن او سنت) نه؟ نو هغه جواب ورکړو: هغه څوك چه فیصلے وړی غیر د کتاب او سنتِ رسول نه بل قانون ته روسته د پیژندلو د هغے نه نو هغه کافر دے. الله تعالیٰ فرمائی: چاچه فیصله ونه کړه په هغه قانون چه الله نازل کړے دے نو دغه کسان کافران دی او بل ځائے الله تعالیٰ فرمائی: آیا د الله د دین نه علاوه دوئ بل دین لټوی؟

٦ - اوبل ځائے فرمائی:

ومن استحل ان يحكم بين الناس بما يراه هو عدلا من غير اتباع لما انزل فهو كافر.

(الدرر السنية ٢٧٣/٨).

ترجمه: یعنی هغه څوك چه حلال وګڼړی دا چه فیصله د خلقو مینځ کښے بغیر د اتباع د ما انزل الله د عدل او انصاف ده نو هغه کافر دے.

خلاصه: مذکوره اقوال د علماؤ مونږ د دغه آیتونو لاندے ځکه ذکر کړل چه مذکوره علماؤ هم د داسے حکومتونو سره د جهاد اعلان کړے دے، لکه شیخ الاسلام ابن تیمیهؒ چه د تاتاریانو حکومت عین حکومت د پاکستان او افغانستان په شان وو، لیکن شیخ الاسلام وفرمائیل:

اذا رأيتموني بينهم والمصحف فوق رأسي فاقتلوني.

یعنی: که تاسو زه د دغه فوځ کوم چه د طاغوتی نظام ساتنه کوی په مینځ کښې ولیدم چه زما په سر باندې قرآن شریف هم وو نو ما قتل کړئ.

دا ددې خبرې ښکاره دلیل دې چه هر هغه آئین او قانون چه په هغې کښې د قرآن او سنت فیصله نه وی شریعت په کښې معطل وی د هغوئ د انتظامیه سره جهاد واجب دې، ځکه دوئ مرتدین دی.

بعضې لوستونکی به ډیر داسې وائی چه دا خو د تکفیریانو خبرې دی، لیکن مونږ تکفیریان نه یُو، بلکه مونږ د قرآن او سنت او د دغه سلفوؒ د فتوونه مجبوره یو، او د الله جل شانه په دربار کښې به پیش کیږو. چه کله د سپین ګیرو او د رواج فیصلې د کفر وی او د هغوئ سره جهاد واجب دې نو آیا د امریکا او انګریزانو جوړ کړې قانون والا سره به فرض نه وی؟ او بیا دغه فوځ د دغه نظام تحفظ هم کوی.

نو آیا د امریکا د فوځ نه اول دا مخکښې کول نه غواړی؟ ﴿قاتلوا الذین یلونکم من الکفار﴾.

نو دا اول مرداروَل غواړی، همدغه ملی اردو او د پاکستان فوځ دې چه امریکایان ئې روسته دی او دوئ ئې مخکښې وی، او د مجاهدینو نه دغه امریکایان بچ کوی اوس لا هم واجب القتل نه دی؟

ولا حول ولا قوة الا بالله!

فائده :

قائد المجاهدين بايد لاندے صفات ولري

۱ - زوړتيا به ئے لکه د زمري وي چه نه بزدله کيږي.

۲ - د دښمن په مقابله کښے به داسے کبرجن وي لکه پړانګ چه سر به دښمن ته نه ښکته کوي.

۳ - په حمله کښے به لکه د شرمخ وي چه يو طرف ته دښمن بچ شي نو د بل طرف نه به پرے حمله کوي.

٤ - په يارولو د سلاح او سامان خپل کښے به لکه د ميږي وي چه د ځان نه زيات وزن باروي.

٥ - په کلکوالي او مضبوط والي کښے به لکه د کاڼي وي چه خوزي نه.

٦ - صبر کښے به دومره مضبوط وي لکه د خرۀ چه هر څومره بار پرے وي صبر کوي.

۷ - د دښمن په نيولو کښے به لکه د سپي وي چه کچرته د سپي ښکار اور ته ننوځئ نو هم هغه وربسے ننوځي، دارنګ که امريکائي سيند ته توپ کړي نو مجاهد به وربسے وي.

(تهذيب مشارع الأشواق : ۳۹۰).

۱۳ - مسئله : توريه کول :

مجاهدين چه جهاد ته ځي نو توريه به کوي چه نه په دوئ باندے نزدے خلق خبر شي او نه لرے خبر شي، ترڅو چه دښمن ته د دوئ خبر، ونه رسي، مثلاً د کنړ په توپچي حمله کوي نو

وائی بـه چـه صبا په جلال آباد کښې په یو ځائې باندے زمونږ د
ډوډئ پروګرام دے، اودا په حدیث کښې راځي :

کعب بن مالك – رضي الله عنه – رسول الله ﷺ به چه
کله د یوے غزا کولو اراده کوله نو توریه به ئے د بلے کوله.

(صحيح البخاري ٦/٤، مسلم : ٢١٢٨/٤).

١٤ – مسئله : د عملیاتو نه مخکښے د دشمن حال معلومول :

د عملیاتو نه مخکښې د امریکایانو یا د نورو کفارو فوځي
پوستو ته یو جاسوس لیږل دا هم سنت طریقه ده، چه د هغوئ
حال معلوم کړي، ډیر کرت دښمن د هغه ویره پیدا کړي او هغه
تیښتے ته مجبور شي، او یا د هغوی حال معلوم کړي.

(تهذيب مشارع الأشواق : ٣٨٨).

١٥ – مسئله : آمیر مجاهدین به مجاهدینو ته د جهاد آداب د قرآن او سنت نه وخت په وخت بیانوی :

آمیرِ مجاهدین به مجاهدینو ته درس قرآن و احادیث نبوی
ﷺ چـه کـوم فـضائل جهاد کښې راغلي دي بار بار وائي یا نور
کتابونه د غزواتو د نبی ﷺ یا د فتوحاتو د رسول الله ﷺ او
د مسلمانانو، دپاره ددے چه د مجاهدینو زړونه مضبوط شي او
د زړونو نه ئے ضعف او بزدلي لاړه شي او جرأت او شجاعت ئې
زیات شي. ځکه طبیعتونه اکثر مشابهت خوښوی د بنو

خلقو سره نو دا کار به مجاهدینو ته مرغوب او محمود وګرځي۔

۱٦ - مسئله : دشمن سره د ملاقات آرمان کول :

د دښمن (انګریزانو، امریکایانو یا روسیانو) سره د ملاقات یعنی د جنګ ارمان نه دے پکار، لکه حدیث کښے ددے نه منع راغلے ده۔ رسول الله ﷺ فرمائی :

تاسو د دښمن سره د ملاقات د جنګ ارمان مه کوئ او الله جل شانه نه د عافیت سوال کوئ، او چه کله تاسو ورسره په جنګ کښے یو ځائے شئ نو صبر کوئ۔

(صحیح البخاری : ٦/٤، مسلم : ۳/۱۳٦۲)۔

۱۷ - مسئله : مثله منع ده :

د دښمن د مُثله کولو نه رسول الله ﷺ منع فرمائیلے ده، یعنی پوزه یا غوږونه وغیره به د دښمن نه نهٔ غوڅوی، او نه به ئے په اور سوزوی، لیکن نن صبا چه امریکایان او انګریزان مسلمانان په لیزر بمونو سوزوی، قسما قسم مرګونو باندے دوئ شهیدان کوی، نو عبرت او د ویرے د وجے نه باید امریکائی او د هغوئ افغانی یا پاکستانی فوځی ذبح کړے شی او سی، ډی تړینه ډکه شی چه نور فوځیان خپلو وظیفو پریښودلو ته اړشی نو دا هم ثابته ده۔ الله جل شانه فرمائی :

﴿فمن اعتدی علیکم فاعتدوا علیه بمثل ما اعتدی علیکم﴾۔ او بل ځائے الله تعالیٰ فرمائی :

﴿فاما تثقفنهم فى الحرب فشرد بهم من خلفهم﴾.

نو دا دوه آيتونه دليل دے چه په داسے مرګ باندے انګريز يا امريکائى قتل شى چه روستنو خلقو ته د عبرت يوه نمونه وګرځى. (المغنى : ۱۰/ ۵۶۵).

۱۸ - مسئله : د انګريز يا امريکائى سلب :

د هغه چا دے چه هغه ئے وژلے وى لکه د هغه پتلون، ټوپک، او آلات د جنګ وغيره لکه رسول الله ﷺ چه سلمه بن الأکوعؓ ته د هغه مقتول کافر سلب (لوټ شوے سامان) ورکړو کوم چه هغه مردار کړے وو. (الروضة للنووى : ۶/ ۳۷۲).

۱۹ - مسئله : مال غنيمت به د مجاهدينو کوم چه ئے د کفارو نه حاصل کړے دے پنځه حصے وى څلور به مجاهدينو ته او يوه حصه به بيت المال (د جهاد فنډ) ته ورکوى.

۲۰ - مسئله : که انګريز ژوندے ونيسى يا امريکائى يا افغانى او پاکستانى فوځى چه د امريکايانو د قوماندى لاندے د مجاهدينو سره جنګ کوى، امام (آمير مجاهدين) اختيار لرى که هغوئ مرداروى اوکه فديه ترينه اخلى.

(المجموع شرح المهذب : ۱۸/ ۱۰۲، والمغنى : ۱۰/ ۴۰۰).

۲۱ - مسئله : کفارو باندے وسله خرڅول حرام دى اوچا چه دا کار وکړو نو بايد تعذيب شى. (آثار الحرب : ۵۱۲).

نکته : هغه څوك چه انګريزانو يا امريکايانو ته خپلے

اسلحے تسلیموی دغه نام نهاد مجاهدین مرتد او واجب القتل دی ځکه دا عین دوستی ده او د مسلمانانو په خلاف یوه محاربوی تعاون دے، چه دا ارتداد دے، نو هر هغه چاچه دغه حکومت ته خپله اسلحه تسلیم کړه دغه کافر او واجب القتل دے، ځکه دا دټولو مجاهدینو مال دے او دااسلام د اعلاء د جهاد دپاره دے، لیکن دوئ بیرته د اسلام په خلاف استعمال کړو، نو دوئ مرتد وګرزیدل۔

۲۲ - مسئله :

د جهاد دپاره ټریننګ ډیر ضروری دے۔

الله جل شانه فرمائی :

﴿ واعدوا لهم ما استطعتم لهم من قوة ﴾۔ (انفال : ٦٠)۔

یعنی : تاسو تیارے کوئ ددے کفارو دپاره د سامان د جنګ چه ټریننګ دے۔

هر هغه څوك چه ټریننګ شده نه وی باید چه لاړ نشی ځکه ددے بد اثرات په جهاد او مجاهدینو باندے غورزیږی۔

ټولو مسلمانانو ته اپیل

دین اسلام یو تحریکی دین دے چه هر مسلمان به دغه دین په ځان عملی کوی او بیابه ئے بل ته رسوی، د دین اسلام ساتنه بغیر د جهاد کولو نه تصور کول غلط دی، بلکه افضل العبادت جهاد دے، او څوك چه دا ګمان کوی چه دده عبادت او

علم به د جهاد نه اکتفاء اوکړی نو دے دے دعبد الله بن المبارکؒ دا قول واوری، چه کله دے د طرسوس په غزا کښے مرابط وو، او فضیل بن عیاضؒ په بیت الله کښے عبادت کولو، نو عبد الله بن المبارکؒ ورته دا خط اولیکلو:

یا عابد الحرمین لو ابصرتنا	لعلمت انك فی العبادة تلعب
من کان یخضب خده بدموعه	فنحورنا بدمائنا تتخضب
او کان یتعب خیله فی باطل	فخیولنا یوم الکریهة تتعب

اے عبادت کونکو شیخانو! آیا د بیت الله عبادت لوے دی چه ابن المبارکؒ ورته لوبے وئیلی؟ سره ددے نه چه په دغه وخت کښے جهاد فرض کفایه وو، نفیر عام نه وو، آیا اوس وخت کښے چه د اسلام بیخ او بنیاد کفارو وویستلو جهاد به فرض عین نه وی؟ حیاء پکار ده، آیا دا حدیث تا نه دے آوریدلے چه:

رباط یوم فی سبیل الله خیر من الف یوم فیما سواه من المنازل یقام لیلها ویصام نهارها.

(صحیح سنن النسائی: ۲۹۷۱، سنن الترمذی: ۱٦٦۷، احمد: ۱/٦۲).

یعنی: د الله تعالیٰ په لار کښے یوه ورځ څوکیداری کول د نورو ورځو نه چه د شپے مونځ کوی او د ورځے روژه نیسی هم بهتر دی).

0000

مالدارو خلقوته عبرت :

علماء د اسلام وائی : ټول امت به ګنهګار وی ترڅو چه یو ټوکړه ځمکه د مسلمانانو د کفارو په لاس کښې وی، او ددې ګناه نه تر هغه وخته پورې سړے نه خلاصیږی ترڅو چه ټول اسلامی زمکے مسلمانانو ته حواله نشی، هغه چاچه جهاد ونه کړو او د الله سره ملاقی شو نو دے به د یوے فریضے ضائع کونکے وی. جهاد فرضِ عین دے.

کله چه اندلس صلیبی کفارو نیولے چه تقریبا (۸۰۰) سوه کاله مخکښې وو. عجیب کار خو دادے چه روژه خوك وخوری هغه ته ځونړ مسلمانان روژه خور وائی. خو چه فرضِ عین جهاد علماؤ پریښې دے عام مسلمانانو پریښې دے دوئ ته تارك الجهاد نه وائی. اونه ورته ګنهګار وائی !! والی الله المشتکیٰ. سره ددے چه تارك الصلاه او تارك الصوم د تارك الجهاد نه په ګناه کښې کم دی !!

اے مالدارو ! د مال ورکول هم په دے وخت کښې نه کافی کیږی چه ترڅو په خپل نفس جهاد ونه کړو.

دلیل واوریٔ :

رسول الله ﷺ په غزوه تبوك کښې سرزمین عرب کښې (۳۰) زره صحابه کرامؓ راغوند کړل او صرف درے کسان : کعب بن مالكؓ، مراره بن ربیعؓ، هلال بن امیهؓ ترینه په څه بهانه پاتے شول. رسول الله ﷺ او ټولو صحابه کرامو حتی

چه خپلو ښځو ورسره پنځوس ورځې مقاطعه د خبرو وکړه. (المختصر المفيد ص: ٦٩٩).

اے مالدارو: رسول الله ﷺ عثمان رضی الله عنه معاف نه کړه کله چه هغه غزوه تبوك کښے چه جهاد فرضِ عین وو (۹٤۰) نهه سوه څلویښت اوښان سره د باره او (٦۰) شپیته اسونه چه دا ټول زر باره شول مجاهدینو ته ورکړل او رسول الله ﷺ ورته بیا وفرمائیل:

ما ضر عثمان ما عمل بعد اليوم

یعنی: عثمانؓ تهددے نه روسته هیڅ ضرر نشته که عمل ونه کړی. او عثمانؓ دغه مجاهدینو ته تقریبا دوه کروړه نقدی خرچه ورکړه. (الرياض النضرة: ۲/۱٦).

سره ددے نه چه عثمان رضی الله عنه په فرضِ عین جهاد کښے دومره مال ورکړو لیکن رسول الله ﷺ دے دجهاد نه معاف نه کړو، بلکه ورته ئے وفرمائیل:

لن يقبل منك حتى تجاهد بنفسك.

(یعنی تانه به دا هر څه هغه وخته پورے قبول نشی ترڅو چه ته خپله جهاد ونه کړے).

اے مالدارو: چه کله مجاهدین درشی نو لاسونه مو ددوه روپو سره رپیږی. آیا تاسو به بچ شئ؟ داخو هله چه تاسو مال خرچ کړئ او چه نه مال خرچ کوئ او نه په خپله ځئ نو ستاسو به څه حال وی؟

ابو بکر صدیق رضی الله عنه ټول مال مجاهدینو ته بیت المال ته داخل کړو، رسول الله ﷺ ورته ونه فرمائیل چه خیر دے: لا تخرجوا ولیخرج مکانکم عمار وبلال۔

دا ځکه چه عبادت بدنیه نه مال نه کافی کیږی۔ که یو سړے مال ورکړی او مونځ نه کوی اونه روژه نیسی دا قبول نه دے په ځائے د دغه دوه عباداتِ بدنیه ؤ۔ دارنګ جهاد عبادت بدنی اومالی دواړه دے۔

بعضے حضرات ډیر لږ څه مجاهدینو ته ورکړی نو بیا وائی چه زما ذمه فارغه ده۔ داسے نه ده بلکه د عثمان او ابو بکر – رضی الله عنهما – دغه واقعه مه هیروه چه په کومه درجه کښے ته حسابیږے۔

نو اے مسلمانانو: زندګی به زمونږ جهادی وی، عزت په جهاد کښے دے۔

اے داعیانو د هر جماعت د مسلمانانو: ستاسو هیڅ قیمت نشته مګر ترڅو چه تاسو ټوپك ته لاس کړے نه وی او د طاغوتی او کفارو حکومتونو سره مو جهاد پیل نه کړو، ستاسو اے داعیانو، تبلیغیانو هیڅ حیثیت او رُعب نشته چه ترڅو تاسو توره اوکلاشنکوف استعمال نه کړئ۔

رسول الله ﷺ فرمائی: چه الله تعالیٰ به ستاسو د دښمنانو د زړونو نه ستاسو رُعب وباسی او ستاسو په زړونو کښے به وهن پیدا کړی۔ صحابه کراموؓ عرض وکړو چه وهن څه شے

دي؟ رسول الله ﷺ وفرمائيل: د دنيا محبت او د مرګ بدګڼل- بل روايت کښې: وکراهية القتال الفاظ دی-

نن هم بعضې داعيان قتال بدګڼړی وائی: دا تور دی- خودا اعتراض په رسول الله ﷺ دی- ځکه هغه اول دا تور راوستې دی- که قتال ونشی شرك عام کيږی بغير د قتال نه شرك نه ختميږی-

وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة ويكون الدين كله لله-

(داسې ئې ونه وئيل: چه اخرجوهم الى سه روزه او الى چهله، نه بلکه وقاتلوهم)-

جهاد يوائينې ضمانت دې د زمکې د اصلاح دپاره-

ولولا دفع الله الناس بعضهم ببعض لفسدت الأرض-

جهاد واحد ضامن دې د حفاظت د شعائرو د الله تعالىٰ:

﴿ولولا دفع الله الناس بعضهم ببعض لهدمت صوامع وبيع وصلوات ومساجد يذكر فيها اسم الله كثيرا﴾-

اے داعيانو: په مرګ غوښتلو حريص شئ الله تعالىٰ به بهترينه زندګی درکړی ځان په کتابونو لوستلو مه غولوئ يا په نوافلو- هغه آسان کارونه دی چه آرام او استراحت کښې کيږی او اميد د جنت هم کوئ- هم شهيد هم غازی-

وتودون ان غير ذات الشوكة تكون لكم.

اوجهاد ته يو هم نه ځئ دا جهاد ستاسو د دعوت ستن ده چه ستاسو دعوت پرې مضبوط دې ستاسو د دين يوه قلا ده-

او دشريعت يو ډال دے چه جهاد نه وی دعوت، دین، شریعت ټول ختم دی۔

اے مُلیانو : دے عمل ته رامخکښې شئ : ولا ترکنوا الی الدنیا۔

طاغوتی مجلسونه پریږدئ، غوړے زیړے د کفری او طاغوتی او امریکائی حکومتونو پریږدئ چه دا زړونه توروی او وژنی ئے۔ راشئ په سنګر کښې د دغه اسلامی شاهینانو سره پرواز وکړئ چه دنیا او دین دواړه ستاسو شی۔

نن ورځ اے ټولو مسلمانو : تاسو ټول د الله تعالیٰ په دربار کښې مسؤل یاستئ چه کومه وینه په ټوله نړئ کښې د مسلمانانو توئیږی د کافر دلاسه والله العظیم تاسو په دغه وینو کښې د دوئ سره شریك یا ستئ ځکه تاسو، نهٔ خو جهاد کوئ او نه مال ورکوئ، نه وسله برابروئ۔

دفقهائے اسلام دا مسئله واورئ :

که چیرته یو سړے دومره طعام لری اضافه دده نه او یو وږے سړے د لوږے نه مړشو نو که صاحب طعام ګمان داوو چه دے به نه مړکیږی او هغه مړشو نو د صاحب طعام نه به دیت اخلی چه سل (۱۰۰) اوښان دی، اوکه قصدائے طعام ورنه کړو او هغه مړشو نو دامام احمدؒ د مذهب یو روایت دادے چه دے به پرے قصاص کیږی۔

(الشرح الکبیر : ۲/۲۱۱)۔

مالدارو حضراتو :

تاسو سره کروړونو روپو نه زیاتے پیسے شته او مجاهدین د نئ اسلحے نه مړه کیږی آیا تاسو به د دغه انګریزانو سره په قتل د مجاهدینو کښے شریك نه شئ ؟ په شهواتو کښے خپلے پیسے خرچه کوئ ستاسو به څه حال وی ؟

حاجیانو ته تحفه :

په اوسنی عصر کښے

جهاد د حج کولو نه مخکښے دے :

دا چه اوس وخت کښے جهاد فرضِ عین دے بیا هم جهاد د حج نه مقدم دے۔ د مسلمانانو په نزد جهاد ډیر قیمتی شے دے تردے چه هیڅ یو عبادت به په جهاد مقدم نه وی۔ جهاد به اوس په مونځ هم مقدم وی۔ شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله فرمائی :

والعدو الصائل الذی یفسد الدین والدنیا لیس اوجب بعد الایمان من دفعه

(الاختیارات العلمیة ص : ۶۰۹)۔

یعنی هغه حمله آور دښمن چه دین او دنیا دواړه فاسدوی د ایمان راوړلو نه بعد د دغه دښمن دفع کول د هرڅه نه زیات واجب دی۔

مطلب : اول لا اله الا الله وئیل دی او بیابه دفع د دښمن وی چه د مسلمانانو په عزت او آبرو باندے تجاوز کونکے دے، لکه امریکا انګریزان او نور طاغوتی کفار ۔ اول به لا اله الا الله او بیابه د دوئ سره جهاد وی بیابه روسته مونځ روژه زکات او حج وی۔

بلکه امام ابن رشد مالکیؒ اجماع نقل کړیده هغه وائی :

والجهاد اذا تعین مقدم علی حج الفریضة بالاجماع.

(موسوعة الذخائر العظام : ٤/٦١٥)۔

یعنی جهاد چه کله فرضِ عین وی نو په حج به مخکښے وی۔

حاجیان صاحبان دِے ښه غور وکړی۔ ته حج ته ځنګه ځے اوخلق د کفارو د خوانه ذبح کیږی په لکونو روپئ په حج خرچ کوے په دغه روپو باندے یوه مستقله جبهه د مجاهدینو تیاریږی۔ په حج کښے ښه په آرام سره :

اللهم لبیك اللهم لبیك وائی ۔

ځکه هلته ښے یخے اوبه آیرکنډیشن ښه خوراکونه وی۔ د جهاد په سنګر کښے چه الله تعالیٰ مونږ نه دا غوښتنه کړے چه ﴿انفروا خفافا وثقالا﴾

په جهادی میدان کښے خو بیا (اللهم لبیك) نه وی بلکه د جهازونو بمباری وی، لوږه تنده وی یره وی۔ میدان ته لاړ شه (وقل اللهم لبیك)۔

شيخ الاسلام ابن تيميةؒ وائی :

کله چه دهغه نه پښتنه وشوه چه يو قوم چه هغه وږے وی او بل جهاد فی سبيل الله دے که جهاد ته پيسے ورکوو نو دغه خلك مړه کيږی. شيخ الاسلام ورته ووئيل :

اعط الجهاد وليمت الجياع.

يعنی جهاد والو ته پيسے ورکړه او دغه وږی دے خير دے مړه شی. (موسوعه : ٤/٦١٥).

دا ځکه چه که مجاهدين تقويه نشی مسلمانان به شکست خورده شی نو فقيران ، مالدار ، وګی ، ماړه دين او دنيا به ټول ختم شی بلکه عزت به هم د مسلمانانو د خپو لاندے شی.

بعضے حضرات وائی : چه رسول الله ﷺ صلح د حديبيے کښے حج کولو او جهاد فرض وو، ليکن دا حضرات خبر نه دی صلح حديبيه په سنه (٦) شپږمه کښے وه او نفير عام په سنه (٩) نهمه کښے وو. کله چه د سورتِ توبے د نفير عام آيتونه نازل شول نو بيا نفير عام شو. نو دا اعتراض غلط دے.

الجهاد حتی الموت :

اے مسلمانانه وروره ! جهاد اوس په تا فرض عين دے لکه مونځ. که تهٔ يو وخت مونځ وکړے دا جائز نه دی چه بيا بل وخت مونځ نه کوم، همداسے چه زه يو وارے جهاد ته تللے وم بيا به نه زم دا هم جائز نه دی، په اوس وخت کښِ د والدينو اذن يا

دامیر وجود ته ضرورت نشته لکه چه ابو طلحه او مسلمه ووئیل: که مونږ اجازه د والدینو طلب کوو نو د مدینې بیخ به ووځی۔ همداسې به مونږ دې فرضِ عین جهاد کښې د چا اجازت نه غواړو ځکه الله تعالیٰ مونږ ته اذن په امر سره کړیدې چه: ﴿انفروا خفافا وثقالا﴾۔

مونږ جهاد ته ولې دعوت کوو؟

بعضې خلق وائی چه بله مسئله نشته چه صرف جهاد دې لیکن مونږ وایو مونږ چه جهاد ته دعوت کوو، د لاندې اسبابو په بنیاد باندې:

۱ – اول: جهاد ته دعوت کوو ځکه چه مسلمانان د اور نه خلاص شی۔ الله تعالیٰ فرمائی:

﴿ان الذین توفاهم الملائکة ظالمی انفسهم قالوا فیم کنتم قالوا کنا مستضعفین فی الأرض قالوا الم تکن ارض الله واسعة فتهاجروا فیها فاولئك ماواهم جهنم وسائت مصیرا﴾.

(النساء:۹۷)۔

امام بخاریؒ د ابن عباس رضی الله عنهما نه روایت کوی چه دا آیت په باره د هغه مؤمنانو کښې نازل شویدې چه په مکه کښې د مشرکانو سره اوسیدل او هجرت ئې نه ؤ کړې۔

(المختصر المفید ص: ۷۰۰)۔

او بیا صحابه کرامو رضی الله عنهم هغوئ سره جهاد وکړو

او بیا ئے ووئیل چه: فقلنا اخواننا في مكة۔

نو دا آیت نازل شو چه دوئ په جهنم کښې دی۔

نو د هغو خلکو څه خیال دے چه جهاد خونه کوی او د کفارو او طاغوتی نظامونو مدافعین دی، آیا دوئ به د جهنم لاندے حصه کښې نه وی؟

۲ – مونږ جهاد ته ځکه دعوت ورکوو چه کفر خور او نشر نشی۔

﴿وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة ويكون الدين كله لله﴾

او فتنه شرك کفر، یهودیت نصرانیت، دهریت طاغوتیت تولو ته شامله ده۔

۳ – مونږ جهاد ته ځکه دعوت کوو چه د کفارو لاسونه ځمونږ د ملکونو نه اوچت شی او اسلامی ملکونه پریږدی۔

٤ – مونږ قتال ته ځکه دعوت ورکوو د وجے د امر د الله تعالیٰ نه چه د هغه امر د وجوب دپاره دے۔

﴿انفروا خفافا وثقالا﴾

۵ – مونږ قتال ته ځکه دعوت ورکوو چه مسلمانانو ته په دنیا او آخرت کښې رسوائی او شرمندگی ونه رسیږی۔

﴿الا تنفروا يعذبكم عذابا اليما﴾

٦ – مونږ قتال ته ځکه دعوت ورکوو چه قتال د ظلم د ختمیدو یو اځینئ ذریعه ده۔

﴿ومالكم لا تقاتلون في سبيل الله والمستضعفين من الرجال

والنساء والولدان الذين يقولون ربنا اخرجنا من هذه القرية الظالم اهلها واجعل لنا من لدنك وليا واجعل لنا من لدنك نصيرا ﴾.
(النساء : ۷۵)-

۷ - مونږ قتال ته ځکه دعوت ورکوو چه ټول مسلمانان جنت ته لاړ شی-

﴿ يا ايها الذين آمنوا هل ادلكم على تجارة تنجيكم من عذاب اليم تؤمنون بالله ورسوله وتجاهدون فی سبيل الله باموالكم وانفسكم ذلك خير لكم ان كنتم تعلمون يغفر لكم ذنوبكم ويدخلكم جنات تجری من تحتها الأنهار ذلك الفوز العظيم ﴾.
(الصف)-

اوسنی قتال (جهاد) کښ
د هيڅ يو کس عذر قبول نه دے :

عمر فاروق رضی الله عنه چه کله قادسيه ته ته مجاهدين ليږل نو ورته فرمائيل :

لا تدعوا شاعرا ولا خطيبا ولا كبير قوم.

(المختصر المفيد ص : ۲۰۷)-

يعنی دے قتال ته به شاعر او خطيب صاحب او ملك صاحب هم ځی-

خطيبان ، علماء کرام، او مشران دے د عمر فاروق رضی الله عنه دا قول نه هيروی- ټول دے جهاد ميدان ته لاړ شی- مرګ په نيته دے- او که نور څوك نه تلل ځان ته لاړ شئ-

الله تعالیٰ رسول الله ﷺ ته فرمائی :

﴿ فقاتل فی سبیل الله لا تکلف الا نفسك وحرض المؤمنین علی القتال ﴾ ـ

دے آیت کښې رسول الله ﷺ ته امر دے په قتال باندے۔

مُلیانو ! تاسو ولے دلته ددے آیت نه سترګے پټې کړی دی بعضے خو تحریض کوی۔ لیکن وائی : دا هم دعوت د جهاد دے۔ جهاد فرضِ عین دے ترڅو چه یو لویشت زمکه د کفارو سره وی په نفس او مال باندے۔ اونه د چا اذن ته محتاج دے۔

رائحئ چه په شریکه د الله تعالیٰ په دغه قتال کښې چه د یهودو صلیبی څناورو سره پیل دے حصه واخلو اوځان د منافقت او ارتداد نه وساتو۔

وما علینا الا البلاغ.

خلاصه او اختتام

رسول الله ﷺ فرمائی :

من اتی الیکم معروفا فکافئوه فان لم تجدوا فادعوا له .....الحدیث)۔

(ابوداود : ٤٨١٣، الموارد : ٢٠٢١، والنسائی والطبرانی وغیرهم)۔

یعنی : چاچه تاسو سره نیکی وکړه نو د هغې بدل پوره کوئ اوکه بدله نه بیاموموئ نو بیا دعا ورته کوئ۔

نوزه تاسو لوستونکو ته دا خواست کوم چه دا کتاب ما ډیر په عجلت د مجاهدینو ورونو دپاره او دعامو مسلمانانو ورونو د فائدے دپاره ولیکه چه مسلمانان راویښ شی او د جهاد میدان ته را ووځی، ځکه مونږ مریضان هم یو او ډیر مصروف هم، لیکن د ټولو کتابونو د لیکلو نه دا مخکښے دے نو زما ستاسو نه دا سوال دے چه تاسو به د خپل خوانه ځما دغه بدله خلاصه کړئ .... دویم دا چه :

ځما خواست ټولو مسلمانانو او اسلامی جماعتونو ته :

ډادے چه راپاڅئ او په شریکه د دغه وحشی کافر امریکایانو او انګریزانو سره د جهاد میدان ته را ووځو، خپل

مالونه پرې خرچ کړو، ځانونه قربان کړو، بچې پرې قربان کړو.

اې د پاکستان او افغانستان غیرتي مسلمانانو :

هغه امریکایان چه نن زمونږ د پیغلې فلم ډکوي او امریکا ته ئې لیږي او په دې فخر کوي چه ما د مسلمانې زناه سره زنا وکړه.

اې مسلمانانو :

زاړه، بوډاګان او هلکان نن د دغه وحشي امریکایانو د **لواطت** په وجه په هسپتالونو کښې پراته دي. زنانه ئې وشرمولې، علماء ئې په ګوانتانامو کښې وشرمول، نور به هم مونږ زندګی غواړو؟

اې مسلمانه ! که ستا خور یا مور یا ترور څوك داسې بې عزته کړي تاسو به ورسره څه عمل کوي؟ دا خو هغه کافر دې چه رسول الله ﷺ په جنګ خیبر کښې ترینه ښځې راوستلې، مالونه ئې ترینه واخستل، دا هغه بدل زمونږ نه اخلي، دا هغه کافر دې چه الله جل شانه فرمائي : چه د مسلمانانو دا سخت دښمن دې، دا هغه کافر دې چه د دوئ مشر پاپ جان پال چه کله مرداریږي دا وصیت کوي چه اې امریکایانو او انګریزانو صلیبیانو ! تاسو جنت ته نشئ تللې ترڅو چه تاسو اووه (۷) مسلمانان نارینه بې عزته نه کړئ، هماغسې ئې زمونږ سره په عراق او افغانستان کښې وکړل. راشئ ترڅو به د غفلت په خوب ویده یو چه جهاد وکړو، مرګ په نیته دې.

اے مُلايانو : مراد د تدريس نه څه دے؟ چه په تدريس باندے وخت تيروئ او امريكايان نن زمونږ خويندے ميندے شرموی .....

اے شيخ القرآن والحديث مُليانو، تبليغيانو، عوامو، ليدرانو :

د الله جل جلاله په دربار كښے به ستاسو عذر څه وی چه د عراق يا افغانستان يوه معصومه جينئ كوم چه امريكائی وحشيانو بے عزته كړے ده او الله جل شانه ته ودريږی چه دغه شيخ القرآن والحديث يا بل مسلمان زما بدل ولے نه دے اخستے؟ تاسو به الله جل شانه ته څه جواب وركوئ؟

د دغه دينی غيرت په خاطر خو راپاځئ، د زندان نه مه يريږئ، د مرګ نه مه ويريږئ، دا ټول په تقدير كښے دی، مونږ خو تقدير باندے ايمان راوړے دے، كه په مشرق كښے يوه جينئ كافر ونيسی د مسلمانانو، نو په مغرب والو باندے د هغے را خلاصول فرض دی (شامی).

نو آيا څومره زنانه نارينه ئے زمونږ بے عزته كړل، راشئ چه جهاد وكړو د امريكايانو، انګريزانو او د هغوئ دغه كفری حكومتونو ته داسے د عبرت درس وركړو، كوم چه د محمد رسول الله ﷺ او عمر فاروق - رضی الله عنه - او احمد شاه بابا، غازی وزير اكبر خان او صلاح الدين ايوبی وركړے وو.

غيرت مند مسلمان ته شايد چه دا خبرے كفايت كوی.

oooo

اللهم ببابك اوقفنا ركائب الذل والانكسار، وبجانبك انخنا نجائب العجز والاختصار، ولعطائك مددنا يد الفاقة والاضطراب، رب فلا تجعل ما الفته قرائحنا مردودا الينا بالطرد والابعاد، ولا ماسطرته اناملنا شهيدا علينا يوم يقوم الاشهاد، وارزقنا شهادة ننال بها اعلىٰ رتب الزلفىٰ لديك، وبيض وجوهنا يوم تسود الوجوه وتبيض بين يديك، فأنت ذو الطول العظيم .

وصلى الله تعالىٰ على خير خلقه محمد وآله واصحابه اجمعين .

افتتاح الكتاب : ١٠ شعبان المعظم ١٤٢٦هـ

اختتام الكتاب : ١٦ شعبان المعظم ١٤٢٦هـ.

(٢٠٠٥م ٢١/٩).